

TISDAGEN DEN 19 FEBRUARI 2008

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Debatt om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Situationen i Gaza (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

5. Ackreditering och marknadsövervakning i samband med saluföring av produkter - Gemensam ram för saluföring av produkter - Tillämpning av nationella tekniska regler för varor som lagligt saluförs i en annan medlemsstat - Säkerhetsmärkning av konsumentprodukter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av André Brie, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om krav för ackreditering och marknadsövervakning i samband med saluföring av produkter (KOM(2007)0037 – C6-0068/2007 – 2007/0029(COD)) (A6-0491/2007),

– betänkandet av Christel Schaldemose, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om en gemensam ram för saluföring av produkter (KOM(2007)0053 – C6-0067/2007 – 2007/0030(COD)) (A6-0490/2007), och

– betänkandet av Alexander Stubb, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om förfaranden för tillämpning av vissa nationella tekniska föreskrifter på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut 3052/95/EG (KOM(2007)0036 – C6-0065/2007 – 2007/0028(COD)) (A6-0489/2007),

samt om

– en muntlig fråga till kommissionen från Arlene McCarthy, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om säkerhetsmärkning av konsumentprodukter (O-0009/2008 – B6-0009/2008).

André Brie, föredragande. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, ordförandeskapets företrädare, mina damer och herrar! Förordningen om ackreditering och marknadsövervakning är en komplicerad och juridiskt svår fråga och förordningen ser verkligen ut att vara ett mycket torrt och övervägande tekniskt dokument. Det råder dock inget tvivel om att den har mycket stor politisk betydelse för konsumenterna och för hela den europeiska ekonomin. Vi kan alla se de problem som fick kommissionen att utarbeta sitt förslag och som ligger bakom de otaliga ändringsförslag och beslut som utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har antagit under debatterna. Jag ska begränsa mina synpunkter till tre specifika frågor.

För det första har ackreditering hittills inte reglerats på EU-nivå, även om det tillämpas i de flesta medlemsstater och har stor betydelse för marknadsövervakningsmyndigheternas arbete. Mot bakgrund av den inre marknaden och den fria rörligheten för varor i EU är det oerhört viktigt för konsumenterna att de uppenbara skillnaderna i marknadsövervakningsmyndigheternas kvalitet och effektivitet harmoniseras uppåt med hjälp av europeiska regler för ackrediteringsorgan. Därför har Europaparlamentet gått längre än kommissionens förslag i syfte att införa betydligt strängare skyldigheter för dessa organ och för medlemsstaterna. Förordningen innehåller ett tydligt förbud mot att kommersialisera ackrediteringsorganen, och det anges att de inte får vara

vinstdrivande eller konkurrera med andra organ och att de ska vara oberoende och fungera som offentliga myndigheter.

För det andra visade bland annat förra årets fall med den amerikanska leksakstillverkaren Martell att gällande praxis, trots att konsumenternas och miljöns säkerhet och skydd regleras i många EU-riktlinjer och andra bindande standarder, ofta är otillfredsställande och att det dessutom finns stora skillnader när det gäller genomförandet av reglerna vid EU:s gränser och på den europeiska marknaden, samt att övervakningen i vissa fall är otillräcklig. Det finns naturligtvis ett behov av att ändra och förbättra enskilda direktiv, till exempel direktivet om leksakers säkerhet. Kommissionens huvudsyfte med sitt förslag till förordning var dock att förbättra, stärka och harmonisera marknadsövervakningssystemet. Europaparlamentet delar inte bara denna ståndpunkt utan har även utvecklat många aspekter av den och har byggt ut och skärpt medlemsstaternas och marknadsövervakningsmyndigheternas skyldigheter väsentligt, bland annat kraven på samarbete med tullmyndigheterna. Enligt vår mening innebär detta en sträng meddelandeskyldighet för myndigheterna och bestämmelser om att allmänheten har rätt att ta del av information. Det gläder mig att rådet och kommissionen har tillmötesgått Europaparlamentet på den punkten.

För det tredje anser jag personligen att den största framgång och främsta förbättring som parlamentet har åstadkommit är införandet av konsumentprodukter. Fördelarna med den här förordningen, som ligger i dess strikt bindande karaktär, kan kombineras med fördelarna med direktivet om allmän produktsäkerhet, som innehåller mycket detaljerade konsumentskyddsåtgärder, även om dess bindande verkan är minimal. Det här var den svåraste delen i våra diskussioner och förhandlingar med kommissionen och rådet, ur både juridisk och teknisk synpunkt. Det produktiva resultatet berodde tveklöst på att de tre institutionerna, trots att de förespråkade olika förhållningssätt, var överens om målen med utökat konsumentskydd och effektivare marknadsövervakning. Jag vill därför även tacka kommissionsledamöterna Meglena Kuneva och Günter Verheugen, kommissionens personal och våra förhandlingspartner från det tyska, det portugisiska och särskilt det slovenska ordförandeskapet för deras intensiva, konstruktiva och hänsynsfulla samarbete. Jag vill även ta tillfället i akt och tacka den nyligen bortgångne Michel Ayrat som deltog i arbetet med att organisera det mesta av det här samarbetet. Det gör bara förlusten ännu större för oss allihop. Jag håller med ordförandeskapet om att vi utan de tre senaste ordförandeländernas övergripande samarbete knappast hade hunnit åstadkomma det resultat som vi nu har gjort.

Genom den här förordningen har den rättsliga grunden för konsumenternas hälsa och säkerhet, för miljöskydd och för lämplig produktkvalitet stärkts avsevärt. Det är nu upp till medlemsstaterna och kommissionen att ta till vara den här möjligheten och göra påtagliga förbättringar för konsumenterna. Jag vill även särskilt tacka skuggföredragandena, Christel Schaldemose och Alexander Stubb, för ett utmärkt samarbete med att ta fram det här paketet.

Christel Schaldemose, föredragande. – (DA) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka er alla för det fantastiska samarbete vi har haft under arbetet med det här paketet. Det har varit spännande på många sätt. Som skuggföredragandena vet var det här mitt första betänkande under min tid i parlamentet och det har varit mycket lärorikt. Det har även varit en stor utmaning att arbeta med tre betänkanden och därmed även med andra föredragande. Det har varit spännande!

I slutändan har det gagnat vårt arbete att vi har haft tre betänkanden som har överlappat varandra på vissa områden, vilket innebär att vi nu har en sammanhängande lagstiftning för den inre marknaden som kommer att stärka denna marknad. Det pågår mycket diskussion om bättre lagstiftning, och även om kommissionen otvivelaktigt ibland har kliat sig i huvudet under förhandlingarna vågar jag nog ändå påstå att vårt arbete här är ett exempel på en god process. Vi har alla arbetat mycket effektivt tillsammans och åstadkommit ett mycket gott resultat. Vi har å andra sidan också haft väldigt många sammanträden för att nå hit.

Jag vill framhäva tre saker som vi har kämpat för från parlamentets sida i samband med ramen för saluföring av produkter – tre saker som vi har fått igenom och som gör att vi nu kan stödja den kompromiss som vi har åstadkommit och vara riktigt nöjda med den. För det första tycker jag att det har varit en stor seger för konsumenterna att vi har skärpt kraven på företagen genom hela försörjningskedjan. Alla som kommer i kontakt med en produkt kommer att vara ansvariga för att produkten är säker och uppfyller EU:s krav. Detta gäller såväl tillverkaren i Kina som importören i Köln och distributören i Köpenhamn. Det innebär helt konkret att en importör inte längre kommer att kunna fransäga sig ansvaret om en importerad produkt visar sig vara farlig eller inte uppfyller EU:s regler i övrigt.

För det andra har vi i sista stund kommit överens om hur vi ska stärka CE-märkningen. Ända sedan vår allra första debatt i utskottet har det stått klart att det har varit ganska svårt att komma fram till hur vi ska lösa

problemet. Vad innebär märkningen egentligen? Hur kan vi skärpa kontrollerna? Är den överhuvudtaget en trovärdig garant för säkerheten? Den lösning som vi har kommit fram till innebär att vi håller fast vid och stärker CE-märkningen. I framtiden kommer medlemsstaterna att kunna åtala företag och producenter som missbrukar CE-märkningen. Samtidigt kommer vi även att få en skärpt marknads kontroll, inte minst till följd av André Bries betänkande. Sammantaget innebär det att vi som konsumenter i framtiden i mycket större utsträckning kommer att kunna lita på de produkter som är försedda med märkningen.

Men – och det är den tredje punkten – vi har i förslaget även ålagt kommissionen att följa upp hur marknaden fungerar. CE-märkningen är inte nödvändigtvis lösningen på alla våra säkerhetsproblem på den inre marknaden. Märkningen är främst inriktad mot företagen och de myndigheter som har hand om marknadsövervakningen. Därför har vi i och med det här beslutet bett kommissionen att göra en undersökning av hur marknaden fungerar och en noggrann bedömning av konsumentssäkerhetsmärknings i allmänhet. Kommissionen arbetar med detta och vi väntar mycket spånt på resultatet.

Det här beslutet räknas inte som lagstiftning i juridisk mening men det innehåller en tydlig politisk skyldighet som innebär att framtida produktlagstiftning kommer att bygga på den ram som vi har skapat i och med det här beslutet. Det betyder rent konkret att vi när vi nu ska påbörja arbetet med leksaksdirektivet kommer att överföra dessa definitioner och bestämmelser om företagen till leksaksdirektivet. Det innebär att vi faktiskt får en mycket säkrare inre marknad. Jag är helt säker på att vi härmed kommer att få en ökad säkerhet på den inre marknaden till förmån för både konsumenterna och företagen. Jag vill tacka er alla för ert samarbete och särskilt Alexander Stubb och André Brie.

Alexander Stubb, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag har fyra minuter och vill därför ta upp fyra punkter. Min första punkt är inte att det är Malcolm Harbours födelsedag, men det är det, och vi bör därför gratulera honom.

Den första punkten är att tacka de inblandade, för ingen kan ensam få igenom ett sådant här lagstiftningspaket. Jag vill börja med att tacka André Brie och Christel Schaldemose, som jag nästan skulle vilja kalla mina medföredragande. Det har varit jätteroligt att arbeta med er. Det här var det första lagstiftningspaketet även för min del och det visar att saker och ting kan fungera riktigt väl. Jag vill även tacka mina skuggföredragande, särskilt Mia De Vits, Heide Rühle och Toine Manders. Det har varit jätteroligt att arbeta med er också. Sedan vill jag tacka de tre inblandade ordförandeskapen. Först hade vi Frank Wetzel och det tyska ordförandeskapet. De gjorde ett utmärkt arbete. Sedan hade vi Fernanda och det portugisiska ordförandeskapet. De gjorde också ett fantastiskt arbete. Slutligen visade slovenerna varför nya ordförandeskap och små ordförandeländer är så fantastiska. Ni gjorde också ett enastående arbete och jag tackar er därför så mycket, Vinka. Jag vill särskilt tacka kommissionen, kommissionsledamot Günter Verheugen och Simon Mordue på den politiska sidan, och sedan, på golvet så att säga, vill jag tacka Hans, Liliana och särskilt Michel Ayril, som André Brie redan har nämnt. Tyvärr gick Michel Ayril bort ganska plötsligt. Om jag fick välja skulle jag kalla det här för Ayril-paketet som en hyllning till hans arbete. Han var nämligen en fantastisk EU-tjänsteman av det slag vi behöver. Till sist vill jag tacka Luca från den juridiska avdelningen, Patricia från sekretariatet och särskilt min assistent Tuomas som har arbetat så hårt att han har skadat knäet. Hans vänstra knä ger med andra ord inte längre något ömsesidigt erkännande av hans högra knä och han kan inte vara med här i dag. Han har varit själen bakom hela paketet.

Min andra punkt är frågan om bakgrunden till ömsesidigt erkännande. För att uttrycka det enkelt hade vi Cassis de Dijon-beslutet 1979. Sedan dess har vi haft 300 rättsfall som visar att ömsesidigt erkännande inte fungerar. Sjuuttiofem procent av alla varor är harmoniserade och tjugofem är det inte. Den harmoniserade andelen motsvarar 1 500 miljarder euro, eller med andra ord 1,5 triljoner euro, och den andel som inte är harmoniserad motsvarar 500 miljarder euro. Av dessa 500 miljarder euro är det problem med 150 miljarder euro. Kommissionen säger att om det ömsesidiga erkännandet fungerade skulle vår BNP öka med 1,8 procent. Kommissionen lade fram ett bra förslag. Tyvärr försökte medlemsstaterna vattna ur det. Som tur är skyddade vi i Europaparlamentet den inre marknadens intressen och drev igenom ett ambitiöst paket.

Den tredje punkten är frågan om vad vi har gjort. Vilka rättegångsfrågor har vi ändrat? För att uttrycka det enkelt har det hittills tagit två till tre år för små, medelstora eller stora företag att driva ett mål om ömsesidigt erkännande i domstol. Det behövs egentligen inte längre eftersom vi har flyttat över bevisbördan till medlemsstaterna. Det innebär att en medlemsstat vid en rättegång som varar 20–60 dagar måste lägga fram – och jag betonar ordet – bevis för att en viss regel inte tillämpas i en annan medlemsstat. Vi har alltså flyttat bevisbördan. Det jag vill säga till alla små och medelstora företag i Europa är att ni aldrig mer kommer att behöva fylla i en blankett för att ansöka om att få tillträde till marknaden i ett annat land. Nej, det råder fri rörlighet för varor. Ring oss, ring mig, om ni har problem. Ni ska inte behöva ansöka.

Den fjärde och sista punkten jag ville ta upp handlar om konkreta fall och de områden som det gäller. Svaret är cyklar, byggnadsställningar, brandlarm, bröd, vegetabiliska produkter och så vidare. Principen om ömsesidigt erkännande gäller en enormt stor marknad. Min sista punkt, när jag tackat, gett en bakgrund till de ändrade rättegångsreglerna och nämnt några konkreta fall, är att europeiska företag aldrig mer ska behöva avstå från att lansera en produkt på ett annat lands marknad.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Stubb! Alltid lika underhållande.

Arlene McCarthy, frågeställare. – (EN) Fru talman! Även jag vill inför ledamöterna lovorda det utmärkta arbete med varupaketet som utförts av föredragandena André Brie, Christel Schaldemose och Alexander Stubb, som jag tror är förstagångslagstiftare allihop. Jag tror att det är deras första betänkande här i parlamentet och jag måste säga att de har gjort ett mycket bra arbete tillsammans med personalen. Vi måste tacka kommissionsledamoten själv, som har visat engagemang och hängivenhet i frågan, och rådet och ordförandeskapet än en gång, som har gjort allt det här möjligt.

Jag anser att vi har lyckats få till stånd en överenskommelse som kommer att öka rörligheten för säkra produkter på den inre marknaden, samtidigt som vi inför ett striktare system för att upptäcka farliga varor och förhindra att de kommer ut på marknaden. Naturligtvis bibehåller vi också de strikta regler som vi redan har när det gäller livsmedelssäkerhet, medicinsk utrustning och blodprodukter. Som Alexander Stubb sa kommer det när paketet har antagits att bli lättare både för små och medelstora företag och för andra företag att sälja sina produkter – vanliga hushållsartiklar, cyklar, stegar, tankar, containrar osv. – samtidigt som konsumenterna drar nytta av ett större utbud av högkvalitativa och säkra produkter.

Vi har dock sagt klart och tydligt att den fria rörligheten för varor inte får äventyra säkerheten. Tvärtom har föredragandena i paketet försökt att införa de grundläggande krav som behövs för att öka säkerheten och efterlevnaden. Det har man gjort genom att klargöra att alla produkter som släpps ut på marknaden, inbegripet import från tredjeländer, måste följa lagen, oavsett om det rör sig om ett direktiv om leksakers säkerhet eller direktivet om elektrisk utrustning, genom att klargöra att alla ekonomiska aktörer är juridiskt ansvariga – och skadeståndsskyldiga – för produkter som släpps ut på marknaden och för att den information som de tillhandahåller är korrekt, genom att stärka det nuvarande CE-märkningssystemet för att öka konsumenternas kunskap och tilltro till produkterna och genom att öka samordningen och samarbetet mellan marknadsövervakningsmyndigheterna, särskilt för att de ska kunna agera snabbare i nödsituationer när det gäller att upptäcka och dra tillbaka produkter som inte är säkra.

Jag återvänder till exemplet med leksaker. Även om jag skulle vilja betona att den amerikanska lagstiftningen om leksakers säkerhet är mindre strikt än EU:s när det gäller krav på tester och standarder och att man i USA har större problem med felaktiga leksaker dröjde det trots detta till september innan medlemsstaterna vidtog åtgärder och drog tillbaka en felaktig leksak från EU-marknaden, som man i USA dragit tillbaka redan i juli. Det är därför som de förändringar som våra föredragande har gjort för att få till stånd snabbare insatser är så viktiga.

Om vi ska vinna konsumenternas förtroende måste vi se till att det inte finns några kryphål för felaktiga eller farliga produkter. Jag menar att det budskap som parlamentet kommer att sända ut i dag genom att rösta igenom dessa nya åtgärder är att vi vill ha fri rörlighet för varor och öka konkurrensen och konsumenternas valfrihet. Vi kommer dock inte att kompromissa om säkerheten och har därför skärpt övervakningen av att lagstiftningen följs och gett CE-märkningen det rättsliga skydd som den förtjänar för att se till att importörer och tillverkare kan åtalas om de brister i sitt konsumentskyddsansvar.

Herr kommissionsledamot! Jag vill därför tacka er för ert konstruktiva och intensiva arbete. Vi välkomnar att ni nu har lagt fram det nya direktivet om leksakers säkerhet. Det är bara ett av många direktiv i det lagstiftningspaket som vi driver igenom i dag. Som ordförande för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd vill jag därför be er att ta itu med några av viktigaste framtida frågorna för att öka konsumenternas förtroende och garantera deras säkerhet och medvetenhet.

Jag har två produkter här i dag. Den ena är en leksakssäl och den andra en elektrisk vattenkokare. Den ena har ingen CE-märkning medan den andra har det. Den förstnämnda omfattas därför förmodligen inte av direktivet om leksakers säkerhet, medan vi utgår från att den andra omfattas av direktivet om elektrisk utrustning. Konsumenterna är dock förvirrade. De tror att detta också innebär att vattenkokaren är säker. Det betyder inte att den är säker. Det betyder att den uppfyller kraven i direktivet om elektrisk utrustning. Därför ber vi er i dag om tre saker: att undersöka tanken på en kompletterande märkning för att ge

konsumenterna bättre information om produktsäkerhet, att göra en grundlig undersökning för att utreda om en sådan märkning vore genomförbar och dess eventuella fördelar och nackdelar för alla berörda parter, inklusive företag och konsumenter, och att undersöka möjligheten att öka CE-märkningens trovärdighet med hjälp av åtgärder för skärpta tullkontroller inom och utanför EU för att se till att vi får ett slut på konsumenternas förvirring kring CE-märkningen.

Andrej Vizjak, rådets ordförande. – (SL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är en stor ära för mig att vara med er i dag vid Europaparlamentets plenarsammanträde och debattera produktpaketet. Den fria rörligheten för varor är tveklöst en av den europeiska integrationens hörnstenar.

Det är mycket glädjande att vi i år, när vi firar tullunionens 40-årsjubileum och är inriktade på att se över hur den inre marknaden fungerar, kan bidra till att förbättra den europeiska marknaden ytterligare. Den fria rörligheten för varor är ett av de områden där Slovenien först kom i kontakt med EU-lagstiftningen. Jag är därför extra nöjd över att vi under det slovenska ordförandeskapet kommer att ha möjlighet att bekräfta överenskommelsen genom det här produktpaketet, som utgör en ny milstolpe i byggandet av EU:s inre marknad.

Jag bör nämna att det i år, under det slovenska ordförandeskapet, redan har hållits runt 30 eller 35 sammanträden på alla nivåer, och vi är bara i mitten av februari. I slutet av november fanns det omkring 300 ändringsförslag till texten. Vi tackar er alla för dem, särskilt er som arbetade hårt för att åstadkomma det här resultatet.

Jag håller med om att produktpaketet vid första anblicken verkar mycket tekniskt. Jag är dock övertygad om att europeiska företag mycket tydligt kommer att signalera att lagstiftningen kommer att få en direkt inverkan på deras affärsmetoder.

Lagstiftningspaketet ger tydlig information till medlemsstaterna om vad som är tillåtet och vad som inte är det i hanteringen av produkter som företagen vill marknadsföra. Å andra sidan kommer företagen att veta vad de kan förvänta sig av de nationella myndigheterna. De kommer att känna till förfarandena, hur lång handläggningstiden kommer att vara när produkterna tillhör en kategori där det inte finns någon harmoniserad gemenskapslagstiftning och hur de ska gå till väga om de ska dra tillbaka produkterna från marknaden.

Detta är särskilt viktigt för små och medelstora företag där administrationen utgör en oproportionerlig påfrestning jämfört med i andra företag. De kommer att märka att administrationen blir mycket enklare med den nya lagstiftningen och att produktpaketet kommer att gynna europeiska företag. Det råder inga tvivel om det.

Det kommer dock även att gynna de europeiska konsumenterna, vilket jag tycker är särskilt viktigt. Förordningen om ackreditering och marknadsövervakning har gjort det möjligt för oss att skärpa marknadsövervakningen. Vi kommer därmed att kunna se till att konsumenterna har bästa möjliga tillgång till säkra produkter som uppfyller alla krav.

På samma sätt kommer vi att se till att det finns en god övervakning av produkter som förs in i EU från tredjeländer och att vi i framtiden slipper produkter på den europeiska marknaden som är hälsovådliga för medborgarna och, ännu värre, barnen.

Medlemsstaternas förfaranden för att hantera osäkra produkter har nu blivit mycket tydligare. Kopplingen till lagstiftningen om allmän produktsäkerhet är också tydlig. Enligt min mening kommer detta att innebära att vi så direkt som möjligt kan öka medborgarnas förtroende för EU:s inre marknad.

Jag vill nämna att produktpaketet också är en del i insatsen för att skapa ett bättre lagstiftningsklimat.

Europeiska kommissionen och de båda lagstiftande institutionerna har en tydlig plan med beslutet om en gemensam ram för saluföring av produkter. De viktigaste delarna av denna bör finnas med i EU:s framtida tekniska lagstiftning. Detta kommer att göra EU:s lagstiftning mer heltäckande och göra det lättare för medlemsstaterna att genomföra den.

Jag är övertygad om att den nya lagstiftningen kommer att bidra till en effektivare organisation av den nationella administrationen och göra det möjligt för företag och medborgare att verka mer öppet. Den kommer att stärka och förenkla samarbetet mellan medlemsstaterna och därmed bidra till bättre förbindelser mellan institutioner för ackreditering och övervakning av EU:s marknad.

Slutligen vill jag be att få tacka föredragandena, Christel Schaldemose, Alexander Stubb och André Brie, för deras synnerligen tillmötesgående och konstruktiva samarbete. Jag vill även tacka kommissionen och

kommissionsledamot Günter Verheugen för deras outtröttliga stöd och råd när det gäller utformningen av den slutliga överenskommelsen mellan Europaparlamentet och rådet. Allt detta har gjort att vi på oerhört kort tid har lyckats utforma en harmoniserad och i mitt tycke utmärkt slutlig text när det gäller alla de tre dokument som debatten gäller.

Jag anser att vi tillsammans har bevisat att EU-institutionerna är enade och effektiva när det handlar om de europeiska medborgarnas och den europeiska ekonomins välbefinnande.

Tack för ert arbete och er uppmärksamhet.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Det övergripande målet med det initiativ som vi presenterade för nästan precis ett år sedan var att optimera den fria rörligheten för varor på EU:s inre marknad och samtidigt öka konsumenternas och företagets förtroende för de regler som reglerar den inre marknaden.

Jag vill tacka er alla i dag för att ni så helhjärtat har ställt er bakom detta mål. Det är verkligen anmärkningsvärt att vi har lyckats få till stånd detta komplicerade och ibland mycket tekniska paket på så kort tid. Framgången beror på alla inblandades oerhörda engagemang och jag vill särskilt tacka föredragandena, Christel Schaldemose, André Brie och Alexander Stubb.

Jag är de tre föredragandena mycket tacksam för att de i sina anföranden hyllar vår avlidne kollega Michels Ayrals ledande roll. Han var faktiskt arkitekten bakom paketet och jag måste erkänna att jag ibland hade känslan av att han var den ende som förstod det fullt ut.

Jag tackar även det slovenska ordförandeskapet för att det har gjort projektet till en prioriterad fråga på sin dagordning. Det är en fin fjäder i hatten för det slovenska ordförandeskapet att vi kan anta paketet i dag.

Jag är också den förste att erkänna att kvaliteten på detta heltäckande lagstiftningspaket har ökat efter behandlingen i parlamentet, och det gläder mig att så är fallet. Det är ett skolexempel på hur EU-institutionerna ska samarbeta.

Vi kan därför presentera ett paket som kommer att gynna alla aktörer på den inre marknaden – företag, särskilt små och medelstora företag, och framförallt konsumenterna.

Förordningen om ömsesidig ackreditering kommer att göra det lättare för företag att i framtiden saluföra sina produkter i hela Europa utan att hindras av olika nationella regler. Alla här är medvetna om att dessa olika nationella regler väldigt ofta historiskt grundar sig i ren och skär protektionism. På så sätt kommer de främsta vinnarna att vara småföretag eftersom det är de som har svårast att övervinna dessa administrativa hinder.

Enligt min mening är den sista aspekten särskilt viktig för det allmänna politiska läget. För närvarande har vi över 23 miljoner små och medelstora företag i Europa. De utgör 99 procent av alla företag i Europa. Det finns endast 44 000 företag i hela Europa som inte räknas till kategorin små och medelstora företag.

Något som är ganska överraskande är att endast 8 procent av våra företag exporterar utanför sina nationella gränser, antingen inom eller utanför EU:s inre marknad. Över 90 procent av alla europeiska företag håller sig med andra ord till den inhemska marknaden och utnyttjar inte alls den inre marknadens fördelar. Jag menar att en av de främsta anledningarna är att den dagliga tillämpningen av reglerna för den inre marknaden medför alltför många praktiska problem. Våra förslag tog avstamp i denna utgångspunkt.

Förordningen om ackreditering och marknadsövervakning kommer att göra reglerna för den inre marknaden märkbart effektivare, och ett av de främsta syftena med dessa regler är naturligtvis att garantera produktsäkerheten. De nya reglerna innebär också att vi hädanefter ordentligt kommer att kunna kontrollera att de produktstandarder som vi kommer att ha uppfyller säkerhets- och kvalitetskraven.

På så sätt kompletterar vi för första gången den inre marknadens tekniska föreskrifter med en övervakningspolitik för den inre marknaden. Därmed tar vi ett stort steg mot ökad produktsäkerhet.

Frågan om CE-märkning har fått särskilt stor uppmärksamhet under de föregående överläggningarna och även under dagens debatt. Jag vill först av allt säga att det gläder mig att se att parlamentet stärker CE-märkningen för att den ska kunna spela en effektivare roll när det gäller att garantera produktsäkerheten.

Jag håller ändå definitivt med Arlene McCarthy om att CE-märkningen ger upphov till ett antal frågor som har dykt upp under de många år som gått sedan den först togs i bruk. Ett exempel är frågan om en enhetlig

europaisk säkerhetsmärkning, som Arlene McCarthy också nämnde. Jag har förmånen att kunna berätta för er att kommissionen är beredd att presentera den studie som parlamentet har begärt och att vi redan har påbörjat det förberedande arbetet, för jag anser att projektet är en angelägen fråga, samt att vi ska presentera studien så snart som möjligt.

Som ni vet skapades CE-märkningen på den tiden inte som en källa till konsumentinformation. Det är ett missförstånd som återkommer om och om igen. CE-märkningen bekräftar bara att en produkt överensstämmer med all tillämplig lagstiftning. CE-märkningen betyder naturligtvis ingenting för konsumenterna om de inte känner till de bestämmelser som gäller för produkten i fråga. Jag behöver väl knappast säga att detta helt klart är att begära för mycket av konsumenterna.

Visserligen är CE-märkningen i de flesta fall även en säkerhetsmärkning, men inte alltid och inte bara. Ändå är den viktigaste informationen för konsumenterna om produkten faktiskt är säker. Av det skälet håller jag helt med parlamentet, och kommissionen ser också behovet av att noggrant granska hela CE-märkningssystemet.

Vi överväger även frågan om det är möjligt och lämpligt att införa ytterligare en märkning. Vi behöver nog undersöka om det är genomförbart och vilka konsekvenser det skulle få för alla berörda parter. I vilket fall som helst är kommissionen öppen för alla förslag i frågan och beredd att samarbeta på alla sätt med parlamentet och rådet.

Som ett led i vårt pågående arbete undersöker vi naturligtvis även vad det skulle kosta att införa ett nytt system och att anpassa nuvarande system och – ännu viktigare – hur detta skulle kunna hjälpa konsumenterna, tillverkarna, handlarna och de offentliga myndigheterna genom att öka prisvärdheten.

En annan viktig fråga som för närvarande håller på att undersökas rör sambandet mellan specifika märkningar för konsumenter och alla andra märkningar, däribland CE-märkningen.

När det gäller frågan om att öka CE-märkningens trovärdighet genom skärpta kontroller av produkter som kommer från länder utanför EU, kommer förordningen om ackreditering och marknadsövervakning, så fort medlemsstaterna har genomfört den, att avsevärt bidra till en lösning av frågan. Jag anser att det är särskilt viktigt att komma ihåg att människor ser produktsäkerheten som en måttstock för hela den inre marknadens trovärdighet.

Beslutet om en gemensam ram för saluföring av produkter är särskilt viktigt när det gäller framtida lagstiftning. Genom beslutet fastställs standarder som kommer att tillämpas i vår framtida lagstiftning. Å ena sidan är det avsett att garantera en hög säkerhetsnivå, ett mål som till exempel återspeglas i bestämmelserna om importörernas ansvar. Å andra sidan kommer det att bidra till att göra lagstiftningen mer sammanhängande och på så sätt göra det lättare för företag att följa reglerna i praktiken.

Beslutet har redan resulterat i ett första direktiv som lagts fram för parlamentet, nämligen direktivet om leksakers säkerhet, som kommissionen redan har antagit. Andra exempel kommer inom kort.

Kommissionen är mer än nöjd med det politiska resultat som framträder här i dag. Jag tackar er för ert aktiva intresse och för era insatser, som har medfört att det här paketet om ett av de viktigaste europeiska integrationsprojekten, dvs. inrättandet av en verkligt effektiv inre marknad, utgör ett reellt framsteg som tar den inre marknaden till en ny kvalitetsnivå.

Vi kommer därmed så nära det går ett fullständigt förverkligande av den inre marknaden. Jag använder avsiktligt orden "så nära det går", för jag vill betona att vi aldrig kommer att få en fullständig harmonisering av EU:s inre marknad, och det tror jag inte heller att vi egentligen vill ha. Mot bakgrund av EU-ländernas vitt skilda traditioner och behov måste vi alltid ha kvar ett visst mått av handlingsfrihet för att kunna tillgodose dessa behov och bevara dessa traditioner.

Vi måste göra en noggrann avvägning här, men som jag sa kommer vi med de här bestämmelserna så nära som det överhuvudtaget går ett fullständigt förverkligande av den inre marknaden. Jag menar att detta utgör ytterligare ett stort bidrag till ökad tillväxt och sysselsättning i Europa och att det därför ger ytterligare ett svar till dem som undrar vad EU gör för att möta 2000-talets ekonomiska utmaningar.

(Applåder)

Helmuth Markov, föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Utskottet för internationell handel är helt nöjt med innehållet i André Bries betänkande. Han och de andra ledamöterna i utskottet för den inre marknaden och

konsumentskydd har gjort ett mycket bra arbete och har formulerat en balanserad ståndpunkt i denna komplicerade men viktiga fråga.

Vid första anblicken är förordningens effekter på utrikeshandeln minimala. Jag tror dock att det håller på att utvecklas ett allt närmare samband mellan den inre marknaden och utrikeshandeln. Vi måste noggrant bedöma och ta itu med de möjligheter och risker som uppstår ur vår allt öppnare marknad. EU har en viktig roll att spela när det gäller att garantera att den inre marknaden fungerar som den ska, och EU får inte låta detta äventyras av aktörer utanför eller inom gemenskapen.

Det gläder mig att det ansvariga utskottet har godtagit förslagen från utskottet för internationell handel om att begränsa marknadstillträdet för produkter med falsk eller missvisande CE-märkning. Detta kommer nämligen att göra det lättare att se till att konsumenterna får tillförlitlig och öppen information och skapa större möjligheter att ta itu med missbruk som strider mot nationell och europeisk lagstiftning.

I det här läget vill jag betona att vi måste ägna större uppmärksamhet åt övervakning av produkter från länder utanför EU. Det handlar inte om protektionism. Faktum är att även om det finns regler så överträds de mycket oftare i länder som har mindre stränga kontroller än EU. Det är ett annat sätt att se till att vi inte ger några fördelar till tillverkare som, förutom att de eventuellt är belägna i länder utanför EU för att dra nytta av låga produktionskostnader, även försöker spara pengar genom att kringgå de tekniska och juridiska krav som EU har infört för att skydda sina medborgare.

För övrigt kan vissa av de upplevda fördelarna med att förlägga verksamheten till lågkostnadsländer tyckas lockande ur ett affärsperspektiv, men det kan ha en mycket skadlig miljöpåverkan och är helt oacceptabelt ur ett socialt perspektiv. För att återgå till betänkandet är en annan glädjande aspekt att utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har antagit förslaget från utskottet för internationell handel om möjligheten till strängare påföljder vid upprepade överträdelser.

Vi är också mycket nöjda med Christel Schaldemoses betänkande. Det återspeglar verkligen andemeningen i de ändringsförslag som utskottet för internationell handel lagt fram, om än inte alltid deras bokstav. Det är värt att betona att det nya förslaget innebär att alla marknadsaktörer som ägnar sig åt handel har samma ansvar, oavsett om de är producenter, importörer eller handlare. Ett annat viktigt inslag är att importörer av produkter från länder utanför EU måste se till att de aktuella varorna uppfyller gällande gemenskapskrav.

Bakgrunden till våra ändringsförslag var en önskan om att se till att importörerna tillsammans med de utländska producenterna får bära ansvaret för all förlust eller skada som orsakas av produkter som är skadliga eller som strider mot reglerna. Syftet med förslaget är att få importörerna att noggrannare kontrollera om tillverkarna uppfyller sina juridiska skyldigheter. Vi avser att göra detta genom att signalera att det kan bli ett dyrt misstag att släppa ut varor på den inre marknaden utan noggrann kontroll. Detta kommer inte bara att bidra till rättvis konkurrens i EU utan även minska incitamenten för att flytta produktionsanläggningar till länder utanför EU där lagar och förordningar är mindre stränga än här.

Jag stöder även rekommendationen i betänkandet om att låta medlemsstaterna ansvara för att upprätta ett kraftfullt, effektivt och flexibelt marknadsövervakningssystem på sina respektive territorier och att kräva att de avsätter tillräckligt med kunskap och resurser för detta ändamål. De föreslagna bestämmelserna måste genomföras korrekt om vi vill att våra marknadsregler ska tillämpas korrekt och att de europeiska konsumenterna ska skyddas från produkter som är farliga eller strider mot gemenskapslagstiftningen.

Peter Liese, föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag talar i egenskap av föredragande för miljöutskottets yttrande över Briebetänkandet, och jag avser att främst fokusera på marknadsövervakning, som har varit en viktig fråga för oss i utskottet.

De senaste månaderna har människor ofta frågat vad "CE" egentligen betyder, vad dessa två bokstäver står för. Som vi vet betecknar de egentligen överensstämmelse med EU-regler. Under CE-debatten har det dock cirkulerat ett skämt om att CE i själva verket står för "Chinese export", dvs. kinesisk export. Det är tråkigt att CE-märkningen används av tillverkare som inte följer reglerna. Så är det inte alltid, men jag är rädd för att missbruket är utbrett i Fjärran Östern. Detta missbruk är oacceptabelt eftersom det utgör en risk för konsumenterna, folkhälsan och miljön, men det drabbar också de företag som följer reglerna.

Låt mig säga klart och tydligt att det inte får göra företag mindre konkurrenskraftiga att följa EU-reglerna. Företagen ska inte heller gynnas av att strunta i reglerna. Miljöutskottet har därför tidigare, till exempel i samband med direktivet om ekodesign för energianvändande produkter, förespråkat en skärpt marknadsövervakning. Det är därför glädjande att kommissionen har kommit med det här förslaget. Vi

menar att det har tagit alltför lång tid att göra det, men bättre sent än aldrig. Vi välkomnar alltså att vi nu har fått till stånd en snabb överenskommelse. I likhet med utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd anser miljöutskottet att de övergångsperioder som kommissionen föreslagit var alldeles för långa. Vi bör se till att reglerna träder i kraft så snart som möjligt. Det kompromissdatum som fastställdes till den 1 januari 2010 är inte vad vi ville ha men det är åtminstone en förbättring jämfört med kommissionens förslag, vilket är fallet även på många andra områden.

Jag vädjar till medlemsstaterna att avsätta den personal och vidta de åtgärder som behövs för att snabbt förbättra marknadsövervakningen och att inte utnyttja övergångsperioden. Vi måste handla snabbt för konsumenternas skull och för de ärliga företagens skull.

Karin Scheele, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet*. – (DE) Fru talman! I likhet med många andra vill jag be att få gratulera föredragandena. Jag har sällan upplevt en så konfliktfri debatt här i parlamentet om ett förslag för ökat konsumentskydd och fördelar för företagen.

Jag utarbetade yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet över Schaldemosebetänkandet. Utskottet förkastade kommissionens förslag till beslut eftersom vi fortfarande inte vet varför kommissionen valde just det instrumentet i stället för att föreslå juridiskt bindande regler i en så viktig fråga. Jag vill trots det tacka och lyckönska föredraganden från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Det rådde även stor skepsis kring den utbredda tillämpningen av den s.k. nya metoden, eftersom den innebär att tillverkarna själva intygar att varorna överensstämmer med lagstiftningen. Den nya metoden försvagar även marknadsövervakningen genom att omvänd bevisbörda införs. Vi förespråkar därför bestämt den kompromiss som innebär att det ska avgöras från fall till fall när den nya metoden ska tillämpas.

Jan Březina, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag uttrycka min uppskattning för alla föredragandenas utmärkta arbete med det här paketet. I egenskap av föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi över det betänkande som Alexander Stubb har presenterat kommer jag i mitt inlägg att ta upp en grupp på omkring 25 procent av alla produkter, som är föremål för den s.k. principen om ömsesidigt erkännande av tekniska föreskrifter medlemsstaterna emellan. Den berörda varumarknaden är värd runt 500 miljarder euro. Den här kategorin omfattar byggprodukter, ädelmetallprodukter, barnomsorgsprodukter och mycket mer.

Trots att EG-domstolen fastställde principen om ömsesidigt erkännande i sin dom i målet Cassis de Dijon för nästan 30 år sedan återspeglas detta inte alltid i verkligheten. Det är därför som denna lagstiftning behövs och är så viktig. Medlemsstaterna missbrukar ofta sin ställning och hindrar systematiskt produkter som lagligen saluförs på marknaden i en annan medlemsstat från att släppas ut på den egna marknaden. Bortsett från de ekonomiska förluster som drabbar små och medelstora företag, som särskilt påverkas av lagstiftningen, utgör medlemsstaternas missbruk en extra administrativ börda för de berörda företagen. Företagare som vill importera varor till dessa medlemsstater måste rätta sig efter nationella organ och myndigheter och införa ytterligare krävande administrativa förfaranden. Om produkterna inte anpassas till det icke-harmoniserade området måste de avstå från att exportera dem.

Principen om ömsesidigt erkännande kan genomföras mer effektivt om vi inför ett tydligt förfarande, bevisbörda, tidsfrister och skyldigheter både för företagaren och för de myndigheter som väljer att frångå principen. Detta kommer att bidra till att uppnå fri rörlighet för varor, vilket är en av de fyra grundläggande friheterna. Det kommer också att korrigera obalansen mellan företagen och de myndigheter som ansvarar för marknadstillträde. Jag är övertygad om att det huvudsakliga målet med det här förslaget kommer att uppfyllas och att de europeiska konsumenterna kommer att vara de som gynnas mest av att principen upprätthålls och tillämpas effektivt.

John Purvis, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (EN) Fru talman! Jag var föredragande för yttrandena från utskottet för industrifrågor, forskning och energi över två av de tre betänkandena i paketet. Inför omröstningen i utskottet utsattes vi för starka påtryckningar utifrån. Vid första anblicken verkade de rimliga under förevändningen att garantera säkerhet och kvalitet, men de var i själva verket illa dold protektionism mot konkurrensen från importen till EU.

Eftersom vi tror på ett EU med en fri marknad, och förhoppningsvis en värld med fria marknader, och eftersom vi tror att den fria handeln är viktig för både EU:s och våra handelspartners utveckling och välbefinnande, måste vi vara mycket försiktiga med att utan eftertanke gå mot ökad protektionism.

Utskottets yttrande tonades ned i det avseendet, och det gläder mig att de flesta alltför protektionistiska inslagen har modererats, tack vare insatserna från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd.

Importörer och distributörer kommer fortfarande att ha rätt att anpassa produkter till EU:s marknad och blir i så fall helt riktigt ansvariga för att lagstiftningen följs. Å andra sidan noterar jag att de fortfarande måste säkerställa – jag citerar ”säkerställa” – att de produkter som de för ut på marknaden utan ändring överensstämmer med EU:s lagstiftning. Jag anser att ordet ”kontrollera” vore lämpligare än ”säkerställa”, och jag är intresserad av att höra kommissionsledamotens åsikt om huruvida ”säkerställa” i det här sammanhanget är förenligt med Världshandelsorganisationens föreskrifter och med EU:s åtagande om fri handel i allmänhet.

Det gläder mig också att det inte längre finns någon hänvisning till direktivet om allmän produktsäkerhet. Vad jag förstår kommer konsumenterna fortfarande att skyddas mot farliga produkter genom direktivet om allmän produktsäkerhet, oavsett om det införlivas i den här specifika lagstiftningen eller inte.

Att införliva det skulle bara öka den onödiga byråkratiska bördan i samband med produktion och bedömning av produkter som inte ens är avsedda för konsumentmarknaden. Det är också viktigt för den europeiska industrin att man förstår CE-märkningens verkliga betydelse och innebörd, och jag anser att detta är ett steg framåt. Det gläder mig dock att kommissionsledamoten har sagt att han överväger om det finns ytterligare önskvärda åtgärder, så länge de förslag som läggs fram alltid är genomförbara för EU:s industri och exportörer till EU.

Sammantaget anser jag att betänkandets andemening nu är godtagbar. Jag förväntar mig faktiskt att mina kolleger från de socialdemokratiska och liberala grupperna i industriutskottet kommer att inse att det här är ett någorlunda lyckat och godtagbart resultat.

När det har genomförts ser vi i industriutskottet fram emot ett effektivt fullbordande av den inre marknaden för varor med höga och effektiva konsumentskyddsstandarder. Det här är en stor framgång för EU med nästan ofattbara ekonomiska fördelar för våra väljare.

Jacques Toubon, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (FR) Fru talman, kolleger! Som föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor vill jag först applådera det utmärkte arbete som utförts av vår kollega Alexander Stubb, som vi – ska jag tillägga – haft ett nära samarbete med. Det gläder mig att se att det i enlighet med våra förslag har införts tydliga definitioner av vad som utgör en teknisk föreskrift och av undantagen, och jag är särskilt glad över att det svåra språkproblemet har lösts.

Alla är vi också medvetna om att direktivet om allmän produktsäkerhet har getts företräde i ett av skälen, och jag kommer att gå in på det om en stund. I Briebetänkandet har vi dessutom en försäkran om att industriprodukter kan göras så säkra som möjligt.

När det gäller den omvända bevisbördan, som är den grundläggande principen i texten om ömsesidigt erkännande, har vi även lyckats göra vissa ekonomiska aktörer ansvariga och inte bara administrativa myndigheter. Slutligen, när det gäller förordningens ikraftträdande, anser jag att en tidsfrist på nio månader är tillräcklig. Detta var de huvudpunkter i mitt yttrande som tagits med.

När det gäller de tre texterna som paket skulle jag säga att man – tack vare de tre föredragandena och de mycket grundliga diskussionerna i alla utskotten – har lyckats förena öppnandet av den inre marknaden, med andra ord undanröjandet av hinder, med det säkerhetstänkande som har blivit så tydligt, särskilt sedan förra sommaren. När det gäller ömsesidigt erkännande har vi hittat intelligenta lösningar i fråga om ädelmetaller och vapen, som båda varit problematiska frågor.

När det gäller övervakning och produktmärkning menar jag att möjligheten att se över direktivet om allmän produktsäkerhet är oerhört viktig, liksom yrkandet på regler för nationell märkning och kravet på en studie om europeisk märkning. Jag anser att vi har ett förstklassigt lagstiftningspaket framför oss.

Othmar Karas, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor över förslaget till en gemensam rättslig ram för saluföring av produkter. Vi är alla överens – och kommissionsledamoten tog också upp den här punkten – om att produktsäkerhet handlar om trovärdighet. Trovärdighet skapar förtroende, och trovärdighet och förtroende skapar en bättre inre marknad.

När det gäller förordningen fokuserade utskottet för rättsliga frågor på tre huvudpunkter. Den första är att utformningen och tillverkningen av produkter måste uppfylla gällande krav. Det är inte bara en fråga om handlarnas ansvar. Nej, det handlar främst om producenternas ansvar. Handlare och konsumenter måste

kunna lita på de ekonomiska aktörer som släpper ut produkter på gemenskapsmarknaden. Handlarnas skyldigheter bör begränsas till specifika kontroller.

Vår andra centrala punkt, som var av särskilt intresse för mig, handlar om rollen för importörerna, som har ett särskilt ansvar. Importörer har ingen kontroll över produkternas utformning eller hur de tillverkas, men eftersom de släpper ut varor på gemenskapsmarknaden måste de ändå garantera att produkterna överensstämmer med alla tillämpliga bestämmelser.

Den tredje punkten handlade om att tydligt definiera och begripliggöra CE-märkningen, som inte är en kvalitetsmärkning utan endast visar att produkterna överensstämmer med alla tillämpliga bestämmelser i gemenskapslagstiftningen. Vi tackar alla som har medverkat i processen för samarbetet och välkomnar de betänkanden som vi föreslås anta.

Malcolm Harbour, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Eftersom min kollega Alexander Stubb avslöjade att det var min födelsedag i dag vill jag tacka alla föredragandena och ledamöterna, för vad vore en bättre födelsedagspresent för en ogenerad förespråkare för den inre marknaden och dess framtid än att det här paketet antas i dag? Vi presenterar alltså paketet i dag och jag tackar er för den möjligheten – vi presenterar det för konsumenternas och medborgarnas skull.

Mina kolleger har hyllat alla inblandade och jag vill inte uppta en massa tid för att upprepa det. Jag vill dock särskilt tacka rådets ordförande för att han är här i dag. Det är ett tydligt tecken på hur viktigt ordförandeskapet anser att det här är. Jag vill även tacka honom för hans mycket starka engagemang i parlamentsutskottets arbete – det har varit mycket uppskattat. På samma sätt har det här paketet tillkommit tack vare kommissionens hårda arbete. Jag vill även personligen hylla Michel Ayrat som jag har arbetat tillsammans med både med det här ärendet och med många andra. Han var också en stor förespråkare för hela projektet med bättre lagstiftning, som faktiskt också är en del av detta.

Det här bidrar i hög grad till att ge oss förutsättningarna för vår debatt om Lissabonstrategin i eftermiddag, eftersom ingenting kan vara viktigare för strategin för sysselsättning och tillväxt än att verkligen ha en effektivt fungerande och konkurrenskraftig inre marknad. Vi vill ha konkurrenskraftiga företag och trygga konsumenter för att upprätthålla sysselsättningen och den ekonomiska tillväxten i Europa och, detta åstadkommer vi genom att ha en verkligt effektiv inre marknad. När det gäller produkter vill vi ha förordningar som är mycket tydliga för företagen och som innebär att deras personal som arbetar med produkter kan fortsätta att producera lysande design och högkvalitativa och säkra produkter.

Vi får inte glömma bort att det finns människor med detta i åtanke på de allra flesta företag, och de är djupt frustrerade över att de i nuläget ofta måste ändra produktdesignen eller lämna en ny ansökan om ömsesidigt erkännande – det är ett stort framsteg.

Konsumenterna har dock rätt att förvänta sig att produkterna håller god kvalitet och att vi har de kontrollförfaranden som behövs för att se till att produkterna på marknaden har kontrollerats och godkänts.

I likhet med min kollega John Purvis, och särskilt för att bemöta anförandet av Peter Liese, som inte är här, vill jag bara säga följande: Det finns för närvarande många, många företag som håller en utmärkt standard när det gäller design och kvalitet men som arbetar med kinesiska eller andra leverantörer. När vi ändå är inne på det trevliga ämnet min födelsedag vill jag bara nämna att jag nyligen besökte ett företag som tillverkar modelltåg av välkända märken – Fleischmann och Rivarossi – som mina tyska och italienska kolleger lär känna till. Det är underbara modelltåg av hög kvalitet. Produkter som säljs under dessa varumärken designas faktiskt i Storbritannien men tillverkas i Kina, och alla som tvivlar på att Kina kan producera produkter av god kvalitet bör besöka deras lokala modelltågsbutik i helgen och kanske, som jag, köpa en present till sitt barnbarn.

Evelyne Gebhardt, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman, kommissionsledamot Verheugen, herr Vizjak! Jag vill börja med att gratulera Malcolm Harbour på födelsedagen. Det gläder mig att vi kan ge honom den här fina födelsedagspresenten. Vi skulle faktiskt kunna kalla det här för inre marknadsveckan, och det är naturligtvis mycket viktigt att uppmärksamma den inre marknaden. I går hade vi två bra och viktiga betänkanden av Bill Newton Dunn och Janelly Fourtou om tullkodexen och tullsamarbete, som även spelar en viktig roll för dagens agenda. Vi kan även med säkerhet säga att vi här har en eller två inställningsknappar för marknaden och för konsumenterna som nu integreras i en enhetlig kontrollpanel. Det är bra.

De tre betänkanden som vi har framför oss och den muntliga fråga som Arlene McCarthy ställt för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd ställer Europaparlamentet i god dager. Vi bör tacka

föredragandena och alla ledamöter i parlamentet för detta. Jag vill även särskilt tacka Mia De Vits och Barbara Weiler från min grupp, för de har inte nämnts ännu, och naturligtvis vår egen föredragande, Christel Schaldemose. Även er, herr Stubb – jag skulle aldrig glömma att nämna er – och detsamma gäller André Brie.

Jag menar att vi genom det här paketet ger ett värdefullt och nödvändigt bidrag till att fullborda den lagstiftning som reglerar den inre marknaden. Samtidigt stärker vi konsumentskyddet på marknaden. Den socialdemokratiska gruppen tycker att det är ett särskilt viktigt mål.

Vi är dock långt ifrån färdiga. Vi måste fortsätta att observera säkerheten hos de produkter som köps och säljs på den inre marknaden. Jag vill i det avseendet särskilt tacka kommissionsledamot Günter Verheugen för hans mycket klara och tydliga hållning när det gäller CE-märkningens framtid, med andra ord när det gäller hur vi kan skapa en bättre produktmärkning på den inre marknaden och i EU. Det är ett mycket viktigt mål om konsumenterna och medborgarna i EU verkligen ska betrakta och respektera EU som sin union. Det är en viktig punkt i det sammanhanget.

Vi väntar spánt på resultatet av studien och vad det kan leda till. Det gläder mig verkligen att ni, herr Verheugen, så tydligt förklarade att studien är en mycket högt prioriterad fråga för Europeiska kommissionen. Det är goda nyheter eftersom konsumenterna ofta har blivit lurade och vilseledda av den förvirrande CE-märkningen, och det är helt fel. Det måste vi verkligen sätta stopp för.

Det gläder mig också att vi i de betänkanden som vi har framför oss och i den överenskommelse som vi slöt med rådet har lyckats bevara de nationella kvalitetsmärkningarna – naturligtvis med förbehåll för att de nationella märkningarna verkligen stärker konsumentskyddet och inte missbrukas eller misstolkas i protektionistiska syften.

Det andra villkoret – och vi är på god väg att uppfylla det – är att vi så småningom bör ha en europeisk säkerhetsmärkning som är om inte bättre så åtminstone likvärdig med de nationella symbolerna. Först då kan vi tala om att avskaffa de nationella märkningarna.

Det är också viktigt att vi håller den här omröstningen i dag och jag upprepar mitt uppriktiga tack till minister Andrej Vizjak. Jag vet också hur svårt det var i rådet, för vi har verkligen utsatt rådet för hårda påtryckningar. Rådet hade velat ha mer tid för förhandlingar med parlamentet – det är jag fullt medveten om. Jag uppskattar att ni gjorde ert yttersta för att se till att vi ändå skulle kunna rösta den här veckan. Det är bra, för det gör situationen tydligare. Det vill jag särskilt tacka för.

Janelly Fourtou, för ALDE-gruppen. – (FR) Fru talman! Jag måste naturligtvis börja med att tacka föredragandena Alexander Stubb och André Brie, och särskilt Christel Schaldemose för hennes effektivitet – denna muntra effektivitet som jag tror att vi alla har uppskattat.

På utskottets vägnar vill jag även tacka Edward McMillan-Scott för att han så välvilligt har ställt upp och hjälpt till och det slovenska ordförandeskapet för att det har drivit på för att få igenom paketet vid första behandlingen.

ALDE-gruppen är nöjd med den kompromiss som har nåtts eftersom vi har fått gehör för våra intressefrågor – framförallt importörernas ansvar och CE-märkningssystemet.

Vi är alla angelägna om att ha en välfungerande marknad, med pålitliga ekonomiska aktörer som säljer säkra produkter. ALDE-gruppen stöder därför de bestämmelser som innebär att importörer måste vara mer uppmärksamma vid saluföringen av produkter, eftersom de får en del av ansvaret för denna, med allt vad det innebär.

När det gäller CE-märkningssystemet är vi nöjda med distinktionen mellan bestämmelserna i förordningen och bestämmelserna i beslutet.

Personligen beklagar jag att vi ännu inte helt har löst problemet med att förse produkter med nationella märkningar. Det här är en återkommande fråga. Som ni kommer ihåg bad vi, när vi röstade om antagandet av maskindirektivet i februari 2006, kommissionen om ett uttalande för att "klargöra villkoren för anbringande av annan märkning i samband med CE-märkning, oavsett om det gäller nationell nivå, gemenskapsnivå eller den privata sektorn".

Kommissionen har gjort det som den åtagit sig att göra. Jag tror dock att vi – ledamöterna i Europaparlamentet – och medlemsstaterna har saknat den politiska viljan att anta en tydlig ståndpunkt i frågan. Vi kan bara

beklaga att vi inte har gjort det. Jag välkomnar dock Günter Verheugens tillkännagivande om att frågan ska bli föremål för en grundlig studie, för det behöver vi verkligen.

ALDE-gruppen kommer att stödja kompromissen i dess nuvarande form och vi välkomnar det arbete som har gjorts med texten.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Debatten om säkerhetsmärknings har pågått i flera år. Eftersom stater är skyldiga att skydda sina medborgare mot livsfarliga eller hälsovådliga produkter har vissa av dem infört regler med krav på till exempel märkning och intyg för vissa kategorier av varor, och de behöriga nationella myndigheterna har fått ansvar för övervakning och tillsyn.

I Europeiska unionen är CE-märkningen obligatorisk för en stor grupp varor. Den intygar att produkten är säker och den måste anbringas både på strykjärn som endast kostar 5 euro och på strykjärn som kostar 50 euro. Det är därför ingen större idé att lägga till ett plus- eller minustecken.

Det finns inga större invändningar mot förfarandena för att anbringa CE-märkningen. Problemet är olagliga ändringar av produkter som redan märkts av tillverkarna, olaglig användning av CE-märkningen och tillägg av liknande produkter i redan erhållna intyg – utan ordentlig certifiering.

Vad EU behöver är därför en bättre harmonisering av de åtgärder som alla konsumentskyddsorgan vidtar. EU:s gränser måste förseglas så att endast certifierade produkter kommer ut på marknaden, ett effektivt övervaknings- och informationssystem måste inrättas och ett strängare och enhetligare straffsystem måste införas för att se till att det inte lönar sig att kringgå CE-systemet. Med tanke på de höga certifieringskostnaderna bör små och medelstora företag i EU få stöd för att skaffa de aktuella märkningarna. UEN-gruppen stöder alla åtgärder för att garantera att konsumenterna skyddas och att den europeiska marknaden fungerar effektivt.

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag ber att få gratulera Malcolm Harbour på födelsedagen och hoppas att vi får ett fortsatt givande samarbete! Jag vill naturligtvis tacka alla tre föredragandena. Som ni kanske vet var jag min grupps skuggföredragande för alla tre betänkandena och jag vet därför hur uttröttligt ni har arbetat för att förbättra viktiga delar av kommissionens förslag. Jag vill samtidigt tacka kommissionsledamot Günter Verheugen, som än en gång har påpekat att det förslag som lämnar parlamentet är bättre än det som inkom. Jag tycker att det är en väsentlig synpunkt för vi har alla arbetat hårt med den här lagstiftningen. Vi har verkligen gjort vårt bästa för att förbättra villkoren, inte bara för företagen utan även för konsumenterna.

Paketet består av tre delar. Huvudsyftet med förordningen om ömsesidigt erkännande av lagligen saluförda varor är att undanröja icke-tariffära hinder, som även skulle kunna kallas protektionistiska hinder. I utskottet bibehöll vi dock en balanserad hållning, som Günter Verheugen nämnde och som jag också anser är mycket viktig, även om detta ibland har förbisetts i debatten. Å ena sidan ska icke-tariffära hinder undanröjas. Å andra sidan ska det naturligt nog fortsätta att var upp till medlemsstaterna att avgöra om vissa villkor ska gälla. I Tyskland är till exempel nazistiska symboler en tvistefråga. Om det finns särskilda problem med vissa produkter som av etiska skäl inte kan erkännas i enskilda medlemsstater måste dessa medlemsstater ha kvar rätten att förbjuda sådana produkter. Balansen har bibehållits. Jag anser att detta är mycket viktigt, för det är det enda sättet att skapa en bred acceptans för den inre marknaden och principen om en inre marknad bland konsumenter och berörda företagare. I det avseendet har vi tagit ett enormt steg framåt.

Jag tycker också att det är viktigt att vi har inrättat kontaktpunkter men också att vi har visat att det inte kommer att leda till ytterligare byråkrati, eftersom vi i samband med tjänstedirektivet och det ömsesidiga erkännandet av yrkeskompetens redan har inrättat kontaktpunkter. Ju fler kontaktpunkter vi inrättar desto större kan bördan bli för enskilda medlemsstater. Vi har agerat mycket ansvarsfullt även i det avseendet.

Vi ansåg också att det var nödvändigt att säga – vilket vi naturligtvis gjorde – att ömsesidigt erkännande endast kan fungera om det råder lika villkor för marknadstillträde i alla medlemsstater. Det råder inget tvivel om att olika villkor gällde i medlemsstaterna. Vissa hade en tendens att helt eller delvis privatisera marknadsövervakningen, medan vissa valde certifiering, där certifieringsorganet var mer eller mindre privat. Vi har gjort det helt klart att marknadsackreditering måste vara ett offentligt ansvar, och vi har ålagt de enskilda medlemsstaterna ett större ansvar. Jag ser detta som ett mycket viktigt steg.

Marknadsövervakning är naturligtvis också nyckeln till att skapa och upprätthålla produktsäkerhet i EU. När vi talar om att skärpa direktiv och förordningar bör vi alltid vara väl medvetna om att ett direktiv eller en förordning endast är så effektiv som instrumenten för att i slutändan kontrollera att de efterlevs, i det här

fallet marknadsövervakningsmekanismerna i medlemsstaterna. På den punkten kommer medlemsstaterna nu att ha en större skyldighet att utveckla, finansiera och rekrytera personal till sina marknadsövervakningssystem. Jag anser att detta är ett mycket viktigt villkor. Under kommande år måste parlamentet fortsätta att vara vaksamt för att se till att marknadsövervakningen faktiskt skärps.

Ett annat viktigt inslag är den verktygslåda som Christel Schaldemose ansvarade för. Rambeslutet ger oss en verktygslåda för framtida direktiv som kommer att garantera ökad juridisk konsekvens i viktiga frågor. På så sätt får vi en tydlig och sammanhängande ståndpunkt, särskilt i fråga om CE-märkningen men även i fråga om importörernas ställning i handelskedjan. Vi har ökat importörernas ansvar i hela EU. Det var ett annat mycket viktigt framsteg.

På det hela taget kan vi vara mycket nöjda med det paket vi har framför oss i dag. Det har också ett brett stöd från alla politiska grupper.

Jag vill avsluta med att tacka rådets slovenska ordförandeskap. Utan det slovenska ordförandeskapets starka stöd hade vi aldrig lyckats slutföra den här frågan på den korta tid som vi hade på oss före första behandlingen. Jag vill särskilt tacka kommissionen och personalen vid sekretariatet för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Utan dem skulle vi säkerligen inte ha kunnat hålla tidsschemat och få till stånd en verklig kompromiss i tid till första behandlingen.

Jaromír Kohlíček, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Till skillnad från många andra ekonomiska områden är saluföring en verklig vetenskap och har som sådan sina egna bestämda lagar och regler, som förblir desamma oavsett vem de gäller. Några av dessa regler rör produktens bestämda tekniska specifikationer, betoningen på att hitta specifika skillnader mellan liknande produkter och insatserna för att skydda geografiska beteckningar i tydligt specificerade fall. Det sista har dock i regel ingenting att göra med produktens tekniska egenskaper. En aspekt av den inre marknaden är insatserna för att undvika begränsning av försäljningen av produkter på en annan stats territorium genom att införa icke-tariffära hinder, till exempel kvantitativa restriktioner, kräva att certifieringen upprepas i varje land, inte erkänna patent, ställa särskilda krav på förpackning och märkning av produkter utanför den gemensamma marknaden osv.

Ett första steg, som skulle kunna bidra till att undvika förvirring eller kanske till och med undanröja konstgjorda hinder för den fria rörligheten för varor, är att öka medvetenheten. Jag välkomnar därför insatserna för att inrätta en eller flera kontaktpunkter för produkter i enskilda medlemsstater. Kontaktpunkternas främsta uppgift är att lämna information om gällande tekniska föreskrifter i andra medlemsstater.

Bevisbördan är också en central fråga i förslaget. I det sammanhanget behandlas även ett tekniskt förfarande som kan leda till att en produkt nekas tillträde till marknaden i en annan medlemsstat, trots att den lagligen saluförs i ett annat land eller i den medlemsstat där den har sitt ursprung. Hela förfarandet bygger på en förbättrad dialog mellan de behöriga myndigheterna i enskilda medlemsstater. Effektivare kommunikation är det bästa sättet att förebygga de risker som ett förbud mot att saluföra en produkt på marknaden i bestämmelselandet innebär.

Problemet med det i övrigt lofvärda initiativet är att man försöker att få direktivet att omfatta alla produkter. Det vore naivt att anta att ett liknande eller till och med identiskt förfarande kan tillämpas på industriprodukter, till exempel bilar, och kläder, skor och livsmedel. Jag stöder helt ett enhetligt förfarande men jag är övertygad om att det fortfarande behövs särskilda förfaranden för enskilda produkter. Jag ser inga problem när det gäller det harmoniserade området utan snarare i fråga om produkter för vilka kraven inte har harmoniserats, dvs. utanför det harmoniserade produktområdet.

I förordningen anges att ekonomiska aktörer måste svara på de behöriga nationella myndigheternas beslut inom 20 dagar, vilket bygger på det så kallade allmänintresset, som innebär att en produkt måste dras tillbaka från marknaden, förbjudas eller i vissa fall ändras innan den får släppas ut på marknaden. Ett positivt inslag i förslaget är betoningen på möjligheten att låta nationella rättsliga myndigheter se över besluten. Jag anser att den enda oklara aspekten av förslaget, som jag stöder i sin helhet, är hänvisningen till fördraget. Till exempel har punkt 5.2 i finansieringsöversikten rubriken "Mervärdet av gemenskapsåtgärder, förslagets förenlighet med andra finansiella instrument och eventuella synergieffekter". Jag anser att det vore olämpligt om man i förslaget syftar på Lissabonfördraget, eftersom ratificeringen av Lissabonfördraget bara har börjat.

Avslutningsvis vill jag säga att förordningen enligt min mening kommer att hjälpa till att ta itu med frågan om den ständiga upprepningen av tester och certifikat, som uppstår när ett land anser att certifikat som

utfärdats av en annan myndighet inte räcker. Som representant för ett exportföretag har jag tidigare upplevt de här problemen i praktiken, och jag anser att det aktuella förslaget kommer att bidra till en lösning.

Godfrey Bloom, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Ni får förlåta mig för att jag för en stund sedan trodde att jag hade hamnat mitt i en Oscars-ceremoni i Hollywood när alla gratulerade varandra och dunkade varandra i ryggen. Helt fantastiskt! Alexander Stubb lyckades tacka i stort sett alla, men jag tror att han glömde sin farmor. Ja, herr Stubb, ni glömde er farmor!

Det här var intressant, inte sant? Vi harmoniserar, vi homogeniserar, vi reglerar, vi lagstiftar. Det är som om den här institutionen på något sätt har en manisk önskan att bevisa sitt värde genom idel aktivitet: bra, dålig, oväsentlig. Det måste se ut som om vi har fullt upp. Här utgår vi från att den europeiske medborgaren är ett sent utvecklat barn och att vi är de välmenande men auktoritativa föräldrarna som vet allt och kontrollerar allt. Men det gör vi inte, eller hur? Bristen på erfarenhet från näringslivet här i kammaren är sorglig. Politiskt tillsatta tjänstemän och underhuggare utan någon egentlig förståelse för världen utanför producerar maniskt bristfällig och farlig lagstiftning, samtidigt som vi girigt förbrukar offentliga medel med vår löjeväckande inställning.

Framväxande ekonomier som Indien och Kina, som just nu håller på att ta över vår tillverkning, måste stirra undrande på oss. Världskonkurrensen inom handeln är inte helt olik en fotbollsmatch. De ser hur vi ställer upp oss på planen, och när visselpipan ljuder börjar vi oförtrutet sparka in bollen i eget mål. Som de måste skratta bakom ryggen på oss. Inte för att parlamentet har någon legitimitet kvar när det nya konstitutionsfördraget nu forceras igenom mot folkets vilja. Men folkets tid kommer och då får vi alla ge oss ut på gårdsplanen till ljudet av skramlande vapen. Det är precis vad vi förtjänar.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru talman! Samtidigt som jag gratulerar Malcolm Harbour på födelsedagen måste jag säga att det verkar som om vi har rest tillbaka i tiden till 1990-talet. På den tiden spottade vi ivrigt ur oss lagstiftning för att förbereda den inre marknaden. Det gör vi uppenbarligen fortfarande, för i dag har vi ytterligare två förordningar och ett beslut framför oss som ska garantera den fria rörligheten för varor. Det går inte att bortse från faktum, och faktum är att regeringar är pigga på skydd – för att inte säga protektionism. Tekniska standarder, blanketter och säkerhetskrav bidrar till icke-tariffära hinder. I det biltillverkande Frankrike, till exempel, insisterade vi i många år på att ha gula billyktoer i stället för vita, för att på så sätt begränsa antalet utländska fordon på våra vägar.

Nu föreslår kommissionen en gemensam ram för den fria saluföringen av cyklar och stegar, som pappor kan ramla ned från, leksaker som utsätter barn för livsfara, vattenkokare som skällar deras mammor, och diverse apparater som kan ge mor- och farföräldrar dödliga elektriska stötar.

Vi trodde, 23 år efter undertecknandet av Europeiska enhetsakten, att allt var klappat och klart. Vi trodde att vi med Cassis de Dijon-domen från 1979, som följdes av ett par hundra andra domstolsbeslut, hade garanterat ömsesidigt erkännande av allas produkter. Vi hade fel! Den inre marknaden är fortfarande en uppdelad marknad, och för att undanröja alla lagstiftningsmässiga och tekniska problem som får till effekt att gränserna långsamt reses på nytt föreslår kommissionen därför att vi antar principen om att importören betalar. Importörerna ska ansvara för att de produkter som de importerar är säkra och bevisbördan ska vara omvänd.

Det innebär att de texter som vi har framför oss bara innehåller självklara saker. Man hävdar på nytt begreppet ömsesidigt erkännande och man böjer sig för märkningshysterin, den så kallade CE-märkningen, dess godkända dimensioner och påföljderna vid missbruk. Och se, 15 år efter det att gräns- och tullkontrollerna avvecklades kräver vår föredragande André Brie mer resurser för tulltjänstemän. Det vore just snyggt att återinföra tulltjänstemännen i ett frihandelsområde, även om frihandelns fader Adam Smith tillbringade sina sista dagar med att promenera runt i sin hemstad i sin fars tulluniform!

Så jag tycker att vi gör det. Vi återinför tulltjänstemännen, med traditionella skärmmössor och allt. Vi kommer förmodligen att behöva importera mössorna från Kina, men vi kommer åtminstone att se till att de är säkra. Jag menar, vi vill ju inte vara skuld till att kommissionsledamöterna får solsting!

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag borde också börja med att tacka föredragandena och övriga ledamöter som har arbetat sig igenom det här komplicerade ärendet, men den här gången vill jag börja med något annat. En person som jag verkligen ska vara noga med att inte tacka är Godfrey Bloom, som med sitt inlägg verkligen inte har bidragit med någonting konstruktivt till den här debatten. I det avseendet har han misslyckats med sin egen strävan efter att underlätta för de europeiska

medborgarna. Jag hoppas att ni ändå låter mig upprepa de gratulationer som jag framförde i går kväll till min vän Malcolm Harbour.

Det återstår att se om det här paketet kommer att bli en fin födelsedagspresent. Vi få vänta och se hur medlemsstaterna genomför de beslut som vi nu har fattat tillsammans med rådet. Jag vill uppriktigt tacka er, herr Vizjak, för era insatser i den här frågan, som vi talade om i Slovenien, och jag vill även tacka kommissionsledamot Günter Verheugen. Mycket kommer att kretsa kring en klausul som Alexander Stubb har snickrat ihop. Han förtjänar beröm för att det gått så smärtfritt att få igenom den i parlamentet. Jag syftar på den omvända bevisbördan på de delar av den inre marknaden som inte är harmoniserade. Det är en princip som kommer att göra livet mycket enklare på den inre marknaden, särskilt för små och medelstora företag, med minimal byråkrati.

Jag hoppas att alla medlemsstater har insett vad de ger sig in på här. Det är inte längre småföretagsägarna eller tillverkarna som måste fråga regeringarna om de får importera produkter, utan det är i stället medlemsstaterna som hädanefter måste visa att alla bestämmelser som de har antagit är nödvändiga och proportionerliga. Jag kan garantera att en del medlemsstater kommer att få ett smärtsamt uppvaknande i det avseendet. Trots det är det en uppmuntrande signal för den inre marknaden och för de små och medelstora företag som verkar på den inre marknaden.

Jag är också mycket tacksam för att Arlene McCarthy och Janelly Fourtou har upplyst oss om att CE-märkningen och dess betydelse inte bara har sysselsatt parlamentet sedan rambeslutet om den nya metoden antogs, utan att vi, varje gång ett direktiv om CE-märkningen har diskuterats på senare år, om och om igen har ställt oss frågan om CE-märkningen – som vi nu vet ursprungligen bara var tänkt som en märkning för marknadsövervakningsorganen – verkligen ger konsumenterna den information som de vill ha när de köper en produkt. Det är naturligtvis väldigt svårt att skilja mellan konsument- och industrivaror. Vi är givetvis medvetna om att vi behöver en lågkostnadslösning som är nästan helt fri från onödig byråkrati. Herr Verheugen! Samtidigt är vi tacksamma över att ni tänker låta göra en undersökning, en undersökning som hela vårt utskott enhälligt stöder. Vi hoppas att vi genom den här undersökningen kommer att få välgrundade bevis för att CE-märkningen i dess nuvarande form inte ger konsumenterna all information de behöver.

Barbara Weiler (PSE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! För omkring ett år sedan, den 14 februari, föreslog Europeiska kommissionen det här nya åtgärds paketet för varor i syfte att sätta ny fart på handeln på den inre marknaden. Att vi har lyckats fullborda paketet i dag, på lite mer än ett år, visar enligt min mening att den grupp som har ansvarat för ärendets gång i parlamentet har arbetat snabbt och effektivt. Ledamöterna där längst bak – längst ut till höger, om jag får säga så – har inte haft någon del i arbetet, och av deras inlägg att döma vet de fortfarande inte vad paketet handlar om.

Det som slog mig under debattens gång var hur många hinder som fortfarande finns på den inre marknaden, med tanke på att Jacques Delors lanserade den inre marknaden redan 1992. Det är häpnadsväckande att se vilka faktiska svårigheter små och medelstora företag stöter på när de försöker ge sig in på marknaden i en annan EU-medlemsstat. Enligt kommissionen innehåller paketet åtgärder som kommer att påverka 22 branscher med en sammanlagd årlig omsättning på omkring 1 500 miljarder euro i regionen.

Vi har lyckats se till att framtida förbättringar av marknadsövervakningssystemet kommer att bygga på enhetliga kriterier, och det är oerhört viktigt. På en öppen marknad måste det även finnas övervakningsmekanismer. Då blir det lättare att upptäcka farliga varor och göra dem säkra. Det går också att göra mer målinriktade utredningar av bedrägerier och åtala bedragare. Som andra talare har sagt är det inte bara producenterna utan även importörerna som kommer att vara ansvariga i framtiden. Det kommer inte bara att vara en verkninglös lag för det kommer även att finnas ansvarighetsbestämmelser med påföljder om bestämmelserna inte följs.

Marknadsövervakningssystemet innebär även stora fördelar för de aktörer som redan följer reglerna, eftersom det avsevärt ökar möjligheterna att upptäcka de svarta fåren bland tillverkare och importörer. Det förvånade mig att höra att tullmyndigheter och marknadsövervakningsorgan hittills knappt har vetat någonting om varandras verksamhet. Det här hemlighetsmakeriet och det förmodade skyddet av företagens intressen kommer att upphöra här och nu.

Det gläder mig att parlamentet har gått sin egen väg i fråga om CE-märkningen. Vi gav inte efter för konsumentorganisationernas överilade krav på att avskaffa CE-märkningen eller för kommissionens krav på omotiverad uppgradering. Det var inte rätt väg att gå. Jag anser att vi nu har valt den bästa vägen framåt.

Parlamentet har även lyckats stå emot det motstånd som kom från vissa håll och sett till att de nationella säkerhetsmärkningarna – inte bara den tyska utan även andra – kommer att finnas kvar tills vi har hittat det bästa alternativet.

Som socialdemokrat är jag också stolt över att en viss princip inte bara finns med i vår resolution utan även i själva förordningen. Den aktuella formuleringen var något omtvistad in i det sista. Vi lyckades dock fastställa att ackrediteringsorganen inte får konkurrera med varandra och att deras offentliga uppdrag så att säga måste förbli en helig princip. Det tror jag också att vi alla var överens om. Alla tyckte att det var viktigt med ökad öppenhet.

Det är häpnadsväckande hur lite samarbete som fortfarande förekommer, och jag anser att det här paketet även kommer att bana väg för bättre samarbete mellan offentliga myndigheter.

Jag vill avslutningsvis säga några ord om paketet i sin helhet. Det gynnar Europas företag och folk. Många saker kommer att bli enklare, många processer kommer att bli mindre byråkratiska – och därmed naturligtvis mindre kostsamma – och ändå skapar vi ökad säkerhet för konsumenterna. För att låna ett uttryck från affärsvärlden: Det här kan med rätta betecknas som en "win-win-situation".

Toine Manders (ALDE). – (NL) Fru talman! Jag vill varmt tacka föredragandena Alexander Stubb, Christel Schaldemose och André Brie för att de fullgjort sina uppgifter så snabbt och konstruktivt. Det är så här lagstiftningsarbetet borde vara – snabbt och gediget. Jag vill även tacka kommissionen och rådets ordförandeskap.

EU grundades för att stifta just den här typen av lagar och det är bra att ekonomin får ett rejält uppsving, särskilt för små och medelstora företag. Vi får massor av klagomål från småföretag om att deras export- och affärsverksamhet hindras av att gränserna fortfarande är stängda, trots allt prat om den inre marknaden. Det här kommer att innebära en stadigare grund för Europeiska unionen. Småföretagen är trots allt ekonomins stöttepelare och det är också den sektor som tillhandahåller de arbetstillfällena som vi så väl behöver i EU.

Detta kommer att skapa en bättre grund även för medlemsstaterna eftersom det kommer att innebära stora administrativa besparingar på 150 miljarder euro per år. Årets budget ligger på 120 miljarder. Nu vill vi inte ha några medlemsstater som säger att EU kostar för mycket, för nu får de faktiskt pengar över. Det står visserligen inga hjordar av medlemmänniskor utanför för att rapportera om den goda nyheten, men jag tycker att det är värt att nämna.

Som liberaler är vi naturligtvis mycket glada över att den inre marknaden stärks. En mer dynamisk ekonomi innebär ett mer välmående Europa och det är bra för företagen och konsumenterna och därmed även för Europeiska unionen.

Jag ska inte uppta all min tilldelade tid eftersom många andra talare redan har lovordat innehållet i paketet. Jag tänker därför inte gå in på några tekniska detaljer. Det är ett utmärkt paket. Jag hoppas att vi kan anta det enhälligt och att det snart kommer att träda i kraft.

Nu när vi även har en omvänd bevisbörda har kommissionen ganska bra möjligheter att ta itu med medlemsstater som bryter mot förfarandena för att skydda våra marknader. I dessa fall vidtas snabba och lämpliga åtgärder. Så jag tror att det kommer att fungera bra.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Fru talman! I Europeiska unionen ryms en mängd olika värderingar och erfarenheter samt en historisk – och social – mångfald. Det finns ofta skillnader både i våra tidigare erfarenheter och i våra nuvarande lagar och skyldigheter, som förs över till EU:s institutioner, arbetsplatser och medborgare.

Vi lever i en tid av omfattande social, ekonomisk och kulturell förändring, som tyvärr har vissa negativa effekter. Det medför dock även många bra och positiva framsteg. Hit hör definitivt liberaliseringen av kapital, varor och tjänster och den fria rörligheten för personer. Samtidigt som dessa framsteg skapar goda förutsättningar för ekonomisk verksamhet kan vi även se att kapital ofta går före människor, vilket utgör ett hot mot deras liv och hälsa.

Vi måste därför skärpa alla möjliga kontrollförfaranden. CE-systemet måste stärkas både vid våra gränser, som en del ledamöter har sagt, och på den inre marknaden, särskilt i de kommersiella nätverken. Snabbköpen och stormarknaderna producerar för närvarande fler olika varor än vi kan föreställa oss, och det är en viktig aspekt att ta med i beräkningen. Vi måste komma ihåg att det förutom märkningssystemet även finns andra sätt att öka konsumenternas kunskap och förmåga att välja mellan olika varor.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS*Vice talman*

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru talman! De här betänkandena är ett försök att förbättra lagstiftningen på marknaden för varor, särskilt genom att öka erkännandet av CE-märkningen och förbjuda missbruket av den. Allt detta är bra, men jag kommer i mitt debattinlägg att gå in på en aspekt som förbises i betänkandena men som jag anser är högst relevant för produktdebatten.

Målet med de olika föreslagna åtgärderna är att uppmuntra människor att köpa produkter och, när de gör det, köpa europeiska produkter. Hur kan vi förena denna uppmuntran till ökad konsumism med behovet av att använda resurserna förnuftigt? Det vill säga att inse att resurserna måste delas, inte bara med resten av världen utan även med kommande generationer.

Vissa medlemsstater är främst inriktade på att bygga upp sina ekonomier, men för andra är frågan om en ansvarsfull förvaltning av miljön lika viktig som handeln. Dessa länder försöker att komma fram till hur man kan lösa den problematiska frågan om konkurrenskraftig handel och upprätthålla en god, hållbar levnadsstandard och produktanvändning. Energieffektivitet, användning av återvinningsbara produkter och material med låg toxicitet är steg i rätt riktning men ett annat viktigt steg är att få slut på den planerade föråldringen. Planerad föråldring är att avsiktligt skapa produkter som inte är hållbara och som inte går att reparera.

När jag köpte min första mikrovågsugn valde jag avsiktligt en bra ugn som skulle hålla. Den höll i två år. När jag gick tillbaka med den fick jag höra att det inte var lönt att reparera den och att det inte heller fanns någon som kunde göra det. Så jag köpte en ny bra mikrovågsugn. Den höll i två år. Nu köper jag en ny mikrovågsugn varje år – den billigaste jag kan hitta – och slänger den sedan.

Vid harmoniseringen måste vi vara noga med att göra det möjligt för de ansvariga länderna att välja att förbjuda produkter med planerad och inbyggd föråldring och att uppmuntra länder att endast släppa in produkter som håller och som kan repareras, för det är dessa länder som i slutändan drabbas av sopberg.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Mina damer och herrar! Jag har glatt mig åt den mycket goda stämningen under dagens debatt om den inre marknaden, och jag vill tacka alla som har bidragit till den. I en demokrati måste man naturligtvis lyssna även på avvikande åsikter, till exempel de som min kollega Godfrey Bloom uttryckte.

Jag har en son, Andrej, och vet därför att namnet Andrej betyder någon som är stark och mäktig. Minister Vizjak, som bär namnet Andrej, ger den här debatten en mycket mäktig dynamik. Jag vill påpeka att rådet normalt sett inte är representerat vid den här typen av debatter. En grundläggande förutsättning för en välfungerande europeisk inre marknad för varor är att undanröja hinder för ekonomiska aktörer och skapa gynnsamma villkor för företagen, särskilt för de 23 miljoner små och medelstora företagen. När det gäller de många produkterna från utvecklingsländer måste vi hitta lösningar på globaliseringens utmaningar.

En sådan lösning är att införa tydlig lagstiftning för att se till att alla produkter som importeras till den europeiska marknaden uppfyller samma säkerhetskrav som de produkter som tillverkas inom gemenskapen. Lagstiftningspaketets grundläggande principer för saluföring av produkter är å ena sidan tillverkarnas ansvar för att se till att deras produkter följer gällande EU-lagstiftning och å andra sidan medlemsstaternas ansvar för marknadsövervakningen i EU. Jag måste erkänna att jag blev djupt engagerad i frågan om europeisk standardisering när jag var Europaparlamentets föredragande för finansieringen av europeisk standardisering och jag känner likadant nu här i Europaparlamentet.

Jag inser att denna betydelsefulla EU-politik är oerhört viktig och jag välkomnar kommissionsledamot Günter Verheugens arbete med frågan. Som föredragande för PPE-DE-gruppen fokuserade jag även på ändringsförslagen till Christel Schaldemoses betänkande om att utöka importörernas ansvar, minska den administrativa bördan för små och medelstora företag och ha kvar den nya metoden som en grundläggande ram för saluföring av produkter. Jag pekade även på behovet av effektivare informationskampanjer för att öka konsumenternas medvetenhet, vilket är nyckeln till att öka konsumenternas förtroende för EU:s inre marknad.

I mina ändringsförslag koncentrerade jag mig särskilt på konsumenterna och på vikten av att se till att konsumenterna skyddas från hälsovådliga produkter. Jag framhävde även behovet av effektivare informationskampanjer för att öka konsumenternas medvetenhet, vilket är nyckeln till att öka konsumenternas förtroende för EU:s inre marknad. Rent praktiskt kan vi se att CE-märkningen för närvarande inte ger

tillräckliga garantier för att en produkt verkligen är säker. Därför har vi med det här lagstiftningspaketet försökt att göra CE-märkningen mer meningsfull, införa påföljder om den missbrukas, skärpa reglerna för tilldelning av märkningen och göra marknadsövervakningssystemet betydligt mer kraftfullt.

Den kompromiss som vi enades om innebär att vissa av artiklarna om CE-märkningen förs över till förordningen. Det är ett mycket positivt steg. Avslutningsvis vill jag tacka Christel Schaldemose och de andra föredragandena för ett konstruktivt samarbete som har hjälpt oss att harmonisera terminologin, processerna och modellerna för att bedöma om lagstiftningen efterlevs, så att vi kan använda dem vid översynen av sektorspecifika direktiv, särskilt det efterlängtdade leksaksdirektivet, till alla europeiska konsumenters belåtenhet.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr Vizjak, mina damer och herrar! Jag vill tacka er alla för era bidrag men särskilt föredraganden, Alexander Stubb, som har varit mycket hjälpsam och låtit oss, betänkandets skuggföredragande, delta i alla delar av debatten. Tack för det.

Godkännandet av paketet om varor är ett stort steg mot att uppnå en europeisk inre marknad för varor, och de tre förslagen är tillsammans nödvändiga om vi ska ha en välfungerande inre marknad för varor. Vi har principen om ömsesidigt erkännande men den existerar främst på papperet. Principen ignoreras alltför ofta. I dag fungerar den inre marknaden inte som Jacques Delors hade tänkt sig för ett kvarts sekel sedan. Kommissionen beräknar att det kostar företagen 2–10 procent mer att sälja sina varor i en annan medlemsstat på grund av att principen om ömsesidigt erkännande inte tillämpas på rätt sätt. Herr Stubb! Som ni också har räknat ut innebär det en extra kostnad för unionen som helhet på 150 miljarder euro per år. Det är dåliga nyheter för företagen och deras anställda men även för konsumenterna, som därmed måste betala högre priser. Det var således hög tid att damma av principen om ömsesidigt erkännande och tillämpa den korrekt. Därav det här noggrant utformade förfarandet med omvänd bevisbörda, som innebär att medlemsstaterna måste informera kommissionen om sitt beslut när förfarandet avslutats. Jag hoppas att kommissionen också kommer att vidta åtgärder när förfarandet avslutats om det visar sig att det fortfarande finns ett par små regler som inte bygger på objektiva kriterier.

Ett par saker för framtiden: Strikta kvalitetskriterier för nationella tillsynsmyndigheter är ett framsteg, men i slutändan måste vi förbättra det gränsöverskridande tillsynssamarbetet. Vi i utskottet för den inre marknaden gick på en visning av Antwerpens hamn. Där såg vi hur tullen krävde större anslag – en fråga för medlemsstaterna – men även hur den efterlyste ökat gränsöverskridande samarbete, vilket är någonting vi måste arbeta med i framtiden.

För det andra råder det nu större klarhet kring CE-märkningen, men jag håller med Arlene McCarthy och Evelyne Gebhardt om att vi måste arbeta med att ta fram en riktig säkerhetsmärkning i framtiden. Jag välkomnar kommissionsledamot Günter Verheugens positiva svar i frågan. Det ömsesidiga erkännandet måste fungera bättre och här måste alla berörda parter acceptera sina skyldigheter, även medlemsstaterna och kommissionen. Det är dock fortfarande den näst bästa lösningen. Vi vill se i framtiden lagstiftningsinitiativ om harmonisering för att fullborda den inre marknaden för varor.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Fru talman! Med all respekt för Godfrey Bloom, som nu har lämnat kammaren, vill jag instämma i lovorden för våra tre medföredragande och tacka dem för den tid de har lagt ned och för deras ihärdiga strävan efter att få fram denna rimliga kompromiss, som är bra både för den europeiska tillverkningsindustrin och för konsumentens säkerhet.

Med tanke på att jag bara har två minuter på mig och talar som ledamot av miljöutskottet får ni förlåta mig om jag fokuserar på huvudpunkterna, särskilt frågan om CE-märkningssystemet. Sju månader efter Mattel-incidenten, då – som vi redan har hört – över 20 miljoner CE-märkta, Kinatillverkade leksaker drogs tillbaka från marknaden, har trycket på unionen att förbättra märkningssystemet varit större än någonsin. På senare år har EU förespråkade ett flexibelt, frivilligt system som bygger på den nya metoden – en metod som tveklöst har sina fördelar men som enskilt kanske inte är helt effektivt om vissa tillverkare anbringar CE-märkningen i strid med reglerna och konsumenterna därmed utsätts för uppenbara säkerhetsrisker.

Därför är det här åtgärds paketet så viktigt när det gäller att ge de myndigheter som har hand om problemet – det vill säga godkännandeorgan och certifieringsorgan – de verktyg de behöver för att bekämpa missbruket av CE-märkningssystemet.

Det är ingen slump att Europaparlamentet redan vid fler än ett tillfälle – nu senast i resolutionen om leksakers säkerhet i september 2007 – har tagit ställning för en skärpt marknadsövervakning. Vår föredragande André Brie lade stor tonvikt vid den frågan.

Redan i januari 2004 beklagade jag, med stöd av Peter Liese, Karin Scheele och även Claude Turmes, i mitt betänkande om ekodesign för energianvändande produkter att ett stort antal produkter hade uppenbara säkerhetsbrister och att vissa märkningssystem, såväl obligatoriska som frivilliga, inte var pålitliga. Fyra år senare verkar vi inte ha kommit så mycket längre och jag måste säga – på de många yrkesutövares vägnar som har vänt sig till oss i frågan – att det är beklagligt.

Alla åtgärder som bidrar till ökad rättssäkerhet och innebär ökat stöd till industriidkare och små och medelstora företag är naturligtvis välkomna. Jag tänker här på det lokala systemet med kontaktpunkter för produkter som tillkännages i betänkandet och på Alexander Stubbs tillkännagivande nu på förmiddagen om sitt eget personliga informationsställe. Jag vet inte om han planerar att kalla det *Stubb/SMEs.com* men jag önskar honom all framgång med det. Jag måste säga att jag delar den försiktighet som mina kolleger uttrycker i den muntliga frågan när det gäller ytterligare märkning och dess förenlighet med det nuvarande systemet.

Jag delar den oro som Arlene McCarthy gav uttryck för i sina informativa exempel med vattenkokaren nu på förmiddagen, och jag är tacksam för att kommissionsledamoten uppger att det händer saker i frågan.

Avslutningsvis vill jag påpeka att de regler som vi fastställer här bara är meningsfulla om europeiska tillverkare och distributörer samt framför allt – som Mia De Vits precis konstaterade – ekonomiska aktörer från tredjeländer, särskilt importörer, följer dem, vilket de naturligtvis bör göra.

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Fru talman! Under de senaste fem åren har det förekommit fler och fler fall där varor som inte uppfyller EU:s standarder har lanserats på EU:s marknad. Det handlar inte bara om kinesiska leksaker. Bekämpningsmedel, växtvårdsprodukter och till och med läkemedel piratkopieras och har inte bara dålig skyddande eller läkande verkan utan är i många fall direkt skadliga. De tre betänkandena som vi har framför oss – André Bries, Christel Schaldemoses och Alexander Stubbs – handlar om lanseringen av varor på EU:s marknad, tillämpningen av tekniska föreskrifter på produkter som lagligen saluförs och förfaranden för ackreditering och marknadsövervakning. De strider inte mot den grundläggande principen om fri rörlighet för varor på EU:s marknad men gör det möjligt att skydda denna marknad och samtidigt skydda våra medborgare.

Som föredragandena säger måste vi se till att undantagen slopas och att de föreslagna förordningarna och besluten tillämpas i så stor omfattning som möjligt. Om möjligt vore det önskvärt att med andra förordningar av den här typen som förebild ta fram ett gemensamt dokument för att ta itu med problemen på ett heltäckande sätt. På så sätt skulle vi undvika att gå på gång på gång upprepa argument och terminologi, vilket kan leda till motstridiga tolkningar. De förslag och betänkanden som överlämnats till oss utgör ett utmärkt underlag för ett heltäckande och enhetligt dokument.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Jag gratulerar alla de tre föredragandena till deras utmärkta, konstruktiva betänkanden. Utsläppandet av varor på marknaden på EU:s territorium är tveklöst en mycket allvarlig fråga. Vi kommer alla ihåg de problem som utsläppandet av osäkra leksaker på EU:s marknad nyligen orsakade. EU:s kontrollmyndigheter upptäckte inte leksakerna eftersom övervakningssystemet, precis som i många andra fall, visade sig vara ineffektivt.

Det händer allt oftare att tillverkare CE-märker sina produkter utan någon som helst kontroll, trots att de aktuella varorna inte uppfyller EU:s krav. CE-märkningen förfalskas dessutom ofta. Det här är några av de skäl som ligger bakom kommissionens föreslagna paket om utsläppande av varor på EU:s marknad.

Jag har en sak jag vill säga angående en av de tre delarna i paketet: André Bries betänkande om **ackreditering och marknadsövervakning**. Jag tycker att frågan om CE-märkning som behandlas i betänkandet är särskilt viktig. Det gläder mig att ledamöterna har tagit ställning för CE-märkningen som en viktig garanti för att EU:s standarder följs och – viktigast av allt – att de är för en förstärkning av CE-märkningens ställning.

En viktig fråga som har diskuterats i det här sammanhanget är problemet med andra nationella märkningar på EU:s marknad. Här vill jag påpeka att Polen vid anslutningen till EU upprepade gånger fick höra att man inte fick införliva andra länders säkerhetsmärkningar i sitt nationella system. Vi följde dessa anvisningar och gick till och med så långt att vi avskaffade vår egen B-märkning, som var den polska symbolen för produktsäkerhet. Det var således viktigt för oss att följa EU:s system och iakttå principen om icke-diskriminering i den nya lagstiftningen genom att införa ett förbud mot andra nya säkerhetsmärkningar än CE-märkningen.

Det gläder mig att se att rådet, kommissionen och parlamentet har hållit fast vid sin ståndpunkt, strukit de aktuella klausulerna och låtit saker och ting vara som de är. Jag anser emellertid att vi bör arbeta tillsammans

med den europeiska CE-märkningen i syfte att på sikt avskaffa andra märkningar på marknaden, även om ett sådant initiativ får vänta tills kommissionen har undersökt frågan.

Anna Hedh (PSE). – Tack herr talman! Jag vill också tacka föredragandena väldigt mycket för ett mycket gott arbete. Det har varit väldigt spännande att följa dem på vägens gång.

Trots att jag är för ett mer mellanstatligt samarbete inser jag att det finns tillfällen då vi i unionen måste ha så lika lagar som möjligt. Lagstiftningspaketet om saluföring av produkter på den inre marknaden är ett sådant, eftersom det vi producerar i, och importerar till, EU flyter fritt på den inre marknaden. För mig är konsumenternas trygghet på marknaden allra viktigast.

Därför gläds jag över föredragandenas förslag i lagstiftningspaketet som på en del ställen skärper kommissionens förslag. Till exempel vill min kollega Schaldemose att importörerna ska bära ansvaret för att de produkter de importerar uppfyller EU:s regler.

Detta tycker jag är extra viktigt nu när vi också ska se över leksaksdirektivet med tanke på de problem som har varit aktuella på leksaksmarknaden den senaste tiden. Jag tycker att det är självklart att importörerna ska kunna ställas till svars och riskera straff om de importerar farliga produkter. Vem annars? Vi måste också förändra och förstärka CE-märkningen. Trots att det är just den frågan som har varit mest känslig tycker jag att föredragandena har kommit en bra bit på väg.

Som min kollega Schaldemose sade är inte CE-märkningen lösningen på alla våra problem med säkerheten på den inre marknaden. Men många konsumenter tror i dag att CE-märket innebär att produkterna är säkra, inte minst när det gäller leksaker och prylar. Det kunde vi se min kollega McCarthy demonstrera här med kaffekokare och en leksak. Det är vårt ansvar att se till att märkningen stärks och att marknadskontrollen verkligen fungerar i alla medlemsländer.

Slutligen vill jag än en gång understryka att våra konsumenter måste sättas i första rummet, för utan trygga och säkra konsumenter får vi ingen blomstrande marknad.

Magor Imre Csibi (ALDE). – (RO) Jag vill säga ett par saker om CE-märkningen. För närvarande gäller den alla produkter som omfattas av ett EU-direktiv. Märkningen kommer inte att vara effektiv så länge tillverkarna kan märka de flesta produkter utan någon som helst kontroll från en utomstående myndighet eller ett oberoende organ. Det är det första problemet.

Därför håller vi alla med om att det nuvarande CE-märkningssystemet för produkter inte kan ge de europeiska konsumenterna någon säkerhetsgaranti. Den var i själva verket inte ens tänkt som en säkerhetsmärkning.

Bäste kommissionsledamot Verheugen! Förra året sa ni att vi aldrig skulle kunna uppnå 100 procents produktsäkerhet. Därför ber jag kommissionen att, utöver en noggrannare marknadsövervakning och strängare tullkontroller, överväga strängare påföljder för företag som tillverkar eller importerar produkter som inte överensstämmer med EU:s normer och direktiv.

Vi får inte glömma bort att de flesta europeiska konsumenter, utan att ha fått någon information, tror att en CE-märkt produkt är tillverkad i Europa eller certifierad av ett oberoende europeiskt organ. Det är det andra problemet. Till och med kommissionsledamot Günter Verheugen menar att den nuvarande CE-märkningen kan vara lite förvirrande. Det är oacceptabelt och därför ber jag kommissionen att lansera informationskampanjer så att de europeiska konsumenterna inte misstar CE-märkningen för en kvalitets- och säkerhetsmärkning.

Vi är alla överens om att det bör finnas en märkning som intygar att en produkt är säker. Antingen får vi förbättra den nuvarande CE-märkningen eller så får vi införa ytterligare en märkning. Vi måste hitta en lösning så snart som möjligt. Förutom den fria rörligheten för produkter handlar den inre marknaden om att vidta effektiva konsumentskyddsåtgärder.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr kommissionsledamot! Den europeiska inre marknadens dynamiska utveckling och ännu mer dynamiska import av farliga varor, särskilt från Kina, gör att vi måste modernisera lagstiftningen om saluföring av produkter, inbegripet varor som inte har harmoniserats. Det tredelade lagstiftningspaketet kommer att underlätta pappersarbetet, samtidigt som det kommer att göra det lättare för medlemsstaterna att förbättra övervakningen av EU:s marknad, som i dag inte fungerar på bara en nivå. Därför skärper vi nu, efter en omfattande debatt, kraven på hela försörjningskedjan, ända från producenterna i EU eller Kina till importörerna och distributörerna i EU. Vi harmoniserar reglerna för ackreditering av organ och ömsesidigt erkännande av certifiering.

Vid sidan av övervakningsorganen blir konsumenternas medvetenhet allt viktigare. Välinformerade konsumenter bör utifrån märkningen även kunna skilja mellan olika produkter. Därför strävar vi efter att stärka den europeiska CE-märkningen, som visar övervakningsmyndigheterna och välinformerade konsumenter att produkterna uppfyller de europeiska kvalitets- och säkerhetskraven. Vi måste även bekämpa missbruket, bland annat den avsiktliga förväxlingen med andra märkningar, till exempel China Export.

Jag upptäckte att den europeiska märkningen ännu inte har registrerats och bad därför kommissionen att göra det. Trots att kommissionen meddelade att registreringsförfarandet hade inletts nämndes inte registreringsansökan i det offentliggjorda meddelandet. Jag uppmanar kommissionen än en gång att vidta åtgärder i frågan.

Herr kommissionsledamot! Jag uppmanar er även att registrera den europeiska märkningen för internationella marknader. Båda dessa åtgärder kommer att göra det möjligt att vidta ytterligare rättsliga åtgärder mot missbruket, inbegripet sådana som leder till ersättning. Jag tycker att det är oförsvarligt med förseningar i det avseendet. Jag vill uttrycka min uppskattning för kommissionens utmärta arbete med att förbereda det här "varupaketet", och särskilt för alla föredragandenas grundliga arbete. Jag vill berömma dem för ett utmärkt resultat.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Fru talman! För ungefär trettio år sedan fastställde EG-domstolen principen om ömsesidigt erkännande i sin dom i *Cassis de Dijon*-målet. En av dagens föredragande, Alexander Stubb, säger att åtgärds paketet är ett försök att tillämpa *Cassis de Dijon*-domen på lagstiftningsnivå. Domen kan dock inte ersättas med lagstiftning eftersom den faktiskt är ett instrument som domstolen använder för att harmonisera den inre marknaden.

Det nuvarande paketet är ett substitut för ett större behov som har blivit tydligt i den här debatten, nämligen behovet av verklig harmonisering av produktionen inom Europeiska unionen.

Det nuvarande systemet med ömsesidigt erkännande innebär att kedjan kan brista i sin svagaste länk. Det var till exempel det som hände i samband med galna kosjukan, när den brittiska regeringen bestämde sig för att avreglera förfarandet för tillverkning av kött- och benmjöl. Nyligen inträffade det också på ett annat område, med *Equitable Life*, när den finansiella sektorn inte var tillräckligt reglerad.

Paketet innebär ett steg framåt, men bara ett litet steg. Det är nämligen helt naturligt att regeringar inte avsäger sig skyddet av sina medborgare, så länge det finns regeringar som inte har fullgoda kontroller och EU inte har något kontrollsystem – Anna Hedh sammanfattade det helt korrekt. Det är alltså ett dåligt substitut för ordentlig lagstiftning på EU-nivå som ska ersätta de 27 nationella regelverken.

Europaparlamentet kommer förmodligen att godkänna paketet och jag anser att det är ett bra paket. Vi får dock inte vila på våra lagrar, för utan ordentlig gemenskapslagstiftning och utan ordentlig kvalitetscertifiering som får medborgarna i hela EU att känna sig lugna kommer vi inte att göra några stora framsteg när det gäller att bygga en marknad för europeiska produkter.

(Applåder)

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det faktum att vi kan anta varupaketet vid första behandlingen säger en hel del om det utmärta samarbetet både inom Europaparlamentet och mellan parlamentet och rådet.

Det här är ett viktigt lagstiftningsprojekt, både för dem som deltar i handeln och framförallt för konsumenterna. Med det här paketet undanröjer vi handelshinder som beror på olika tekniska föreskrifter i medlemsstaterna. Samtidigt garanterar vi kvaliteten på de produkter som köps och säljs på den europeiska marknaden. Den nya lagstiftningen kommer att innebära att produkter som inte följer EU:s lagstiftning eller som inte är säkra snabbt kommer att tas bort från marknaden eller inte kommer ut på marknaden överhuvudtaget. Farliga produkter ska utan dröjsmål rapporteras till kommissionen så att de kan dras tillbaka från marknaden i alla medlemsstater. Förordningen kommer att leda till att samarbetet med länder utanför EU – man behöver bara tänka på Kina – kommer att stärkas med hjälp av åtgärder som gemensamma program och utbyte av teknisk expertis.

Med hjälp av de nya bestämmelserna kan vi garantera en effektiv marknadsövervakning och bättre kontroll i hela Europa. När allt kommer omkring är det detta som verkligen räknas.

Vi har i alla debatter och förhandlingar inriktat oss främst på konsumenterna. CE-märkningen visar till exempel att tillverkaren uppfyller EU:s krav för produkten i fråga. Nu måste emellertid inte bara tillverkarna

utan även importörerna ta på sig en större del av ansvaret. Till exempel förbjuds falska eller vilseledande CE-märkningar, och de som använder dem kommer att lagföras i medlemsstaterna. Allt detta skyddar konsumenterna, men det skyddar även ärliga företagare som följer alla regler. Ett av de främsta framstegen har varit att vi har lyckats bevara de väl beprövade nationella säkerhetsmärkningarna, till exempel den tyska GS-symbolen. Konsumenterna känner till dessa märkningar och litar på dem.

På torsdag ska vi anta ett antal regler för att på bästa sätt främja handeln med varor på den inre marknaden och samtidigt – och det är detta som är så viktigt – skydda konsumenterna med hjälp av bättre övervakning.

Bernadette Vergnaud (PSE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Europeiska konsumenter förväntar sig att de produkter som de köper är säkrare. Alltför ofta hör vi på tv-nyheterna att den och den produkten från ett land utanför EU utgör en säkerhets- eller hälsorisk. Det här åtgärds paketet är ett imponerande verktyg för att ta itu med den här typen av problem och jag vill framhäva de tre föredragandenas arbete under förhandlingarna, då de vidhöll konsumentskyddets betydelse.

I det rådande produktsäkerhetsklimatet är det helt nödvändigt att införa nya rättsakter. Jag vill särskilt uppmärksamma den muntliga fråga som ska ställas angående översynen av reglerna och användningen av CE-märkningen.

De europeiska medborgarna har hittills sett märkningen som ett tecken på förtroende och en garanti för säkerhet, medan den i själva verket inte är någonting mer än en förklaring av tillverkaren om att produkten följer EU:s lagstiftning. Det innebär att den alltför ofta har använts godtyckligt och felaktigt. Vi behöver bara tänka tillbaka på Mattel-affären. Jag ser ivrigt fram emot att få se ett förslag från kommissionen om ytterligare en märkning som kan öka systemets trovärdighet och förbättra informationen till konsumenterna i syfte att göra importerade produkter säkrare. Jag är dock övertygad om att kommissionsledamot Meglena Kuneva är fast besluten att ta itu med frågan. Hon har alltid visat stöd för att öka konsumenternas förtroende.

Vad vi behöver – och vad Christel Schaldemose föreslår i sitt betänkande – är en skärpt marknadsövervakning för att undvika missbruk av märkningssystemet. Vi måste även klargöra vilket ansvar importörerna och tillverkarna har, för i slutändan är det dem och ingen annan som bär ansvaret för att de produkter som släpps ut på marknaden är säkra. Vi är väl medvetna om att samarbetet mellan de nationella marknadsövervakningsmyndigheterna och tullen är mycket ojämnt.

Det allra viktigaste är att göra importörerna direkt ansvariga för att de produkter de importerar är säkra. För närvarande är det väldigt svårt att vidta åtgärder mot dem eftersom tillverkarna i vissa fall har stängt sina fabriker och försvunnit när problemen uppdagas i Europa. Vi kan inte längre acceptera att det är så.

Jag vill avsluta med att tacka Christel Schaldemose för att hon har tagit hänsyn till situationen för små och medelstora företag när det gäller förfaranden för bedömning av överensstämmelse. Utmaningen är att hitta rätt balans mellan förfaranden som kan vara betungande och alltför dyra för mikroföretagen, inklusive hantverkssektorn, utan att befria dem från ansvar.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag vill tacka för betänkandet och påminna parlamentet om att EU:s CE-märkning betyder att en produkt uppfyller EU:s standarder i fråga om kvalitet och tillförlitlighet. Det får inte råda något som helst tvivel om att importerade produkter i framtiden måste uppfylla exakt samma standarder som de som gäller för varor som produceras i Europeiska unionen. Först då får vi lika villkor. Det måste dock även vara möjligt att fortsätta att tydligt märka produkter med medlemsstaternas välkända symboler. Vi är nämligen medvetna om att många konsumenter hyser stort förtroende för dem.

Avslutningsvis vill jag säga att det även är mycket viktigt med ytterligare märkningar för regionala specialiteter och ekologiska livsmedel, eftersom vi vet att det finns ett stort erkännande och förtroende för dessa, både inom och utanför den europeiska marknaden. Sådan goodwill måste främjas.

Bogdan Golik (PSE). – (PL) Fru talman! Jag välkomnar det paket som har överlämnats till oss i dag. Det är ett steg framåt, både för konsumenterna och för Europas företagare. Jag vill säga ett par ord om principen om ömsesidigt erkännande. Jag vet inte om ni är medvetna om att det redan är 30 år sedan som EG-domstolen avgav sin dom om den principen.

Tyvärr är det långt ifrån tillfredsställande hur medlemsstaterna har genomfört principen om ömsesidigt erkännande, som är så grundläggande för hur den inre marknaden fungerar. Det har blivit vanligt att företagen måste genomgå betungande administrativa förfaranden innan de kan släppa ut varor på marknaden. Som företagare har jag själv upplevt den här byråkratin under många år.

Jag vet inte om ni inser att företagen i EU får betala enorma summor till följd av att principen om ömsesidigt erkännande inte följs, och att unionen förlorar omkring 150 miljarder euro på det. Om vi fortfarande är inriktade på att göra den europeiska ekonomin stark och konkurrenskraftig inom ramen för Lissabonstrategin, och inom en inte alltför avlägsen framtid, i förhållande till Indien, Kina, Brasilien och andra länder, måste vi acceptera att den här principen gäller för oss alla och ge den det erkännande den förtjänar.

Andrej Vizjak, rådets ordförande. – (SL) Mina damer och herrar! Jag vill dela med mig av några sista tankar om betydelsen av överenskommelsen om de tre lagarna som vi nästan har fullbordat och som kommer att väsentligt bidra till att den inre marknaden fungerar bättre. Michel Ayrat skulle verkligen ha varit glad i

dag. Vi saknar honom mycket.

Efter våra tyska och portugisiska kollegers omfattande arbete för rådets räkning innan Slovenien tog över ordförandeskapet var det det slovenska ordförandeskapets uppgift att få till stånd den sista harmoniseringen mellan EU:s institutioner. Jag välkomnar att alla har samarbetat för att fullborda denna – enligt vissa – svåra uppgift relativt effektivt och snabbt.

Vi gick med i Europeiska unionen för mindre än fyra år sedan, och det var en enorm utmaning och ett stort ansvar att överta ordförandeskapet. Därför är vi särskilt nöjda över att ha medverkat till att avsluta denna stora uppgift som är så viktig för alla EU:s medlemsstater.

Enligt min mening kommer tillämpningen av paketet främst att innebära följande: För det första kommer vi att slippa den protektionism som förekommer på vissa marknader i EU, och det kommer säkerligen att göra ekonomin mer konkurrenskraftig på dessa marknader. Jag anser att protektionism utgör det största hindret för att utveckla konkurrensen och konkurrenskraften bland de ekonomiska aktörerna på dessa marknader.

För det andra kommer vi att se till att alla nationella myndigheter tillämpar likabehandling och ömsesidigt bistånd när det gäller **övervakning** av saluförda produkter, att det finns effektiva säkerhetskontroller av produkter som tillverkas av europeiska företag eller som förs in i EU från tredjeländer och, naturligtvis, att vi i framtiden får enhetligare teknisk lagstiftning. Slutresultatet kommer att bli ett vänligare klimat för ekonomiska aktörer, särskilt små och medelstora företag. Dessutom, vilket är oerhört viktigt för våra medborgare, kommer det att garantera en hög säkerhetsnivå för produkter på EU:s marknad.

Jag är därför övertygad om att paketet kommer att bli ett viktigt första steg i vårt framtida arbete. Vi har i dag pratat mycket om dessa framtida framsteg som också är viktiga utmaningar i det arbete som vi ska utföra.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med några ytterligare kommentarer till de direkta ekonomiska effekterna. Det stämmer att reglerna om ömsesidigt erkännande gäller för 21 procent av all europeisk industriproduktion, vilket verkligen är en stor andel.

Om systemet med ömsesidigt erkännande fungerade perfekt, det vill säga om det tillämpades fullt ut överallt, skulle det dessutom leda till en 1,8-procentig ökning av EU:s BNP, vilket verkligen är en väsentlig makroekonomisk effekt. Omvänt stämmer det också enligt våra beräkningar att det potentiella värdet av den inre marknaden skulle minska med 10 procent om det ömsesidiga erkännandet inte fungerade, det vill säga om det inte tillämpades. Det skulle faktiskt innebära en nedgång på omkring 150 miljarder euro.

Zuzana Roithová ställde en fråga om registreringen av CE-märkningen. Vi kunde faktiskt inte göra det förrän förra året eftersom det krävdes en ändring av den tillämpliga EU-lagstiftningen. Processen pågår dock, och jag antar att dagens beslut kommer att hjälpa oss att påskynda den. Det är inte helt upp till oss, men vi gör vad vi kan för att fullborda registreringen så snabbt som möjligt.

Magor Imre Csibi nämnde – med en kritisk underton – att jag förra året sagt att det inte var möjligt att åstadkomma 100 procents produktsäkerhet. Jag vill därför på nytt betona att det inte går att garantera produktsäkerheten helt och hållet. Även om vi lät en oberoende tredje part certifiera alla produkter skulle ett sådant organ inte kunna kontrollera varje enskild produkt i en tillverkningsserie.

Kontrollerna är alltid begränsade till en prototyp och problemen inträffar inte när prototypen presenteras utan vid de normala rutinerna för massproduktion. Vi får återkommande rapporter om tillverkningsfel och återkallande av produkter, till och med när det gäller produkter som omfattas av de strängaste säkerhetsföreskrifterna, till exempel receptbelagda mediciner och motorfordon. Det är en illusion att vi kan erbjuda konsumenterna 100 procents produktsäkerhet.

Därför måste vi – det är vår enda möjlighet – insistera på att alla ansvariga led i kedjan kan ställas till svars. Det börjar med leverantörer av insatsvaror, sedan gäller det tillverkarna och vid importerade varor även importörerna.

Det är också svaret på John Purvis fråga: vad vi gör med de här nya reglerna är att tydligt förklara att importörerna i Europa ansvarar för att se till att de produkter som de importerar är säkra och att de uppfyller gällande standarder. Europeiska importörer ansvarar med andra ord för att produkter från länder utanför EU är säkra. Den som drabbas av förlust eller skada till följd av en farlig eller felaktig produkt behöver således inte spåra upp tillverkaren eller någon annan i ett land långt utanför EU:s gränser utan kan kräva ersättning av den europeiska importören. Jag kan försäkra er om att den här bestämmelsen kommer att få stor praktisk betydelse.

Det var de konkreta frågor som ställts. Jag vill ta tillfället i akt och tacka er än en gång för att ni har debatterat i positiv och konstruktiv anda. Om Malcolm Harbour fortfarande är här vill jag säga att han för min del gärna får fylla år varje dag om alla hans födelsedagar präglas av sådana enastående framsteg.

(Applåder)

André Brie, föredragande. – (DE) Fru talman! Det har varit så mycket samförstånd att jag bara kan tacka för debatten och det finns ingenting som jag vill upprepa. De få avvikande anförandena saknade substans och därför tänker jag bortse från dem. Jag vill trots det sätta dagens uppenbara harmoni i perspektiv. Jag menar att de rättsakter som vi snart ska anta är bra. På senare år har det dock egentligen inte varit lagstiftningen som har varit problemet utan dess tillämpning i medlemsstaterna. Naturligtvis är det inte alltid som i Mattel-fallet som nämndes tidigare, där miljontals leksaker fick dras tillbaka från marknaden, men sådana dröjsmål, oavsett när och var de inträffar i EU, visar att marknadsövervakningen helt enkelt inte fungerar.

Ta till exempel RAPEX-systemet, som visar att det finns stora skillnader mellan de europeiska ländernas marknadsövervakningssystem. Sådana skillnader kan heller inte accepteras längre. Jag väddar därför till medlemsstaterna att se till att de instrument som vi antar här, liksom de marknadsövervakningsmekanismer som redan finns för att skydda konsumenterna, verkligen tillämpas i praktiken.

Jag vill säga en sista personlig sak. Vi har tackat väldigt många människor i dag. Under arbetet med betänkandet hade jag det stora nöjet att få arbeta med fantastiska kolleger från sekretariatet för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Utan dem hade vi aldrig kunnat producera det här betänkandet. Jag vill därför särskilt tacka Peter Traung och Luca Visaggio.

Christel Schaldemose, föredragande. – (DA) Fru talman! Jag vill också tacka för era många positiva och bra kommentarer under dagens debatt. Det visar att vi faktiskt har gjort ett utmärkt arbete under det senaste året och har sett till att vi har fått med så många synpunkter som möjligt. Det gläder mig verkligen.

Jag har dock ett par kommentarer till några av de saker som har kommit fram under dagens debatt. De handlar om CE-märkningen. Den är mycket riktigt förvirrande för konsumenterna och vi behöver den här undersökningen om en eventuell konsumentssäkerhetsmärkning. Jag vill dock även starkt betona att CE-systemet kommer att bli avsevärt mycket bättre med det här paketet genom ökad marknadsövervakning och medlemsstaternas skyldighet att lagföra missbruk av CE-märkningen. CE-märkningen och CE-systemet kommer att bli betydligt bättre än i dag. Situationen kommer att bli bättre för de marknadsövervakningsmyndigheter som använder märkningen som redskap. När en producent medvetet använder CE-märkningen säger han att han följer EU:s regler. Om han sedan inte gör det kan han straffas. Han kan inte hävda att han inte visste vad han gjorde. Det är en markant förbättring. En sak som vi inte lyckas ta itu med är förhållandet till konsumenterna. Kommissionsledamoten har reagerat mycket positivt genom att uppges att man kommer att arbeta mycket hårt med frågan.

Det har varit en del diskussion om huruvida det var rätt eller fel att förbereda en överenskommelse vid första behandlingen. Jag tycker helt enkelt att dagens debatt har visat att många människor har deltagit i arbetet. Det har handlat om tre betänkanden med många skuggföredragande osv. Väldigt många parlamentsledamöter har deltagit i arbetet och har därför också haft möjlighet att komma till tals. Jag tycker också att vi kan vara riktigt nöjda med resultatet.

Till sist vill jag snabbt nämna skuggföredragandena vid namn och säga att jag verkligen uppskattar deras arbete: Heide Rühle, André Brie, Janelly Fourtou och Zita Pleštinšá har gjort en mycket stor insats, och detsamma gäller naturligtvis båda gruppernas sekretariat samt utskottssekretariatet. Tack så mycket. Det har varit ett stort nöje att delta i arbetet.

Alexander Stubb, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill avsluta den här debatten med att ta upp fyra punkter. Tyvärr måste jag börja med Godfrey Bloom från brittiska Independence Party, som kritiserade bl.a. mig för att jag ville tacka de människor som har arbetat med hela det här paketet. Jag vet inte hur han är uppfostrad men jag har alltid tyckt att det hör till god ton att tacka de människor som har gjort det här paketet möjligt.

Han kanske inte borde tacka sin talskrivare – för han läste naturligtvis direkt ur manuskriptet – för talskrivaren förstod uppenbarligen inte vad paketet handlade om.

Min del av paketet handlade om ömsesidigt erkännande, med fri rörlighet för varor och utan att harmonisera allting. Godfrey Bloom, eller hans talskrivare, kanske menar att det inte bör råda fri rörlighet för Marmite eller Branston Pickle, eller för Rolls Royce eller skor från Church eller kläder från Burberry – jag vet inte hur bra det vore för den brittiska ekonomin. Om ni vill vara en trovärdig EU-motståndare skulle jag därför rekommendera att ni åtminstone läser de dokument som ni ska uttala er om.

Min andra punkt är att det här förmodligen är europeiskt rekord i effektivitet för jag vet inget annat större lagstiftningspaket som kommissionen har påbörjat på Alla hjärtans dag, den 14 februari, 2007, och som Ständiga representanternas kommitté har godkänt den 13 februari 2008 – en dag mindre än ett år. Så till alla dem som var rädda att vi skulle bli lite stela och ineffektiva efter utvidgningen vill jag säga att det här är ett bra exempel på ett fall där vi har fattat mycket snabba beslut. Jag hävdar även att det här är det förmodligen största paketet om den fria rörligheten för varor sedan Jacques Delors paket 1992, om ni kommer ihåg. I det avseendet var det här därför anmärkningsvärt snabbt. Jag vill än en gång tacka alla människor som har varit inblandade i det här, för det visar att apparaten fungerar.

Min tredje punkt handlar om det som Frédérique Ries sa om att företag härnäst kan vända sig till alexstubb.com för att klaga om ömsesidigt erkännande inte tillämpas! Om ni tillåter sätter jag ut en direktlänk därifrån till kommissionens hemsida. Det är bara att kontakta kommissionen om ni har problem med ömsesidigt erkännande. Så bör och måste det vara.

Min sista punkt är att det här är det slovenska ordförandeskapets första stora insats. Det här är det första stora lagstiftningspaket som det slovenska ordförandeskapet har fått igenom och jag vill gratulera det till ett väl utfört arbete. Jag vet att det inte var lätt i Ständiga representanternas kommitté och jag vet att det inte var lätt i arbetsgrupperna, men ordförandeskapet gjorde ett utmärkt arbete och förhoppningsvis kommer det att vara lika framgångsrikt under sina sista månader.

Talmannen. – Det var en mycket harmonisk avslutning. Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

Skrifliga förklaringar (artikel 142)

Iles Braghetto (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Vid det här plenarsammanträdet har vi diskuterat det "varupaket" som bildar en gemensam ram för saluföring av produkter inom Europeiska unionen och på nytt bekräftar principerna om ömsesidighet. Som läget ser ut just nu vill Europaparlamentet göra CE-märkningen (europeisk överensstämmelse) effektivare eftersom den garanterar produktsäkerheten och gör det möjligt att identifiera varor från länder utanför EU. Sedan några år tillbaka har det dock funnits en annan märkning som, bortsett från mellanrummet mellan de två bokstäverna, grafiskt är nästan identisk med CE-märkningen men betyder någonting helt annat: "China Export", dvs. kinesisk export. Medborgarna kräver initiativ och påföljder samt skärpta tullkontroller för att förhindra att den europeiska CE-märkningen missbrukas.

Förfalskade importerade produkter som vid första anblicken ser ut att uppfylla kraven för utsläppande på marknaden saluförs i hela Italien. Det beror även på den förvirring som kommer av att de båda märkningarna är så lika.

Den här förordningen innebär ökad rörlighet för varor i EU. Därmed ökar valfriheten och konsumenternas förtroende, och försäljningen av varor förenklas.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.30 och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS*Vice talman*

Daniel Hannan (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill oförbehållsamt be Europaparlamentets talman, mina kolleger och parlamentet om ursäkt om jag har förolämpat någon med det jag sa den 31 januari i protest mot talmannens nya befogenheter i fråga om arbetsordningen. Jag inser att den hänvisning jag gjorde förolämpade många här i parlamentet. Jag hoppas att ni godtar min ursäkt i samma anda som den framförs.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket, herr Hannan. Vi noterar och godtar er ursäkt.

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

6.1. (A6-0025/2008, Jacek Saryusz-Wolski) Protokoll till Europa–Medelhavsavtalet mellan EG och Israel för att ta hänsyn till Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU (omröstning)**6.2. (A6-0026/2008, Jacek Saryusz-Wolski) Protokoll till Europa–Medelhavsavtalet mellan EG och Egypten för att ta hänsyn till Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU (omröstning)****6.3. (A6-0012/2008, Jan Andersson) Arbetstagares exponering för risker som har samband med fysikaliska agens (elektromagnetiska fält) (omröstning)**

– Före omröstningen:

Jan Andersson, föredragande. – Tack herr talman! Med anledning av det brev som den europeiska fackföreningsrörelsen skickade ut till samtliga ledamöter förra veckan skulle jag vilja säga att jag kan ha förståelse för fackföreningsrörelsens synpunkter när det gäller frågan om det inte har skett någon konsultation mellan arbetsmarknadens parter och kommissionen. Det ligger dock utanför vår möjlighet att göra någonting åt detta.

Innehållet i detta direktiv ändras inte över huvud taget. Det som sker är att genomförandet skjuts upp i fyra år. Anledningen är att viss, oerhört viktig, medicinsk apparatur kanske inte skulle kunna användas om genomförandet sker i april. Det pågår för närvarande studier för att se hur man kan förena denna apparatur med direktivet.

Därför ställde vi oss bakom uppskjutandet av direktivet i full enighet i utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill på kommissionens vägnar ge följande förklaring. När kommissionen föreslog att man skulle senarelägga direktivets ikraftträdande agerade man ansvarsfullt i ljuset av nya vetenskapliga rön – jag upprepar, nya vetenskapliga rön – i form av en undersökning som gjorts på uppdrag av den brittiska regeringen och som publicerades i juni 2007. Enligt de nya vetenskapliga rönen skulle det få stora oavsiktliga negativa konsekvenser för användningen av magnetisk resonanstomografi (MRT), den bästa och säkraste tekniken för bildframställning i modern sjukvård, om direktivet skulle träda i kraft i sin nuvarande form i april 2008. Eftersom jag ansvarar för den sektorn vill jag tillägga att utan den tekniken skulle tusentals patienter i Europeiska unionen inte få tillgång till bästa möjliga behandling. Jag vill även tillägga att våra producenter är världsledande i den sektorn.

Jan Andersson tog upp frågan om samråd. Jag vill påpeka att arbetstagarnas representanter har blivit fullständigt informerade och deltog i de samtal som hölls med arbetsmarknadens parter innan kommissionens förslag antogs. De svårigheter som kan uppstå till följd av att det nuvarande direktivet genomförs och kommissionens framtida avsikter lyftes fram och diskuterades i rådgivande kommittén för arbetsmiljöfrågor,

som rådet har inrättat. Denna rådgivande kommitté består bland annat av tre ordinarie medlemmar från varje medlemsstat, de nationella regeringarna, fackföreningar och arbetsgivarorganisationer.

6.4. (A6-0022/2008, Hans-Peter Mayer) Installation av belysnings- och ljussignalanordningar på jordbruks- och skogsbrukstraktorer med hjul (kodifierad version) (omröstning)

– Före omröstningen:

Hans-Peter Mayer, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Följande tre kodifieringar innehåller ett nytt inslag, nämligen att vi även ska rösta om de gemensamma förslagen från parlamentets, kommissionens och rådets juridiska avdelningar. Det är första gången som parlamentet kommer att rösta om samma text som rådet.

Om vi bortser från omröstningarna, som jag stöder, vill jag påpeka att vi här lagstiftar i frågor som Europaparlamentet inte bör lagstifta om. Det här är inte beslutsfattande nära folket. Vi framstår bara som löjeväckande i allmänhetens ögon när vi lagstiftar i frågor som installation av belysnings- och ljussignalanordningar på jordbruks- och skogsbrukstraktorer med hjul.

(Livliga applåder)

Det vore mycket mer logiskt att anta ett direktiv om traktorer som omfattar allmänna krav och säkerhetsföreskrifter. Detaljerna kan sedan specificeras i standarder. I Europa har vi Europeiska standardiseringskommittén (CEN) och Europeiska kommittén för elektroteknisk standardisering (Cenelec), båda med säte i Bryssel. Andra standardiseringsorganisationer i tredjeländer, inklusive alla länder i EU och EFTA, är medlemmar i CEN och Cenelec.

Principen att anta allmänna direktiv som innehåller hänvisningar till europeiska standarder har redan tillämpats i över 25 andra sektorer. Varför kan vi inte tillämpa den även på traktorer? Jag antar att den närvarande kommissionsledamoten, Günter Verheugen, delar den åsikten. Vi vill ha bättre lagstiftning, och vi bör som ledamöter i parlamentet föregå med gott exempel.

(Applåder)

6.5. (A6-0016/2008, Hans-Peter Mayer) Föreskrivna skyltar och märkningar på motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (kodifierad version) (omröstning)

6.6. (A6-0017/2008, Hans-Peter Mayer) Bakre skyltlyktor för motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (kodifierad version) (omröstning)

6.7. (A6-0018/2008, Francesco Enrico Speroni) Dämpning av radiostörningar som orsakas av jordbruks- eller skogsbrukstraktorer (kodifierad version) (omröstning)

6.8. (A6-0019/2008, Francesco Enrico Speroni) Bullernivån i hjulburna jordbruks- eller skogstraktorer (kodifierad version) (omröstning)

6.9. (A6-0020/2008, Francesco Enrico Speroni) Europeiska miljöbyrå och Europeiska nätverket för miljöinformation och miljöövervakning (kodifierad version) (omröstning)

6.10. (A6-0021/2008, Francesco Enrico Speroni) Punktskatten på tobaksvaror (kodifierad version) (omröstning)

6.11. (A6-0512/2007, Ruth Hieronymi) Avtal EG/Schweiz om gemenskapens program Media 2007 (omröstning)

6.12. (A6-0007/2008, Klaus-Heiner Lehne) Begäran om fastställelse av Claudio Favas immunitet (omröstning)

6.13. (A6-0008/2008, Aloyzas Sakalas) Begäran om fastställelse av Witold Tomczaks immunitet (omröstning)

6.14. (A6-0011/2008, Janelly Fourtou) Gemenskapens tullkodex (omröstning)

6.15. (A6-0488/2007, Bill Newton Dunn) Ömsesidigt bistånd och samarbete mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och kommissionen vid tillämpningen av tull- och jordbrukslagstiftningen (omröstning)

6.16. (A6-0010/2008, José Javier Pomés Ruiz) Insyn i finansiella frågor (omröstning)

6.17. (A6-0009/2008, Francesco Musotto) om skydd av gemenskapernas ekonomiska intressen - Bedrägeribekämpning - Årsrapporter 2005-2006 (omröstning)

6.18. (A6-0015/2008, Gérard Deprez) Faktorer som bidrar till ökat stöd för terrorism och en ökad rekrytering av terrorister (omröstning)

6.19. (A6-0002/2008, Ignasi Guardans Cambó) EU:s strategi för bättre marknadstillträde för europeiska företag (omröstning)

– Före omröstningen om punkt 35:

Ignasi Guardans Cambó, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag vill lägga fram ett muntligt ändringsförslag om punkt 35 för parlamentet. Om det godkänns skulle det göra ändringsförslag 24 irrelevant. På engelska skulle det ha följande lydelse:

föredragande. – (EN) "Invites the European Union's trade partners to progressively reduce or dismantle barriers restricting market access for goods".

(ES) Resten av texten skulle förbli oförändrad. I stället för att begära att alla hinder som begränsar marknadstillträdet avskaffas helt med en gång, begär man att de minskas gradvis eller, vid behov, avvecklas.

(Parlamentet antog ändringsförslaget.)

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

7. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar.

– **Betänkande: Newton Dunn (A6-0488/2007)**

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Land- och sjögränserna har ändrats efter utvidgningen, och tulltjänstemännens arbete har utökats från enkla tullkontroller till bekämpning av förfalskning, penningtvätt, droger och kringgående av antidumpningstullar eller hälsoåtgärder för att skydda konsumenterna. Därför har jag välkomnat och uttryckt stöd för kommissionens förslag, som kommer att möjliggöra större samordning av medlemsstaternas organ, bland annat ett nära samarbete med Europol, Frontex, Interpol och Världstullorganisationen. Vi vill också att de myndigheter i tredjeländer som erhåller kommersiella uppgifter och personuppgifter från medlemsstaterna ska vara skyldiga att garantera dataskyddsstandarder som motsvarar dem i EU. Jag tackar ledamöterna för att de har gett sitt fulla stöd för vår grupp förslag i dag. Jag vill även tacka föredragandena för deras noggranna arbete.

– Betänkande: Francesco Musotto (A6-0009/2008)

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade för Francesco Musottos betänkande eftersom han inte drar sig för att tala klarspråk i många frågor som rör bedrägerier och åtgärder för att bekämpa bedrägerier. Jag får också en känsla av *déjà vu* när han i betänkandet tar upp miljonbelopp av felaktigt utbetalade medel och ersättningskrav för icke stödberättigande utgifter. Tänk till exempel på de hundratals miljoner euro i EU-medel som redan har gått upp i rök i den korrupta socialdemokratiskt dominerade delstaten Vallonien – en delstat där otaliga tjänstemän har varit inblandade i skandaler, i vissa fall för att ha förskingrat medel. När det i betänkandet talas om kommissionens bristande kontroll kommer jag automatiskt att tänka på vad min vallonska kollega Gérard Deprez sa, när han i början av månaden talade om dåliga projekt som inte bara är Valloniens fel utan även kommissionens eftersom kommissionen godkänner de här projekten.

– Betänkande: Deprez (A6-0015/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Det ursprungliga betänkandet som presenterades var bra, för det innehöll tydligt definierade åtgärder för att stödja kampen mot terrorismen, till exempel nödvändiga steg för att förbättra det förebyggande arbetet och åstadkomma ett närmare polissamarbete, ett ökat utbyte av information och stöd till terrorismens offer.

Dagens omröstningar har dock förändrat betänkandet helt. Viktiga delar av betänkandet har röstats bort. Plötsligt anses till exempel jihadistiska terrorister inte längre vara farliga. Andra ståndpunkter – oacceptabla ståndpunkter – har röstats in i betänkandet med det resultatet att jag, i likhet med majoriteten här i parlamentet, har varit tvungen att rösta emot det. Det är synd på det ursprungliga betänkandet. Det hade nämligen varit bra att ha bättre politiska och tekniska verktyg för att bekämpa terrorismen och öka säkerheten.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag behöver väl knappast säga att jag röstade emot Gérard Deprez betänkande eftersom jag är fundamentalt emot uppfattningen att jihadistisk terrorism i själva verket bara beror på diskriminering och det sociala utanförskap som påstås drabba muslimer i Europa. Uppriktigt sagt känner jag en hel del av mitt eget folk, en hel del människor som inte är invandrare, som verkligen lider av socialt utanförskap i muslimska områden i våra storstäder men som inte tar till terrorism – absolut inte. Jag tänker alltså inte ta på mig skulden i den frågan. Det kanske vore politiskt korrekt att skylla på det perfida Europa, men det är inte "korrekt" i ordets sanna betydelse, tvärtom. För guds skull, när ska parlamentet inse att islamistisk terrorism inte har någonting med diskriminering eller socialt utanförskap att göra utan härstammar direkt från islams syn på världen?

– Betänkande: Guadans Cambó (A6-0002/2008)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! När vi talar om regioner som handlar med varandra tror jag att vi måste inse att det inte är länder som handlar med varandra, utan människor och företag. Ett av felet med just det här betänkandet var att man inte insåg de betydande handelshinder som står i vägen för företagare i tredjeländer som vill handla med EU.

Därför gläder det mig att kunna presentera en kampanj över partigränserna, med icke-statliga organisationer, samhällsorganisationer och gräsrotskämpar, som kallas Real Trade Campaign och som har fem huvudsyften: att avskaffa importtullarna på jordbruksprodukter, att slopa jordbrukssubventionerna, att liberalisera ursprungslandsreglerna, att lägga större tonvikt på handelsstöd, och att uppmuntra låginkomstländer att gradvis sänka handelshindren mellan sig i förhoppningen om att de kommer att bli en del av världssamfundet när det gäller handel och, så småningom, handla mer med oss. Betänkandet var obalanserat, eftersom man inte insåg att dessa hinder existerar ur EU:s perspektiv. Därför röstade jag emot det.

Skriftliga röstförklaringar

– Betänkande: Andersson (A6-0012/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Först och främst måste jag säga att vi röstade emot i protest mot att skjuta upp ikraftträdandet av ett direktiv om arbetstagares hälsa och säkerhet, ett direktiv som i det här fallet antogs 2004 och där det fastställs gränsvärden för arbetstagarnas exponering för elektriska, magnetiska och elektromagnetiska fält, samt förebyggande åtgärder, informationsåtgärder och utbildning. Nu föreslår Europeiska kommissionen ett nytt direktiv, vars enda syfte är att senarelägga direktivets genomförande med fyra år.

Det är verkligen märkligt att Europeiska kommissionen lägger fram det här förslaget om senareläggning. Kommissionen motiverar det med att läkarsamfundet har rapporterat att man har farhågor inför direktivets genomförande och att det nu har tillsatts olika utredningar. Det är synd att man inte har liknande farhågor när det gäller effekterna av andra rättsakter och politiska riktlinjer som syftar till att liberalisera offentliga varor och tjänster och avreglera arbetsmarknaden och arbetstagarnas rättigheter. Det är bara när det rör sig om skydd av arbetstagarnas rättigheter och hälsa som kommissionen begär ytterligare undersökningar för att skjuta upp genomförandet. Det är oacceptabelt.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar betänkandet om arbetstagarnas exponering för risker som har samband med fysikaliska agens. De eventuella konsekvenser som genomförandet av direktivet från 2004, med minimisäkerhetskrav för dem som använder fysikaliska agens, skulle kunna ha för utvecklingen och användningen av magnetisk resonanstomografi (MRT) i sjukvården gör rekommendationerna i betänkandet riktiga och logiska. När det kommer nya studier där man ifrågasätter den grund som direktivets rekommendationer bygger på måste vi avsätta tid för att analysera den nya informationen och direktivet. Jag stöder därför kravet på att flytta fram den tidsfrist som fastställts till den 30 april med fyra år och har röstat för betänkandet.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag vill understryka att kravet på att förbättra arbetstagares hälsa och säkerhet i arbetet först och främst bygger på riskbedömningar. I fall där arbetstagarna arbetar i en miljö där de exponeras för agens som utgör en hälsorisk är riskbedömning en av arbetsgivarens grundläggande skyldigheter.

Om det vid en riskbedömning visar sig att det kan föreligga en risk är det nödvändigt att genomföra åtgärder som undanröjer eller minskar risken till lägsta möjliga nivå. Jag anser att det är viktigt att genomföra dessa åtgärder vi källan. Andra möjliga åtgärder kan till exempel vara att erbjuda valmöjligheter mellan olika arbetsmetoder, vidta tekniska åtgärder för att minska utsläppen, ändra arbetsplatsens och arbetsstationens utformning, begränsa exponeringens längd och intensitet, tillhandahålla lämplig personlig skyddsutrustning osv.

Jag håller med om att det, om det vid läkarundersökning visar sig att en arbetstagare är utsatt för särskilda hälsorisker, är arbetsgivarens plikt att erbjuda arbetstagaren sjukvård. Förebyggande läkarkontroller ingår i sjukvårdspaketet och syftar till att tidigt upptäcka förändringar i hälsan och förebygga skador på hälsan till följd av exponering för elektromagnetiska fält. Beroende på resultaten kan riskbedömningen ses över och ytterligare åtgärder genomföras.

Avslutningsvis vill jag säga att jag som läkare är glad över att Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/40/EG innehåller krav i fråga om insatsvärden och gränsvärden för exponering för enskilda elektromagnetiska fält, samt krav i fråga om skyddet för hälsa och säkerhet hos arbetstagare som i arbetet exponeras för elektromagnetiska fält.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Konstgjorda elektromagnetiska vågor har betydande hälsoeffekter för Europas medborgare, framför allt för arbetstagarna, som måste skyddas från elektromagnetiska fält precis som de redan skyddas genom två EU-direktiv med gränsvärden för exponering för buller och vibrationer.

De elektromagnetiska fält som såväl radioapparater som elektronisk utrustning och olika typer av telefoniutrustning avger – mobilsändare och mobiltelefoner, trådlösa telefoner och wifi-mobiler – är på intet sätt ofarliga!

Det kom man fram till i den aktuella BioInitiative-rapporten, och dess slutsatser är obestridliga: riskerna omfattar olika former av cancer, Alzheimers och nervsjukdomar som orsakas av långvarig eller stark exponering för elektromagnetiska vågor. Det är en hälsorisk som Europeiska miljöbyrån nyligen har lyft fram.

Därför röstade jag för utskottsordförande Jan Anderssons betänkande, som syftar till att skydda arbetstagarnas hälsa och samtidigt ta hänsyn till läkarsamfundets farhågor om huruvida tekniken för magnetisk resonanstomografi (MRT) är förenlig med gemenskapslagstiftningen. MRT är en viktig medicinsk åtgärd för vissa patienter. Jag menar att man skulle ha låtit det bli föremål för ett undantag i stället för att skjuta upp hela direktivets ikraftträdande med fyra år!

– Betänkande: Mayer (A6-0016/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots att det här är ett kodifieringsförfarande som inte ändrar den befintliga lagstiftningen på något sätt handlar den grundläggande frågan om behovet av en rad gemenskapsdirektiv om ett antal frågor som rör traktorer och andra motorfordon samt släpvagnar till dessa, vilket framgår av den kodifierade versionen av flera betänkanden som parlamentet har röstat om i dag.

Det här är ett område där jag menar att gemenskapslagstiftningen är alltför omfattande. Det skulle förmodligen räcka med allmän lagstiftning om motorfordon som omfattar generella aspekter. Därmed skulle man inte, som nu, behöva upprätta nya direktiv för varje enskilt område, till exempel dämpning av radiostörningar som orsakas av jordbruks- eller skogsbrukstraktorer (elektromagnetisk kompatibilitet), bullernivån på förarplatsen i hjulburna jordbruks- eller skogstraktorer och bakre skyltlyktor för motorfordon och släpvagnar till dessa fordon.

Min röst för kodifiering ändrar inte denna uppfattning på något sätt.

– Betänkande: Speroni (A6-0020/2008)

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Jag stöder helt och håller det betänkande som debatteras och som kommer att ha stor betydelse för en förenklad och systematisk gemenskapslagstiftning. Detta är särskilt viktigt för utvecklingen av civilsamhället, eftersom EU-lagstiftningens öppenhet och tillgänglighet ger de enskilda medborgarna nya möjligheter att utnyttja vissa förmåner.

Det målet kan inte uppnås så länge det finns ett stort antal förordningar som har ändrats flera gånger och som fortfarande är spridda och delvis måste läsas i den ursprungliga rättsakten och delvis i senare ändringsrättsakter – en uppgift som kräver mödosamma jämförelser av många olika rättsakter för att det ska gå att avgöra vilka bestämmelser som gäller. Förordningar som ofta ändras måste kodifieras för att gemenskapslagstiftningen ska bli tydlig och begriplig.

Jag stöder därför helt och hållet kodifieringen av rådets förordning (EEG) nr 1210/90 av den 7 maj 1990 om inrättande av Europeiska miljöbyrå och Europeiska nätverket för miljöinformation och miljöövervakning.

– Betänkande: Speroni (A6-0021/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater röstade för detta betänkande om kodifiering som är en viktig del av arbetet med att öka gemenskapsrättens klarhet och överskådlighet. Betänkandet innebär inte någon förändring i sak utan sammanför ett antal olika direktiv i en sammanhängande text. En sådan förenkling ställer vi oss självklart positiva till. Det bör dock understrykas att vår röst för detta inte innebär att vi är tillfredsställda med den nuvarande lagstiftningens utformning. Vi vill i framtiden se höjda minimiskatter på tobak och en reell förenkling av regelverket. Dessutom bör det säkerställas att skattenivåerna för olika typer av tobak verkar konkurrensneutralt.

– Betänkande: Fourtou (A6-0011/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Denna förordning ersätter förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen. De motiveringar som lämnats är de ändringsförslag som har lagts fram i interimsbetänkandet.

Gemenskapens tullkodex inrättades genom förordning (EEG) nr 2913/92. Redan då var detta dokument, som reglerar gemenskapens tullfrågor, långt och tekniskt komplicerat.

Gemenskapens tullkodex diskuterades in i minsta detalj av sakkunniga på området och behandlades av det behöriga utskottet.

I en värld där handeln domineras av stora internationella företag måste detta förslag till kodex återspegla och tjäna dessa företags intressen genom att leda till snabbare godstransporter och förenklade tullförfaranden.

Huruvida det tillsammans med denna förenkling även antagits åtgärder för att bekämpa smuggling är en annan fråga.

Man verkar ha prioriterat förenkling på bekostnad av bedrägeribekämpning. Det är inte heller någon tillfällighet att det i gemenskapsdokument och/eller översättningar av dem ofta hänvisas till "underlättande" i stället för förenkling. Det är ett avslöjande skrivfel.

Zita Pleštinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) För att de metoder som i dag används för förfalskning och varusmuggling ska kunna upptäckas krävs ett integrerat arbetssätt för att lösa de nya uppgifter som tullmyndigheterna står inför. Likaledes måste tulltjänstemännen genomgå en yrkesutbildning.

Eftersom EU är en tullunion är gemenskapens tullkodex ett av dess viktigaste instrument. Att modernisera gemenskapens tullkodex innebär att göra en fullständig översyn av det ursprungliga dokument som trädde i kraft 1992, i enlighet med de krav som ställs inom ramen för e-tull och e-handel.

Vad kommer en förnyelse av gemenskapens tullkodex att föra med sig? Moderniseringen kommer främst att omfatta kontrollmekanismerna och leda till utbyte av elektroniska uppgifter och driftskompatibla tulls-system. Den kommer att innebära att tullbestämmelserna och de administrativa förfarandena förenklas för både tullmyndigheterna och de ekonomiska aktörerna. En nyhet är den centraliserade tulldeklarationen, som stärker samarbetet mellan medlemsstaterna och EU. Med en enklare, snabbare och, framför allt, centraliserad tulldeklaration som utförs på en och samma plats ökar utsikterna för att minska byråkratin.

Efter tre års intensivt institutionellt arbete kan vi med stolthet ge Europaparlamentet äran för den viktiga framgången med att modernisera tullbestämmelserna. Jag vill ta tillfället i akt att lovorda det svåra arbete som tulltjänstemännen utför. Det är en förutsättning för att skydda unionens yttre gränser.

Jag anser att vi i dag tagit fram en konkret present till vår tullunions 40-årsdag, som vi kommer att fira den 1 juli 2008. Det gläder mig att jag med min röst har kunnat bidra till att modernisera gemenskapens tullkodex.

- Betänkande: Newton Dunn (A6-0488/2007)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stöder Dunnbetänkandet. Syftet med detta förslag är att bringa gällande förordning (EG) nr 515/97 i överensstämmelse med gemenskapens nya befogenheter på tullsamarbetsområdet och öka samarbetet och utbytet av uppgifter mellan medlemsstaterna och mellan dessa och kommissionen. I denna förordning ges den rättsliga grunden för framställningar om bistånd mellan behöriga myndigheter för att bekämpa oegentligheter och bedrägerier.

Trots de goda resultat som hittills har uppnåtts finns det olika skäl att ändra texten och dessa avser främst förändringar av institutionerna och av den institutionella balansen. Syftet är därför att fördjupa samordningen på gemenskapsnivå, mot bakgrund av de nya instrumenten i EU-lagstiftningen och med hänsyn till att fördraget ännu inte innehöll någon artikel om tullsamarbete (artiklarna 135 och 280) när förordning (EG) nr 515/97 antogs.

- Betänkande: Pomés Ruiz (A6-0010/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar det betänkande som José Javier Pomés Ruiz lagt fram, eftersom det utgör ytterligare en åtgärd för att göra EU-institutionerna mer ansvariga och öppna och har utformats för att medborgarna mer ingående ska kunna granska och övervaka beslutsförfarandet kring användningen av EU-medel. Därmed förstärks de grundläggande principerna i vårt demokratiska system.

I sitt initiativ kräver parlamentet uttryckligen att mottagarna av EU-medel offentliggörs, oavsett om det rör sig om bidrag, kontrakt, jordbruksutgifter, strukturutgifter eller annan typ av finansiering. Gemenskapen uppmanas även att bedöma om det är möjligt att införa ett "informationssystem" där den breda allmänheten kan få fullständig information om importen och om de enskilda stödmottagarna inom EU:s invecklade finansieringssystem.

Eftersom Pomés Ruizbetänkandet även gäller etiska normer för politiskt tillsatta personer, svartlistning av bedragare och bestämmelser om offentliggörande av namnen på lobbyister och alla de sakkunniga som bistår kommissionen, bör det göra det möjligt att skapa ett effektivt och öppet system för att kontrollera förvaltningen och den effektiva användningen av EU-medel.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jag stöder det här initiativet som syftar till att uppnå öppenhet när det gäller EU:s budgetutgifter. Informationskällorna om utgifter måste vara öppna och framför allt praktiskt arrangerade. Jag hör ofta polska företagare säga att tillgången till relevanta informationskällor är mycket spridd, vilket gör det mycket svårare för användarna att jämföra och utvärdera och dra rätt slutsatser när det gäller deras egna projekt.

Bristen på öppenhet när det gäller EU:s budgetutgifter skapar mycket orättvisa. I de nya medlemsstaterna, inklusive Polen, där potentiella stödmottagare har relativt liten erfarenhet av att få EU-medel kan det vara mycket värdefullt att information läggs fram på ett tydligt sätt.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Bortsett från ett par inslag som ger upphov till viss oro anser vi att betänkandet på det hela taget tar upp ett antal mycket viktiga och aktuella frågor.

Till följd av det så kallade europeiska öppenhetsinitiativet, som kommissionen inledde i november 2005, bekräftas det på nytt i betänkandet att det finns ett behov av att införa ett fullt operativt system för information till allmänheten om till exempel de slutliga mottagarna av medel från de olika strukturfonderna.

I betänkandet antyds att olika mottagare kan få EU-medel från flera program eller sektorer av EU:s verksamhet och att det därför kan vara av värde att kunna identifiera alla belopp som betalas ut till en enskild mottagare inom samtliga sektorer – sådan information är enligt arbetstagarna ovärderlig vid till exempel omlokalisering av företag.

Betänkandet omfattar även andra viktiga frågor, såsom deklARATIONEN av ekonomiska intressen för politiskt tillsatta personer i EU:s institutioner. Det föreslås att normer ska antas och att sammansättningen av de "expertgrupper" (formella eller informella) som kommissionen beslutar att inrätta för att bistå den i dess initiativ, särskilt lagstiftningsinitiativ, ska offentliggöras.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för min egen grupps ändringsförslag till Pomés Ruizbetänkandet, som alla antogs. Det är viktigt att deltagandet i kommissionens expertgrupper är väl avvägt och att urvalsförfarandet är helt öppet. Förhoppningsvis tar kommissionen hänsyn till dagens uppmaning från denna institution.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) José Javier Pomés Ruiz hävdar med rätta att öppenhet kommer an på huruvida informationen om stödmottagarna är lättillgänglig och tillförlitlig och lämpar sig för ytterligare forskning, jämförelse och utvärdering.

Jag håller med om att kommissionen tydligt bör ange adresserna till de webbplatser som innehåller information om mottagarna av EU-medel som förvaltas direkt och centralt av kommissionen i alla dokument som rör EU-budgeten och/eller projekt och program under dess ansvar.

David Martin (PSE), in writing. – I welcome the report on transparency in financial matters. Any move to improve the quality and availability of information, especially on agricultural policy and Structural Funds (which has proved difficult for the public to obtain), is a positive step towards the EU assuming its democratic obligations.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Detta är ett steg i rätt riktning som är avsett att sprida visst ljus över stöddjungeln och underlätta tillgängligheten för gemene man eller åtminstone till viss del öka förståelsen för i hög grad oklara förfaranden. Det är dock nödvändigt att se till att det inte bara är välbetalda lobbyister som får tillgång till sådana databaser utan att även små och medelstora företag och gemene man genom lättförståeliga logiska förfaranden kan få bidrag och andra typer av stöd som är av intresse för dem.

En etikkodex för institutionerna är utan tvekan välkommen. Ett organ som bemyndigats att tilldela offentliga medel måste vara höjd över alla misstankar, om inte annat för att främja människors förtroende för offentliga förvaltningsmyndigheter. Det finns dock anledning att vara försiktig eftersom granskningen inte kan göras så omfattande att en institution och dess medlemmar blottläggs helt och hållet och människor blir genomskinliga. Inom ramen för uppgiftsskyddet är dock en sådan åtgärd, det vill säga införandet av något slags etikkodex, helt klart välkommen.

Det är utan tvekan nödvändigt att vidare diskutera hur upprättandet av en "svart lista" ska gå till, eftersom det är ett annat område där uppgiftsskyddet spelar en viktig roll.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Människor som förvaltar offentliga medel förväntas och ska göra det på ett högst förnuftigt sätt, lägga fram resultaten av den verksamhet som bedrivs på ett mycket noggrant sätt och tillämpa fullständig öppenhet. Eftersom det till syvende och sist är skattebetalarna som står för de offentliga medlen har de rätt att (och måste se till att) få veta vem som använder de medel som gjorts tillgängliga för EU:s räkning och hur dessa används. Därför röstade jag för detta betänkande, som Europeiska kommissionen stöder i ett meddelande med ett antal förslag som vi till största delen godkänner. Jag ska endast tillägga att jag anser att de principer och regler som tillämpas på gemenskapsmedel, särskilt de som

står under direkt förvaltning av EU-institutionerna, även i tillämpliga delar måste gälla övriga offentliga medel, det vill säga gemenskapsmedel som förvaltas av medlemsstaterna.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstar för José Javier Pomés Ruiz betänkande om öppenhet i ekonomiska frågor.

Föredraganden tar upp en rad mycket viktiga frågor om förvaltningen av EU-medel, såsom redovisning av information om mottagarna av EU-medel, deklaration av ekonomiska intressen för politiskt tillsatta personer i EU:s institutioner och styrelseformer inom institutionerna samt deras årliga verksamhetsrapporter.

Vi måste sträva efter en fortsatt effektivisering av förvaltningen av EU:s finanser och kontrollen av utgifterna, särskilt med hänsyn till Europaparlamentets roll när det gäller att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten. Vi måste lägga ner pengar på öppenhet och en korrekt redovisning av ekonomiska tillgångar.

- Betänkande: Musotto (A6-0009/2008)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Varje medlemsstat måste prioritera bekämpning av bedrägerier och förskingring av offentliga medel, i det här fallet gemenskapsmedel. Därför är det viktigt att varje stat har de mänskliga och materiella resurser som krävs för att kunna fullgöra denna uppgift på rätt sätt.

Det bör betonas att samtidigt som medlemsstaternas ansvar att skydda allmänhetens intressen på nytt bekräftas – vilket är fallet i betänkandet – främjas en politik som försvagar eller tar ifrån medlemsstaterna uppgifter som tillhör dem, särskilt genom att avveckla offentlig verksamhet, fortlöpande utesluta och friställa personal och låta privata företag bedriva en viss del av verksamheten. Enligt vår mening bör betänkandet även omfatta en undersökning av hur förvaltningen av offentliga medel påverkas av att verksamhet inom den offentliga förvaltningen överförs till privata företag.

Det är också nödvändigt att undersöka i vilken utsträckning de orimligt invecklade och bristfälliga reglerna och det utdragna förfarandet för tilldelning av medel bidrar till de oegentligheter som har konstaterats.

I stället är betänkandet till stor del inriktat på påföljder, det vill säga överträdelseförfaranden och inställande av löpande betalningar till medlemsstaterna.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag gav mitt stöd till Musottobetänkandet om bedrägeribekämpning. Det rapporteras ofta om felaktig användning och dålig förvaltning av gemenskapsmedel i press och media runtom i EU. Det är viktigt att bedrägerier hanteras på ett effektivt sätt, och i det avseendet fyller medlemsstaterna en viktig roll vid sidan av de olika EU-organen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kommer att rösta för vår ärade kollega Francesco Musottos betänkande. I båda betänkandena framhävs behovet av att ägna större uppmärksamhet åt vissa länder som har hamnat på efterkälken när det gäller att tillhandahålla elektronisk information och tillämpa förvaltnings- och övervakningssystemen. Jag håller med föredraganden om att det är viktigt att särskilt se till att utveckla den verksamhet för att bekämpa bedrägerier inom gemenskapen som bedrivs av länder som uppenbarligen inte har tillräckligt effektiva övervakningssystem och i en del fall inte uppfyller de europeiska normerna. Enligt min mening är en noggrann övervakning av gemenskapens utgifter grundläggande. Det är ännu viktigare att bekämpa felaktiga utbetalningar, eftersom de europeiska skattebetalarnas pengar måste användas för att ytterligare förbättra levnadsstandarden.

- Betänkande: Deprez (A6-0015/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater röstade för Deprez betänkande om hur unionen och medlemsstaterna bör gå vidare i arbetet med att stävja stödet för terrorismen och ökad rekrytering av terrorister. EU behöver beakta dessa aspekter i arbetet mot terrorismen och förbättra kunskaperna om orsakerna till terrorismhandlingar och radikaliserings, som i dag är begränsade. Men detta måste göras med strikt respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna och på ett sätt som hör hemma i ett öppet, demokratiskt och rättssäkert samhälle. Grundlagsfasta rättigheter såsom tryckfrihet respektive yttrande- och föreningsfrihet får inte på något sätt inskränkas.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag kommer att stödja Gérard Deprez betänkande om de faktorer som bidrar till ett ökat stöd för terrorism och en ökad rekrytering av terrorister. Jag vill dock ta upp två frågor. För det första vill jag ta upp frågan om Nelson Mandela. Vi måste skilja mellan dem som bekämpar förtryck och brutala diktatorsystem, såsom apartheidsystemet i Sydafrika, och de nihilistiska illgärningsmännen från

den 11 september. Jag skulle inte ha gett mitt stöd till bombningen av Rivonia men skulle inte heller, om Nelson Mandela hade flytt till Europa, ha gett mitt stöd till att utlämna honom till Sydafrika, där han riskerade dödsstraff.

För det andra måste västvärlden erkänna att vi då och då genom våra handlingar eller genom att inte agera i Mellanöstern, Palestina och på andra platser bidrar till att fientligheten och terrorismen mot oss ökar. Ibland kan vi vara vår egen värsta fiende.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Två saker i Deprezbetänkandet om terrorism oroade mig. Det första var att det inte stod någonting om den främsta orsaken till terrorhotet i Europa, det vill säga den okontrollerade tillströmningen av invandrargrupper som inte alls vill integreras eller införlivas utan i stället vill leva efter och införa egna lagar i sina så kallade värdsamhällen.

Den andra saken som oroade mig var skuld fördelningen: enligt er kan Europa aldrig göra tillräckligt stort avkall på sitt innersta väsen, sina nationella identiteter och sin gemensamma civilisation. Europa kan aldrig göra tillräckligt för att rucka på sina värderingar med hänvisning till toleransen och den så kallade "rätten att avvika". Europa kan aldrig tillräckligt diskriminera sitt folk till förmån för utländska medborgare, kulturer eller civilisationer som har sin hemvist på dess territorium. När allt kommer omkring har Europa sig självt att skylla för det som händer. De ansvariga för terrorattackerna i London var dock brittiskfödda medborgare med arbeten som många människor gärna skulle ha velat ha! De stod inte utanför samhället, de var inga offer. Ändå kände de sig nödgade att ta till vapen!

De mångkulturella, uppdelade samhällen som ni så innerligt eftersträvar tenderar av naturen att leda till ett ökat antal konflikter. Genom att förneka verkligheten underblåser vi bara hat och förakt.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Även om betänkandet innehåller aspekter som vi värdesätter och anser vara positiva mot bakgrund av försämringen av den globala situationen har man till exempel inte fastställt eller pekat ut det faktiska syftet med och följderna av "kampen mot terrorism", särskilt som en faktor som i sig bidrar och uppmuntrar till terrorism.

I betänkandet görs en hänvisning, om än under vissa förutsättningar, till det grundläggande behovet av diplomatisk och fredlig konfliktlösning runtom i världen, utan att det anges att de viktiga bidragande orsakerna till terrorism omfattar den våldsspiral som understöds av militariseringen inom de internationella förbindelserna, angreppen mot staters oberoende och nationers suveränitet, statsterrorism, kränkning av grundläggande friheter, rättigheter och garantier, okontrollerad kapitalistisk exploatering, den omänskliga ökningen av ojämlikhet och orättvisa samt de miljoner människor som lever under fruktansvärda förhållanden – till exempel i Afghanistan, Irak eller Palestina.

En ordentlig analys av terrorism – i alla dess former, däribland statsterrorism – kräver enligt vår mening att den sätts in i sitt politiska sammanhang så att de bakomliggande orsakerna och den politik som ger upphov till den avslöjas, t.ex. "kampen mot terrorism" som utkämpas av USA och dess allierade.

Därför avstår vi från att rösta.

Jean Lambert (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag stöder dagens ändringsförslag om att man endast ska se på radikaliserings med avseende på dess tydliga våldssamband och att medborgerliga friheter bör vara av största vikt. Det senare ska vi inte behöva upprepa – enligt vår beskrivning är EU baserat på mänskliga rättigheter och medborgerliga friheter. Större delen av förslagen i betänkandet omfattas faktiskt redan av EU-politiken, och därför undrar jag vad vi ska med ytterligare ett betänkande till.

Jag röstade mot det slutliga betänkandet, inte för att jag stöder PPE-DE:s ståndpunkt eller den inskränkta spanska inrikesdebatten som så ofta förgiftar parlamentets diskussioner om terrorismhantering, utan för att vi har beslutat att fundera över att ta med rättfärdigande av terrorism i vårt paket om terrorismbekämpning. Det kanske inte verkar vara så viktigt men vi är redan medvetna om att den akademiska friheten, den politiska debatten och bekämpningen av radikaliserings begränsas av den oro som framkallas av sådan lagstiftning. Unga muslimer har berättat för mig att de inte vågar diskutera frågor som Palestina eller Irak av rädsla för att deras kritik och hur de känner ska tolkas som rättfärdigande eller lovprisande och att de ska hamna i domstol. Parlamentet kunde ha röstat bort denna punkt men valde att inte göra det.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Detta betänkande om att utrota terrorismen är en i raden av oändligt många texter där mänskliga rättigheter och kampen mot diskriminering lovprisas. Trots detta undergräver faktiskt en överdriven försiktighet när det gäller eventuella brott mot grundläggande friheter – särskilt yttrandefriheten och religionsfriheten – de resurser vi behöver för att bekämpa terrorismen.

Vid det här laget måste det stå klart att Europaparlamentet är mer intresserat av att skydda alla former av rättigheter och av att göra det som är politiskt korrekt, än av EU-medborgarnas säkerhet.

Det är därför som detta betänkande om de faktorer som bidrar till ett ökat stöd för terrorism inte innehåller en enda hänvisning till moskéer, trots att vi vet att de är rena rekryteringscenter för framtida islamiska terrorister. Det görs inte heller någon hänvisning till imamerna i Frankrike, Belgien, Nederländerna eller Danmark, som i själva verket rekryterar ombud för islamiska ungdomar som intresserar sig för jihad.

Att inte chocka någon, inte trampa på några religiösa tår och inte diskriminera utgör knappast någon effektiv metod för att bekämpa det ständigt växande hotet från islamisk terrorism! Det får i stället motsatt effekt.

Roselyne LeFrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Detta betänkande återspeglar det omfattande ändringsarbete som utförts av ledamöterna i PSE-, Verts/ALE-, GUE/NGL- och ALDE-grupperna i utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Den reformvänliga majoritet som mittenvänstern utgör lyckades, av en text där islam och muslimer till att börja med stigmatiserades på ett rätt skandalöst sätt, snickra till ett balanserat dokument som belyser alla olika faktorer (ekonomiska, sociala osv.) som bidrar till ett ökat stöd för terrorism, genom att kräva respekt för grundläggande rättigheter och betona vikten av att bekämpa diskriminering och främja lika möjligheter, särskilt inom utbildning och sysselsättning.

Det finns dock två eller tre punkter i betänkandet som jag tycker är tvivelaktiga, särskilt hänvisningen till "moderata muslimer" och till "övervakningen på de platser där det sprids propaganda som syftar till att få människor att begå terroristhandlingar".

Även om jag kanske inte kan stödja betänkandet helhjärtat skulle ett avslag innebära kapitulation inför högern och att månader av arbete hamnar i soptunnan.

Därför anser jag att det är bäst att lägga ned sin röst och förklara varför.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) I detta betänkande försöker man fastställa europeiska normer och principer i kampen mot terrorism. Högerns kritik mot betänkandet innebär att stöd till offren, kriminalisering av stöd till terroristverksamhet i alla medlemsstater och främjande av behovet av politisk dialog inte kommer att ingå i en följdriktig europeisk strategi för bekämpning av terrorism. Jag röstade för betänkandet och beklagar att man inte kunde komma överens om de frågor som i regel skulle gynnas av ett brett samförstånd.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Kampen mot terrorism kommer att bli århundradets utmaning. Handfasta åtgärder mot propagandamaskineriet är därför ett första litet steg i ett försök att hindra en spridning av terrorismen inom de självstyrande islamiska subkulturerna runtom i Europa.

Vi måste inse att terrorismen i Europa helt och hållet är av islamisk karaktär och att radikaliserade muslimer inte alls låter sig påverkas av integrationsåtgärder. Det pågår en radikalisering i Europa, och många gånger verkar de politiska klasserna delvis förneka dessa frågor.

Att anta ett strategiskt förhållningssätt till kampen mot terrorism är därför nödvändigt och utan tvekan avgörande för Europas och dess folks och kulturers fortlevnad. Till att börja med måste man inrikta sig på ungdomarna, men de måste också vara villiga att göra en insats.

Naturligtvis får inte Europa avskaffa alla mänskliga rättigheter – vilket som vi känner till redan förekommer i en del fall i Förenta staterna. Det är dock viktigt att driva en hård linje mot terrorismen.

Allt olagligt innehåll som förekommer i nya medier måste naturligtvis behandlas på samma sätt som andra olagliga uttalanden, och upphovsmännen måste åtalas och bestraffas.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) En av de största farorna i debatten om terrorism och dess orsaker är att hamna i någon av de två ytterligheterna: å ena sidan att försöka förstå allt, uppfattningen att allting är acceptabelt och försvarligt, å andra sidan att vägra inse att det finns olika verkligheter, vilket leder till förvirring och att allt bedöms enligt samma principer och normer. Det är farligt att låta dessa ytterligheter ligga till grund för en analys eftersom de inte är korrekta och därför inte gör det möjligt att dra välgrundade slutsatser. Det leder till att polisen, lagstiftarna och allmänheten gör misstag. Dessutom utgör de ett hot mot en förståelse av den verkliga situationen, där man både beaktar helheten och driver en hård linje mot terrorismen. Detta är utmaningen vi står inför: att kunna se verkligheten för vad den är i stället för vad vi befarar att den är eller vill att den ska vara och sedan ta itu med både de avlägsna och de närbelägna orsakerna utan att glömma bort att terrorism inte under några omständigheter kan accepteras eller rättfärdigas. Det är inte heller offren

(de faktiska eller potentiella) som ska förstå och ursäktas för övrigas brott. Av ovanstående skäl röstade jag mot betänkandet.

Martine Roure (PSE), skriftlig. – (FR) Den bästa metoden att bekämpa terrorism är genom förebyggande åtgärder, inte en allmän kontroll av EU-medborgarna. Därför är det viktigt att gå till angrepp mot terrorismens bakomliggande orsaker.

Den våldsamma radikaleringen upphör så fort vi tar itu med ojämlikheten och orättvisorna på såväl nationell som global nivå.

Jag avstod från att rösta om betänkandet eftersom jag menar att vi i kampen mot terrorismen inte kan peka ut någon särskild religion. Terrorism handlar inte om religion, även om en del människor kanske återoppar sin så kallade tro för att rättfärdiga mord. Det enda sättet att bekämpa den våldsamma radikaleringen är att stärka världsligheten i samhället och öppet föra en interkulturell dialog med alla aktörer, särskilt representanter för det civila samhället.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Terrorism är gränsöverskridande och måste med kraft bekämpas med gemensamma medel. Kampen mot terrorism måste dock alltid bekämpas med lagliga och proportionella medel. CIA-flygningarna i Europa, användandet av tortyr som skenavrättningar och skendränkning, som CIA nu erkänner har skett, och inrättandet av särskilda hemliga fångelser måste med kraft fördömas. Här borde EU ha agerat mycket kraftfullare än vad som skett.

Men en sak är för mig självklar: det är våra värderingar som ska vara grunden för vår gemensamma lagstiftning. Vi måste också se till att den gemensamma lagstiftningen inte stör eller tränger undan viktiga grundlagar – bland annat vad gäller yttrandefriheten.

I betänkandet talas det om att införliva en ny definition i rambeslutet, "rättfärdigande av terrorism". Jag tror att detta vore olyckligt. Inte för att det inte kan finnas anledning att se till att alla medlemsstater har goda lagar mot anstiftan, utan därför att det är svårt – för att inte säga omöjligt – att hitta en definition som skulle tillämpas likartat och som inte skulle leda till svåra tolkningsproblem. På ena sidan står den viktiga uppgiften att hitta former för att bekämpa terrorism och rädda liv. På den andra sidan står yttrandefrihetsprincipen och ambitionen att hålla en hög nivå av rättsäkerhet i Europa. Det handlar om att finna en rimlig balans.

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. – (PL) Jag kan inte stödja Deprezbetänkandet med förslaget till en rekommendation från Europaparlamentet till rådet om de faktorer som bidrar till ett ökat stöd för terrorism och en ökad rekrytering av terrorister.

I betänkandet förespråkas fel prioriteringar i kampen mot terrorism. Förslaget är framför allt inriktat på socialpolitiska åtgärder. Detta förhållningssätt kommer inte att underlätta kampen mot terrorism, som också kräver bättre gränskontroller och bättre samordning mellan åklagarmyndigheterna.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) "Terrorismen – och i synnerhet jihadterrorismen – är i dag det allvarligaste hotet mot unionsmedborgarnas säkerhet" – det är ett viktigt, obestridligt budskap i den ursprungliga lydelsen av detta betänkande, som vänstern i parlamentet har försvagat. I betänkandet görs ingen hänvisning till de viktigaste faktorer som bidrar till en ökad rekrytering av terrorister, det vill säga okontrollerad invandring och, vilket särskilt gäller Storbritannien, en utbredd brist på aktning för den kristna religionen och positiv förståelse för vår egen historia och kultur.

Det är inte konstigt att nykomlingarna inte hittar mycket att identifiera sig med. Det står ingenting om hur terrorismen kan anses vara framgångsrik och att man legitimerat och belönat terrorister, såsom de före detta ledarna för Provisoriska IRA. Därför röstade jag mot betänkandet och bidrog till att det skulle avslås av parlamentet.

- Betänkande: Guardans Cambó (A6-0002/2008)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Parlamentets initiativbetänkande är en riktig guldgruva av mål och initiativ för liberalisering av världshandeln – oavsett om det gäller varor, tjänster eller kapital – som drivs av EU och Europeiska kommissionen, ett praktiskt taget allsmäktigt organ inom den gemensamma handelspolitiken i och med förslaget till nytt fördrag, där EU ges exklusiv behörighet i detta avseende.

Dogmen är öppna marknader. Tillvägagångssättet är att avskaffa alla handelshinder, särskilt för utvecklade ekonomier och tillväxtekonomier. Syftet är att öppna marknaderna, om möjligt med EU:s inre marknad som förebild.

I betänkandet anses det befintliga WTO-systemet vara otillräckligt reglerande och bindande och därför förespråkar man att "EU:s modell för styrelseformer" tillämpas på handeln, antingen genom slutande av frihandelsavtal eller med betoning på att avsluta den pågående förhandlingsrundan i WTO. I detta avseende ställs krav på att man skapar synergieffekter med EU:s viktigaste handelspartner (såsom USA, Kanada och Japan).

Se till exempel hur Europaparlamentet i betänkandet uppmanar tredjeländer att avskaffa restriktioner för utländskt ägande för europeiska företag ... Syftet är att uppnå ekonomiskt herravälde.

Därför röstade vi emot betänkandet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Guardans Cambóbetänkandet om EU:s strategi för att få till stånd marknadstillträde för europeiska företag. Principerna om ett förbättrat ömsesidigt tillträde, bättre stöd för små och medelstora företag och ökat tillträde till den inre marknaden bör utgöra ett komplement till Lissabonagendan. Jag stöder särskilt ändringsförslagen om att skilja mellan tillträde till å ena sidan utvecklade marknader och tillväxtekonomier och å andra sidan de minst utvecklade länderna och utvecklingsländer.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) EU:s inre marknad är visserligen stor, men världsmarknaden, som öppnas på grund av globaliseringen, är ännu större och mer dynamisk. Europeiska företags tillträde till den marknaden, särskilt till snabbväxande tillväxtekonomier, måste därför vara såväl en offentlig som en privat prioritering. Även om det inte ankommer på oss att välja eller, ännu värre, fastställa prioriteringar när det gäller privata initiativ, återstår det dock mycket att göra när det gäller offentliga initiativ. Å ena sidan måste vi vara medvetna om att det är nödvändigt att öppna våra marknader om vi vill – och det gör vi – få ökat tillträde till internationella marknader. Å andra sidan är det viktigt att uppmärksamma europeiska företags möjlighet att konkurrera med den ökande ekonomiska effektivitet och konkurrenskraft som företag från dessa länder uppvisar, vilket betyder att vi oförbehållsamt måste uppmärksamma våra egna företags konkurrenskraft och innovation, som endast blir möjlig i en fri och öppen miljö.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) I sitt Guardans Cambóbetänkandet hänvisas till EU:s strategi för att underlätta marknadstillträdet för europeiska företag. I början av förra året lade Europeiska kommissionen fram ett meddelande om ett starkare partnerskap för bättre marknadstillträde för EU:s exportörer.

De åtgärder som kommissionen föreslog avser en omstrukturering av gemenskapens datasystem över information och tjänster när det gäller marknadstillträde i cirka 100 länder, ökad insyn och en informationskampanj, särskilt för små och medelstora företag, när det gäller de tjänster som gemenskapen erbjuder europeiska exportörer.

Jag beklagar dock att en del av de ändringsförslag som den Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet lagt fram när det gäller offentlig upphandling och konkurrens inte blev föremål för omröstning.

Jag anser att det är nödvändigt att fastställa ett partnerskap mellan kommissionen, medlemsstaterna och de europeiska företagen för att underlätta de senares tillträde till tredje marknader. Samtidigt måste vi dock se till att de europeiska principerna och värderingarna efterlevs på dessa marknader: arbetsrätt, miljöskydd, respekt för immateriella rättigheter samt mänskliga rättigheter.

8. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.40 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

9. Debatt om Europas framtid (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om Europas framtid i vilken Sveriges statsminister och medlem av Europeiska rådet kommer att delta.

Mina damer och herrar! Jag hälsar er varmt välkomna till detta särskilda sammanträde. Jag vill särskilt hälsa Sveriges statsminister Fredrik Reinfeldt hjärtligt välkommen. Välkommen till Europaparlamentet! Välkommen!

(Applåder)

Det är ett stort nöje för mig – och för oss alla – att i dag för första gången få välkomna er till Europaparlamentet för att diskutera EU:s framtid med oss.

Jag såg precis Simeon Sakskoburggotski, Bulgariens före detta premiärminister, på åhörarläktaren. Jag hälsar er varmt välkommen till Europaparlamentet.

I och med det fördrag som undertecknades i Lissabon den 13 december 2007 ändrar EU riktning. Efter många års diskussion har vi äntligen ett fördrag som svarar mot behoven i den utvidgade Europeiska unionen och gör det möjligt för EU att ägna sig åt att med hjälp av demokratiska förfaranden uppfylla européernas förhoppningar och förväntningar. Genom det nya fördraget kommer inte bara insynen i unionens verksamhet att öka, vilket alltid har varit en särskilt viktig fråga för Sverige, utan även kampen mot klimatförändringen att bli ett nytt mål för EU, och det är ett område där Sverige redan kan stoltsera med stora framgångar. Ert land har all anledning att vara stolt över sin ledande roll i Europa när det gäller användningen av förnybara energikällor. EU måste driva en gemensam offensiv mot klimatförändringen för att vi tillsammans ska kunna ta täten i den globala kampen. Så sent som i förra veckan i FN förstod jag att man där sätter stor tilltro till EU och särskilt dess lagstiftande organ Europaparlamentet.

Lissabonfördraget ger oss instrumenten för att arbeta mot de mål som är viktiga för framtiden och snabbt genomföra nödvändiga reformer i det avseendet. Precis som ni anser Europaparlamentet fullt och fast att det nya fördraget bör träda i kraft senast den 1 januari 2009. Det var därför med glädje som Europaparlamentet tog emot nyheten att Sveriges riksdag avser att ratificera det nya fördraget senast i november 2008.

Om alla 27 medlemsstater ratificerar fördraget i tid kommer det svenska rådsordförandeskapet under den senare hälften av 2009 att kunna ägna sig åt de viktiga utmaningarna för framtiden inom en ny institutionell ram. Sverige kommer att ta oss in i ett nytt skede av europeisk integration. Med det nya fördraget som grund och med ett nyvalt Europaparlament, en ny kommission och Sverige som ordförandeland kommer vi tillsammans att kunna inleda ett nytt, fördjupat samarbete.

Vi räknar med Sverige som en stark drivkraft, oavsett om det handlar om energisäkerheten, klimatförändringen, den fortsatta utvecklingen av EU:s nordiska dimension eller EU:s Östersjöstrategi. Därför väntar vi ivrigt på att få höra era kommentarer om EU:s framtida utformning. Jag ber er nu att tala till Europaparlamentet.

Fredrik Reinfeldt, Sveriges statsminister, ledamot av Europeiska rådet. – Herr talman, ärade ledamöter, mina damer och herrar!

Det är en mycket stor ära för mig att stå här i dag. Det är korrekt som beskrevs att jag inte har varit här tidigare i den här egenskapen. Jag har inte heller varit just i denna sal, men som ung politiker var jag nere i Strasbourg, i Europaparlamentet, i drömmen om att en gång få se mitt land finnas på plats, fullt representerat. Jag vet en del om att drömma sig till dessa lokaler, någonting som jag säkert delar med många här idag.

Det är därför en stor ära att inför denna församling få möjlighet att presentera en del av de funderingar som finns kring Europafrågorna.

Det var visionära politiker som efter andra världskriget förstod att enda sättet att säkra freden var att knyta samman Europas länder i ett Europasamarbete. Liksom då måste också dagens Europasamarbete vägledas av en tydlig vision. Vi måste ställa de grundläggande frågorna: Vart vill vi och hur tar vi oss dit?

Vår omvärld förändras i rask takt och vi med den. Vi blir allt mer beroende av varandra, och därför måste man veta vad grundprincipen ska vara.

Vår europeiska samarbetsmodell ska vara så stark att varken fanatisk nationalism eller religiös fanatism kan bli ett hot mot fred och stabilitet i Europa.

Vi ska inte vara rädda för ett starkt Europa, däremot för ett svagt Europa. Ett starkt Europa tar ett större ansvar för globala problem. Ett starkt Europa förenar ekonomisk tillväxt med en klimatvänlig politik. Ett starkt Europa ser till medborgarnas bästa. Ett enat Europa, viktigt att påpeka en dag som denna, vågar ge Kosovo ett tydligt Europaperspektiv.

Den svenska regeringen tror på Europas möjligheter. Sverige, har vi sagt, ska tydligt och klart tillhöra kärnan i det europeiska samarbetet. Sedan den nuvarande svenska regeringen tillträdde hösten 2006 ser vi också hur det svenska folkets stöd till EU växer.

Till dem som säger att det bara handlar om tur vill jag säga: Man får mer tur ju mer man övar. Och övat har vi gjort, kan jag säga, bland annat i mitt parti, som redan 1962 i ett lokalval gick till val på temat: Ja till Europa. Det tog 33 år innan vi blev medlemmar fullt ut.

Det känns i dag som att vi kan andas ut efter flera år av tuffa fördragsdiskussioner. Förbundskansler Merkel gjorde en fantastisk insats för att lösa frågan. Ett stort tack går också till premiärminister Sócrates som på ett skickligt sätt förde fördraget i hamn. Med Lissabonfördraget skapas bättre förutsättningar för ett mer öppet, effektivt och dynamiskt Europasamarbete, men framför allt öppnas nya möjligheter att diskutera viktiga framtidsfrågor: klimat och energi, jobb och ekonomisk tillväxt, demografi, migration och EU:s roll på den internationella scenen. Jag tänker säga några ord om vart och ett av dessa ämnen.

Utgångspunkten är att verka för ett modernt Europa, med utgångspunkt från medborgarnas perspektiv.

Vi siktar alla in oss på att fördraget ska träda i kraft den 1 januari 2009. Som nämndes av talmannen avser Sverige att ratificera fördraget under hösten 2008. Om ett och ett halvt år infaller det svenska EU-ordförandeskapet. Det blir ett intressant ordförandeskap med ett nyvalt Europaparlament, en ny kommission och de nya ledande positioner som följer av Lissabonfördraget.

Jag ser fram mot ett nära samarbete kring allt detta med Europaparlamentet.

Några av huvudfrågorna under det svenska ordförandeskapet kommer att vara klimat och energi, Haagprogrammet, jobb och ekonomisk tillväxt, Östersjöfrågorna samt EU som global aktör. Vi är redan i gång och förbereder oss intensivt. Vi ska också stå rustade för den händelse något oväntat inträffar.

Med andra ord, det måste finnas ett stort mått av flexibilitet och möjlighet att anpassa sig efter den rådande situation som trots allt kan komma att påverka processen.

Klimat- och energifrågan är en av vår tids stora samhällsutmaningar. Vi har ett stort ansvar inför framtida generationer att säkerställa att vi lyckas formulera en politik för långsiktigt hållbar utveckling. Tillsammans måste vi kämpa för att nå en internationell överenskommelse vid FN-toppmötet på plats i Köpenhamn i december 2009.

Genom historiska beslut vid vårtoppmötet förra året har EU tagit på sig ledartröjan. Men EU kan inte ensamt axla ansvaret. Det kommer att krävas nära samarbete med en lång rad länder, bl.a. Indien, Japan, Kina, Ryssland och USA.

Det finns beräkningar som visar på att världens samlade efterfråga på energi inte minskar utan beräknas öka med 50 procent fram till 2030. Nyckeln till att komma till rätta med klimatförändringarna ligger naturligtvis i hur vi hanterar detta förmodade ökade energibehov.

Först måste vi då tänka: Hur kan vi bli bättre på att spara och att effektivisera? Men klimatfrågans utmaningar kräver också en ny politisk ansats. Vi måste slå hål på myten om att tillväxten är miljöns fiende.

Sverige utgör här ett levande exempel på motsatsen. Sedan 1990, Kyotoårets utgångspunkt, har vår ekonomi vuxit med 44 procent samtidigt som utsläppen av växthusgaser har minskat med nio procent. Vi har gjort satsningar på forskning och ny teknik, tillsammans med en översyn av skatter och regelverk. Det har visat sig öppna för en utveckling där miljön blir en hävstång för såväl nya företag som nya arbetstillfällen.

Jag är övertygad om att vi kan nå målen i EU:s klimat- och energipaket, men det kräver dock att man inför och använder de rätta styrmedlen som driver våra samhällen och våra företag att göra de rätta valen.

Kostnaderna för att förorena vår miljö måste vara höga, och belöningen för att välja de koldioxidfria lösningarna intressanta.

Som många har påpekat – den gröna teknologin finns redan. Regeringarna har ett stort ansvar för den omställning som måste genomföras, men också medborgarna. Vi måste se det som ett sorts samhällskontrakt som sluts mellan medborgare och regeringar om att främja miljövänliga alternativ. Då ökar konkurrensen till förmån för ett mer miljövänligt samhälle. Det tjänar vi alla på.

Vad gäller Lissabonstrategin har USA i mer än hundra år varit världens största ekonomi. Nu är det nya aktörer som påverkar den globala världsekonomin. Indiens och Kinas ekonomier växer så det knakar. Globaliseringen har fört med sig en positiv utveckling på många håll i världen. Globaliseringen demokratiserar och tydliggör skillnaden mellan öppna och slutna samhällen, men globaliseringen ökar också konkurrensen.

Den politik som gav arbete, trygghet och välstånd i går måste ständigt förändras för att vi ska kunna nå framgång även i morgon.

I dag står en tredjedel av Europas arbetsföra befolkning utanför arbetsmarknaden. Det är en ohållbar situation. Vi måste öka arbetskraftsutbudet och motverka utanförskap. Genom reformer på de nationella arbetsmarknaderna. Genom investeringar i utbildning och kunskap. I takt med en allt starkare ekonomisk integrering såväl inom unionen som med omvärlden, blir framgångar och brister, som också finns, i det nationella reformarbetet inte längre enbart en intern angelägenhet utan det berör faktiskt oss alla.

Vårt framtida välstånd i Europa är starkt beroende av hur vi medlemsstater gemensamt skapar bättre förutsättningar för att ta till vara de möjligheter och de utmaningar som följer med globaliseringen. Det handlar inte minst om hur vi tacklar den demografiska utvecklingen och de gränsöverskridande utmaningarna på miljöområdet.

En progressiv politik inom unionen på energi- och miljöområdet är en förutsättning för långsiktigt hållbar tillväxt och därmed också välstånd i Europa, men det är också en viktig faktor för vår framtida konkurrenskraft.

Med Lissabonstrategin för hållbar tillväxt och sysselsättning har EU skapat medel för att möta dessa utmaningar. Strategin finns där. Tyvärr kan man säga att vi kom av oss när det gäller att genomföra den.

Låt oss ta i med kraft för att stärka EU:s globala konkurrenskraft genom fortsatta strukturreformer, satsningar på forskning och på att bereda väg för ny teknik. Låt oss på allvar fullborda den inre marknaden och skapa ett mer innovativt företagsklimat i Europa. Låt oss säkerställa att det alltid ska löna sig att arbeta. Mycket återstår naturligtvis att göras både på nationell nivå och på gemenskapsnivå. Jag behöver bara säga orden patent och arbetstidsdirektiv så förstår ni alla vad jag menar.

Vi måste slutföra Doha-rundan inom WTO. Det vore en stark impuls för en återhämtning av den ekonomiska konjunkturen i världen. Vi behöver ett öppet världshandelssystem och fortsatta liberaliseringar om vi i Lissabonstrategins anda ska kunna öka Europas konkurrenskraft.

Samtidigt vet många att det blåser protektionistiska vindar genom Europa. Dem måste vi stå emot. Protektionismen är ingen lösning. Långsiktigt drabbar den dem som den var tänkt att skydda. Men jag vill påpeka att det är bråttom. Möjligheternas fönster i WTO är på väg att stängas.

När vi talar om Lissabonstrategin är det också viktigt att vi inte bara klagar som åsnan Ior i Nalle Puh. Låt oss också stanna upp och titta tillbaka på den period som faktiskt har gått. Då ser vi också de betydande framsteg och landvinningar som faktiskt gjorts, och som lett till att Lissabonprocessen sedan 2005 nu är en fungerande process, en process som stärkt åtagandena från medlemsstaterna och drivit genomförandet och lett till resultat.

Det har skett mycket tack vare kommissionens beslutsamma arbete och kommissionsordförande Barrosos stora personliga engagemang i dessa frågor. Men jag vill också tacka Europaparlamentet för er mycket konstruktiva roll.

Hur finner vi bästa sättet att möta framtida utmaningar? Hur säkrar vi gemensamt en långsiktig välfärd i Europa genom hållbar tillväxt och full sysselsättning som gör att Europa står sig väl i den globala konkurrensen? Jag ser det svenska ordförandeskapet hösten 2009 som en utmärkt tidpunkt att starta och föra diskussionen om en framtida europeisk strategi för hållbar tillväxt och sysselsättning också under nästa årtionde.

Några ord om EU:s budget. Vi menar att den har för länge sedan passerat bästföredatum. Budgeten borde vara det främsta instrumentet för att förverkliga unionens målsättningar. Då ska den också bättre avspegla målsättningarna. I dag går 40 procent av budgeten till jordbruksstöd, till den sektor som svarar för 2 procent av sysselsättningen i Europa. Det är inte rimligt.

Tänk om vi i stället skulle öka EU:s satsningar på forskning och utveckling, kampen mot organiserad brottslighet, miljöfrågor och externa relationer. Tänk om vi också vågade ta en ordentlig diskussion om vad som borde finansieras på EU-nivå och vad som borde finansieras nationellt.

Europa står inför en demografisk utveckling med en snabbt åldrande befolkning, en utveckling som kommer att sätta våra välfärdssystem under allt större press under kommande år. Jag kan bara teckna bilden av hur detta snabbt har förändrat Sverige. 1913, alltså för snart 100 år sedan, instiftades en pensionsålder i Sverige på 67 år. Då ska man vara medveten om att medellivslängden i Sverige vid den tidpunkten var runt 56 år. Sanningen var att pensionssystemet var för de få som lyckades överleva åren i arbetslivet och få några år

därefter. De flesta arbetade och dog. Arbetade dessutom från unga år. Nu har vi samtidigt som vi har sett en faktisk sjunkande pensionsålder också sett en utveckling där medellivsåldern i Sverige numera är 80 år. Vi har gått från ett läge där vi nästan jobbat hela livet till att den svensk som nu föds kan se framför sig ett liv där man kanske bara jobbar halva livet. En fantastisk utveckling på bara ett par generationer. Men det leder till att allt färre ska försörja allt fler.

Tillsammans med ett betydande utanförskap från arbetsmarknaden förstärker det behovet av en jobbskapande politik. Fler måste i arbete för att kunna upprätthålla en god välfärd givet dessa utmaningar. Fler måste arbeta under längre tid av sina liv så som vi nu lever. Den växande andelen äldre i Europa matchas inte av dem som kommer att vara i arbetsför ålder.

Här kommer också delvis frågor om migration in. Rätt hanterad kan denna bli en viktig och faktiskt nödvändig pusselbit för att behålla en välfärd värd namnet. Tänk på att alla dessa nyanlända personer som är positiva, förväntansfulla och angelägna om att göra rätt för sig får ett bemötande där vi utgår ifrån denna positiva energin.

Vi måste skapa politiska förutsättningar för de människor som har sökt sig till Europa, förutsättningar som möjliggör för dem att snabbt komma in på arbetsmarknaden.

Migrationen har blivit en alltmer brännande fråga för många medlemsländer, men jag vill säga att kontrollåtgärder, och avtal om återtagande får aldrig bli det enda svaret på de utmaningar som följer av en ökad migration. Den som tror att det räcker med att förstärka gränser för att lösa migrationens många frågeställningar gör det för enkelt för sig. En bredare ansats behövs – både för EU och för ursprungsländerna.

Sverige stöder den ambitiösa målsättningen att ha ett gemensamt europeiskt asylsystem på plats till år 2010. För att nå framgång kommer det att krävas ett intensivt arbete med just den frågan.

Sverige ser det också som prioriterat att föra samman EU:s yttre förbindelser och öka samstämmigheten mellan migration å ena sidan och utvecklingspolitiken å den andra sidan. Sedan ska vi komma ihåg att det bara är genom att långsiktigt angripa migrationens orsaker i fattigdom och förtryck som vi kan nå verkligt goda resultat. Här behövs ett globalt angreppssätt, inte minst inom ramen för FN:s högnivådialog om migration.

EU har en viktig roll i att ge detta tänkande ett mer konkret innehåll, inte minst i form av ett brett och partnerskapsbaserat samarbete med berörda afrikanska länder.

Vi vill verka för ett ambitiöst och framåtblickande program för åren 2010–2014 som ska ersätta Haagprogrammet. Vi sätter stort värde på Europaparlamentets aktiva deltagande i denna process.

Den internationella terrorismen är ett av de största globala hoten mot våra öppna samhällen. I takt med att terroristernas nätverk växer ser vi hur fler personer agerar alltmer självständigt och terroristattacker blir mindre förutsägbara.

Den organiserade brottsligheten är ett allt större problem i Europa. De enskilda länderna får allt svårare att på egen hand bekämpa den grova, organiserade internationella brottsligheten. Mycket av den organiserade brottsligheten har ofta sitt ursprung utanför EU. Genom Lissabonfördraget får vi nu nya verktyg i kampen mot terrorism och annan gränsöverskridande brottslighet. Där kommer Europaparlamentet att spela en viktig roll. Det kommer att ske en tillnärmning av regelverk som ska fortsätta. Möjligheterna att erkänna varandras domar måste fortsätta att utvecklas. EU:s myndigheter Europol och Eurojust ska förstärkas, och informationsutbyte mellan nationella polismyndigheter förbättras.

Samtidigt – och detta är viktigt att påminna om – måste det finnas balans i insatserna. När vi stärker de brottsbekämpande insatserna måste vi också förstärka den enskildes rättigheter. Inte minst här förlitar vi oss på Europaparlamentets verksamhet. Det är viktigt att vi på EU-nivå kommer överens om att förstärka rättssäkerheten i brottmål och vad gäller brottsoffers rättigheter.

Jag vill se ett Europa som träder fram som fredens och försoningens röst och som också finns i de delar som präglas av krig och konflikter runt om i världen, i Afrika, i Asien och i Latinamerika, men självklart också här i Europa.

Sverige har tagit initiativ till en bred diskussion om hur vi arbetar vidare med den gemensamma europeiska säkerhetsstrategin. Under 2009 kommer vi att jobba hårt för att få den europeiska utrikestjänsten på plats. Att bidra till att lösa konflikterna i Mellanöstern måste vara en av EU:s viktigaste uppgifter under de kommande åren. En framtida lösning mellan israeler och palestinier måste bygga på en tvåstatslösning där båda parter

kan leva inom säkra och erkända gränser. Vi behöver en fördjupad dialog med den muslimska världen. Ett viktigt syfte skulle vara att bygga upp ett ökat förtroende, respekt och en förståelse mellan vad vi kallar "väst" och den muslimska världen.

Vi strävar efter närmare förbindelser på samhällslivets alla områden med Ryssland. Det är vår förhoppning att återstående hinder för landets medlemskap i WTO ska kunna övervinnas. Det ligger i vårt intresse att Ryssland utvecklas till en modern, framgångsrik och demokratisk stat. De senaste årens utveckling i mer auktoritär riktning pekar dessvärre åt ett annat håll. Vi känner oro för en fortsatt utveckling i denna riktning.

Situationen på västra Balkan fortsätter att vara en av Europas allra svåraste och största utmaningar. Vi kommer under lång tid framöver att vara djupt engagerade i att hjälpa till i statsbyggnadsprocessen i Kosovo. De utmaningar vi står inför ska inte underskattas. Den ekonomiska och sociala situationen i Kosovo är mycket svår. Det är långt kvar till en fungerande rättsstat. Statsbyggande tar tid – men vi måste vara beredda att vara där och hjälpa till. Det är vårt ansvar. Vårt engagemang gäller regionen i dess helhet. Inte minst i dessa dagar är det viktigt att understryka.

Europeisk krishantering kommer att vara en av de viktigaste frågorna i europeisk utrikes- och säkerhetspolitik framöver. Vårt land bidrar – utifrån våra förutsättningar – till att spela en pådrivande roll för att fortsatt utveckla den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Sverige har deltagit i de flesta operationer som EU tagit initiativ till. Vi står nu i beredskap att delta i EU-insatsen i Tchad.

Det är faktiskt närmare till Minsk från Stockholm än till de mest nordliga delarna av mitt land. Vitryssland är Europas sista diktatur. Det är vår skyldighet att göra mer för att stödja de demokratiska krafterna i landet.

Utvecklingen i Östersjöregionen är en europeisk angelägenhet. Åtta av nio länder runt Östersjön är nu EU-medlemmar. Närmare en fjärdedel av EU:s medborgare – ca 100 miljoner invånare – berörs av Östersjöns känsliga miljö. Detta kräver ett samlat europeiskt grepp. Den Östersjöstrategi som kommissionen fått i uppdrag att utarbeta till det svenska ordförandeskapet 2009 hoppas jag att kommer att svara upp till utmaningarna i regionen.

Strategin kan bli ett föregångsexempel på hur vi i det utvidgade EU bemöter utmaningar kopplade till specifika regioner – för att i längden kunna stärka EU som helhet.

Jag skulle vilja avsluta med att säga några ord om utvidgningen. Som ni alla vet är detta en fråga som ligger den svenska regeringen och det svenska folket varmt om hjärtat. Utvidgningen har varit en av EU:s största utmaningar men också främsta möjlighet.

För den som färdas genom länder som under senare år blivit medlemmar i EU är det slående att se utvecklingen och framtidstron. Tyvärr höjs allt fler kritiska röster mot utvidgningen. Låt mig då tala klartext: Det dummaste vi kan göra är att glömma bort vad det var vi skulle göra. Varför Europatanken väcktes.

Utan utvidgningen skulle inte Europa vara vad det är i dag. Utan fortsatt utvidgning riskerar vi att hotas av instabilitet på vår egen kontinent. För utvidgningen är vårt viktigaste strategiska verktyg för att sprida de värden som Europasamarbetet vilar på. Vi har rivit en mur i Europa. Nu ska vi inte bygga en ny mot Turkiet eller andra europeiska länder. I dag vet vi att det fanns så mycket mer som bara kunde göras – eller göras bättre – genom att arbeta tillsammans i Europa och globalt.

Låt oss aldrig ta Europasamarbetet för givet för vi behöver ett starkt Europa, där vi vågar sikta ännu högre med gott självförtroende.

Tack för uppmärksamheten.

Jag ser fram mot att möta er tillsammans igen till sommaren när vår del av det roterande ordförandeskapet inleds.

Talmannen. – Tack, herr statsminister! Det gläder oss även att vice talman Margot Wallström är här som företrädare för Europeiska kommissionen. Nu inleder vi debatten.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr statsminister, kolleger! Det är med glädje som jag på PPE-DE-gruppens vägnar välkomnar Sveriges statsminister till parlamentet. Fredrik Reinfeldt! Ni är den förste regeringschef som delar med sig av sin vision om Europas framtid här i parlamentet sedan ändringsfördraget undertecknades i Lissabon.

Innan vi inleder debatten om fördraget och de demokratiska framsteg det innebär för unionen måste jag – och här talar jag för mina kolleger i PPE-DE-gruppen – återigen ivra för att ratificeringsprocessen ska fortsätta i jämn takt. Hittills har fem av tjugosju medlemsstater ratificerat fördraget. De har sagt ja till de nya verktyg som Lissabonfördraget innehåller för att utforma Europas framtid och förverkliga européernas ambitioner. Ju förr fördraget ratificeras desto snabbare kan vi tillämpa de nya verksamhetsregler som är nödvändiga för effektiva EU-insatser. Viktigast av allt, desto tidigare kan vi lägga kraft på innehållet i vår gemensamma politik. EU måste kunna fatta snabba beslut om energin, klimatet, livsmedelssäkerheten, immigrationen och försvaret.

I över 50 år har den politiska familj som jag tillhör uppmuntrat och stött Europas utveckling. I juni 2009 kommer vårt engagemang för ett blomstrande, säkert och solidariskt EU med gemensamma värderingar att prövas i folkomröstningen. Vi hoppas att Europa är redo för den utmaningen.

Vi vill se ett konkurrenskraftigt EU som skapar arbetstillfällen. Vi vill att det främjar ekonomisk tillväxt och social utveckling. Europas välstånd måste vara en långsiktig angelägenhet. Därför kräver vi en hållbar, förnuftig utveckling som omfattar miljöskydd och bekämpning av klimatförändringen.

PPE-DE-gruppen förespråkar frihandel – den sorts frihandel som leder till ökad köpkraft för de fattigaste i samhället och minskad ojämlikhet både inom och mellan olika länder. Även om vi anser att globaliseringen kan vara en möjlighet för Europa kommer vi aldrig att acceptera ett okontrollerat frihandelstänkande. Det är vårt ansvar att skydda de mest utsatta i samhället och försvara den europeiska sociala modellen. Ekonomisk tillväxt utesluter inte ett omfattande socialt skydd, vilket bevisas av att vi hade en högre tillväxttakt än Förenta staterna under 2007.

Välståndet i Europa är även beroende av att vi får till stånd en effektiv och öppen inre marknad och eftersträvar målen med Lissabonstrategin. Vi vill att de som för EU:s räkenskaper tar sitt ansvar och fastställer stränga normer för förvaltningen av offentliga medel. Budgetdisciplinen får dock inte undergräva principen om solidaritet mellan medlemsstaterna eller mellan EU och dess globala partner. Solidaritet kostar, och vi måste vara beredda att betala det priset.

Vi vill även ha ett starkt Europa som kan bekämpa internationell terrorism och organiserad gränsöverskridande brottslighet. Det som står på spel här är försvaret av våra värderingar, våra friheter, vår demokrati, vår rättsstatsprincip och vår solidaritet. Det får inte finnas något utrymme för förhandling när det gäller säkerheten för Europas territorium eller folk. Det krävs en aldrig sviktande beslutsamhet och tuffa, samordnade åtgärder för att försvara vår dyrköpta frihet. Samtidigt som vi måste vara mer observanta på verkliga hot måste vi också respektera människors enskilda friheter. Vi förespråkar en sund avvägning mellan säkerhet och personlig frihet.

Det är även hög tid för EU att engagera sig på den internationella arenan och eftersträva djupare samarbete med partner som delar vår världssyn. Vi stöder välgrundade och meningsfulla transatlantiska förbindelser men vill också utveckla en politik för goda grannförbindelser och fortsätta utvidgningen av EU.

När det gäller Cypern stöder vår grupp de senaste försöken att nå en rättvis lösning som gör det möjligt för öns alla människor att leva tillsammans i fred.

I Mellanöstern måste EU erbjuda politiskt och ekonomiskt stöd till den svåra fredsförhandlingsprocessen mellan israeler och palestinier. Den ökande extremismen kan inte stoppas utan eftergifter från båda sidor. EU är ett bevis på att det är möjligt att överkomma hat mellan människor och bygga en gemensam framtid.

Där konflikter splittrar människor måste man dra nytta av vår erfarenhet. I dag är sydöstra Balkan den minst stabila regionen på vår kontinent, och i och med Kosovos självständighetsförklaring går vi in i en period av osäkerhet. Vi uppmanar alla sidor att agera med försiktighet. Alla former av provokationer måste undvikas. Det viktigaste är människors säkerhet – och här fyller EU en viktig funktion.

Det är dags att visa att vi kan åstadkomma stabilitet på Balkan. Vi är för att skicka ett polisiärt och rättsligt uppdrag från EU för att bistå Kosovos myndigheter. Vi uppmanar Kosovo att eftersträva en stabil demokratisk, multi-etnisk framtid – och en europeisk framtid. Utsikterna till EU-medlemskap gäller hela Balkanregionen – naturligtvis även Serbien. Vi förespråkar inte att man stänger ute serberna utan vi förespråkar ett enat Europa.

Det här är en debatt om Europas framtid – vi måste konfrontera och övervinna utmaningarna och vi behöver en tydlig politisk vision, liksom beslutsamhet och mod. Mot bakgrund av dessa värderingar och prioriteringar är PPE-DE-gruppen beredd att göra sitt för att ta itu med utmaningarna.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr statsminister! Det gläder mig att kunna välkomna er till Strasbourg. Jag vet inte om Cecilia Malmström är lika förtjust över att behöva följa med er till Strasbourg men det kanske vi kan diskutera vid ett annat tillfälle.

Ni höll ett bra tal. Jag tycker också att det var ett klokt tal, eftersom ni framhöll att vi endast kan uppnå vår vision om Europas framtid om vi gör EU rustat för att ta itu med de utmaningar som denna kontinent står inför i alla delar av världen. Debatten om det globala klimatet är inte en europeisk utan en global debatt. Det stämmer. Överväganden om EU:s roll i världshandeln ska inte endast gälla debatten om den inre marknaden utan även ligga till grund för att fastställa på vilket sätt denna enorma inre marknad med en mycket stark ekonomi kan bidra till välståndet såväl i Europa som i andra världsdelar. Välstånd i andra världsdelar – och detta leder mig till en tredje punkt som ni tog upp – främjar världsfreden. EU, som har verkat för fred och åstadkommit stabilitet och harmoni på sitt territorium, måste kunna bidra till att göra världen mer fredlig. Detta betyder inte att Europa ska försöka undervisa världen, utan att den europeiska modellen kan ses som ett alternativ.

Överstatlig integration, integration tvärsöver de djupa klyftor som skapas av religion och etniska konflikter, och försoning med ett blodigt förflutet genom att överge nationalism till fördel för ett överstatligt förhållningssätt leder alltid till större välstånd och främjar alltid fred. Därför är Europas framtid beroende av att regeringschefer som ni när det kommer till kritan kan ge upp en del av den nationella suveräniteten för att bidra till ett överstatligt ramverk som utgör grunden för ökat välstånd i världen och således även ökad fred inom våra länder. Det är den logik ni ger uttryck för här i dag, och jag stöder den. Det är en annan logik än ultranationalisternas, som vi kommer att få uppleva igen i morgon och som ständigt går ut på att vi behöver mer nationalism. Ökad nationalism innebär alltid fler krig. Det ska vi inte sticka under stol med. Därför kom ni med ett bra budskap i dag.

(Häcklande)

De som reagerar är precis dem som jag talade om, så mitt budskap gick utan tvekan hem.

Ni sa dock ingenting om ett socialt Europa. Någon har sagt till mig att hålla ögonen på Reinfeldt, eftersom han är det näst bästa efter en socialist. Det var åtminstone det intryck ni gav under valkampanjen i Sverige. Det svenska folket blev visserligen ganska snabbt varse om er regerings verkliga avsikter. I dag hänvisade ni dock inte en enda gång till idén om ett EU med socialt ansvar. Nu vet jag att ni anser att socialpolitiken är en nationell fråga, och det har ni rätt i. Jag måste dock säga att om människorna i Sverige och i andra länder uppfattar den inre marknad som ni avser att utveckla som ett hot mot den sociala standard de åtnjuter hemma, kommer de att förkasta den inre marknaden.

I sådant fall skulle även er globala handelsstrategi vara meningslös. Ni måste inse att det visserligen är nödvändigt att utveckla den inre marknaden, men att det måste ske i takt med utvecklingen av en europeisk social modell. Om vi inte antar ett sådant tvådelat tillvägagångssätt kommer en vanskapt europeisk inre marknad baserad på endast frihandel att utgöra ett verkligt hot mot den sociala stabilitet som vi har kämpat för att uppnå i våra respektive länder. Låt mig därför ge er några goda råd. Fortsätt att driva frågorna om det globala klimatet, världshandeln och det internationella fredsbyggandet, men fortsätt även att driva frågan om den europeiska sociala modellen. Eftersom jag vet att ni är läraktig är jag dock tämligen säker på att ni kommer att återställa balansen något.

Jag glädde mig mycket åt en sak som ni sa om Turkiet. Ni är en rättvis man, precis som vår talman. Han förlängde min kollega Avril Doyles talartid med en och en halv minut. Det kommer han att göra för mig också, vilket betyder att jag kan lägga till ytterligare en punkt. Ni talade om Turkiet. Säg det till president Nicolas Sarkozy, er kollega i Europeiska rådet, för det är inte rätt att människorna i EU hela tiden dyker upp med motstridiga budskap. Om jag var Turkiets premiärminister skulle jag aldrig upphöra att förvånas. Fredrik Reinfeldt besöker Europaparlamentet och säger åt oss att inte stänga dörren utan hålla möjligheten öppen för en turkisk anslutning. Nästa rådsordförande som kommer att framträda här efter Janez Janša kommer att säga motsatsen. Det är jag rätt säker på. President Sarkozy har faktiskt sagt till oss här i Europaparlamentet att en turkisk anslutning till EU inte står på hans dagordning. Frågan kan inte bollas fram och tillbaka på det sättet. Ett klagörande är mycket viktigt. EU:s strategi för en turkisk anslutning är tydlig och vi måste stå fast vid våra uttalanden. Eller har jag fel? Ni var tydlig i dag och jag hoppas att även Nicolas Sarkozy kommer att vara det.

Avslutningsvis glädde det mig mest att ni avser att komma tillbaka nästa sommar som rådets ordförande. Det var bra. En del menar att nästa rådsordförande som kommer att tala till oss här kommer att vara den permanenta ordföranden som då kommer att lägga fram programmen för alla roterande ordförandeskap.

Med andra ord skulle det bli Tony Blair eller Jean-Claude Juncker, eller vem kohandeln nu kan tänkas ge oss, som skulle lägga fram det regeringsprogram som ni antagit i Stockholm. Europaparlamentet räknar dock med att det är ni som kommer hit nästa år under det roterande ordförandeskapet med ert program, som då kommer att omfatta idén om ett socialt Europa.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! När parlamentet först kallade till debatterna om Europas framtid var det få som kunde förutse att ett fördrag skulle träda i kraft senast 2009. Europa höll på att gå under, och för att parafrasera Fredrik Reinfeldts landsman August Strindberg var det något som inte stämde eftersom naturen kräver framsteg, evolution, och varje steg bakåt är bortkastad energi.

Sedan dess har EU gjort en gemensam kraftansträngning för att Europa återigen ska gå mot utveckling. När statsministerns land tar över tyglarna 2009 kommer EU att ha genomgått en demokratisk revolution. Det kommer att vara mer öppet, ha större ansvar och lyssna mer på sina medborgare. Därför är de som kritiserar EU för att vara odemokratiskt skvatt galna när de motsätter sig ett fördrag som sätter medborgarna och deras företrädare bakom ratten. De är också inne på fel spår när de framför sina klagomål till parlamentet, som inte på något sätt ansvarar för de nationella regeringarnas beslut om huruvida det ska hållas någon folkomröstning eller inte.

På grund av statsministerns erfarenhet av att skapa samförstånd i sitt hemland verkar han vara rätt person att lansera EU med ett nytt råd, ett nytt parlament och en ny kommission. Frågan är dock om han kommer att ta över tyglarna – som tidigare ordföranden har gjort – eller om han endast kommer att bli *chef de cabinet* under rådets heltidsordförande?

Sanningen är den att fördraget utgör en ram för en framtid som vi ska utforma, där den största enskilda utmaningen för unionen är att, som Sveriges Europaminister säger, leverera de faktiska resultat som medborgarna med rätta kräver och inte den oändliga navelskådning som kommer att fortgå med ett *Conseil des sages*.

Undersökning efter undersökning visar att EU-skeptikerna har fel. Medborgarna vill inte ha mindre EU. De vill ha mer: fler gemensamma insatser det gäller terrorism, energi och miljö, försvar och utrikesfrågor, migration samt forskning och utveckling. De vill att EU ska tänka stort. Ändå ligger samarbetet på de flesta av dessa områden i sin linda eftersom regeringarna i medlemsstaternas huvudstäder envisas med att motsätta sig allmänhetens vilja.

Det återstår tio månader innan fördraget träder i kraft. Det är dags att vi kommer i ordning i parlamentet och förbereder oss för ökade befogenheter av en omfattning vi aldrig tidigare skådat, och att rådet och kommissionen anpassar såväl kommande lagförslag som befintliga metoder, som måste förändras, efter Lissabonfördraget.

Som statsministern nämnde står vi inför brådskande utmaningar. De kan bara hanteras genom lojalt samarbete mellan de statliga institutionerna. Jag väddar till statsministern att se till att vi, när medbeslutandeförandet väl har införts på nästan 80 politikområden och parlamentets och rådets arbetsbörda har ökat enormt, har en bättre dialog mellan parlamentet och rådet för att kunna driva unionen på rätt sätt när det gäller att ta itu med Kosovo, som för närvarande är den största utrikespolitiska utmaningen för unionen, när det gäller Turkiet, där jag i mångt och mycket instämmer i det som statsministern sa, och när det gäller stora utmaningar, såsom befolkningstillväxten, fattigdomen och migrationen, som han talade om.

Statsministern sammanfattade globaliseringsutmaningarna, såväl vid våra närmaste gränser som längre bort, där lösningen ligger i EU-samarbetet. Även tidigare premiärministrar har gjort detta i parlamentet men utan att få till stånd ett sådant samarbete, och jag vill därför förorda följande svenska ordspråk: *Gott lära av andras fel, eftersom man inte hinner begå alla själv.*

(Applåder)

Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, herr statsminister! Vi har nu äntligen nått det känsliga ratificeringsskedet och hoppas att det kommer att gå fort. Att Europaparlamentets deltagande i beslutsförandet ökar vittnar om att man tar större hänsyn till EU-medborgarna.

EU har nu ett ambitiöst uppdrag: att bli en viktigare aktör i den internationella politiken, och inte bara stärka mänskliga rättigheter utan även vidta konkreta åtgärder för att försvara dem. Unionen måste hantera internationella kriser som för närvarande överläts till enskilda medlemsstater, Förenta staterna och FN, som

har ett begränsat handlingsutrymme. Vi måste förutse framtida situationer och får inte, som i den känsliga situationen med Kosovo, vara oförberedda och splittrade.

Energien är en brådskande fråga som unionen arbetar med, och vi måste frånga alla falskt miljövänliga förhållningssätt genom att undersöka gemensamma lösningar på de stora problem som energikrisen och energiutvecklingen utgör. Medlemsstaterna eller de företag som de arbetar genom måste enligt vår mening fortsätta att äga distributionsnäten, eftersom det enda som inte kan privatiseras är medborgarnas och medlemsstaternas säkerhet. Annars skulle Europa inte längre vara oberoende och självförsörjande. Vi måste undersöka möjligheterna att lösa problemet med kärnkraften och alternativa energiformer. Det är dags att fatta beslut och inte bara prata.

Även om Internet och oförmågan att införa bestämmelser redan från början har lett till en positiv ökning av friheten i samhället har alla därmed utsatts för en okontrollerad risk för terrorism, som även genom kryptografin utgör ett växande hot mot demokratin och den individuella friheten.

Inom tjänsternas Europa, ekonomin och den fria marknaden – en marknad som måste styras av tydliga och gemensamma regler – måste man skydda en så grundläggande värdering som barns integritet. Ökningen av pedofili på Internet och färskare uppgifter om att 52 procent av de webbplatser som riktar sig till pedofiler finns i Europa innebär att medlemsstaternas lagstiftning måste harmoniseras för att i unionen som helhet få till stånd en snabb rättslig prövning, lämpliga förebyggande åtgärder samt lagstiftning som ställer upphovsmännen till svars och gör det möjligt att stänga olagliga webbplatser i alla EU-medlemsstater. Det behövs ett gemensamt europeiskt centrum som hjälper familjer, lärare, polisstyrkor och domstolar att vidarebefordra nödvändig information för att göra slut på detta avskyvärda brott och bestraffa förövarna.

Om vi inte lyckas lösa den här krisen omedelbart kommer vi att beröva Europa dess framtid, eftersom barns integritet är en förutsättning för Europas framtid.

Monica Frassoni, för Verts/ALE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar varmt denna möjlighet att lära känna statsministern, särskilt som han är omringad av kvinnor – varav vi har känt några, såsom Cecilia, i evigheter och har haft andra, såsom Margot, hos oss rätt länge. Jag vill därför betona kvinnornas roll i hans regering och i hans land, särskilt eftersom det inte bara handlar om kön utan även om kvalitet, och det är delvis som ett erkännande av detta som vi gläds åt att välkomna honom till parlamentet i dag.

EU:s framtida uppdrag är att kontrollera alla aspekter av klimatförändringen: miljömässiga, ekonomiska och sociala. Vi måste till varje pris vända trenden mot global uppvärmning och genom denna utmaning få till stånd en omläggning till en hållbar ekonomi, konkurrenskraft och hållbart arbete.

Precis som för många år sedan, när Europeiska gemenskapens uppdrag var att förhindra krig och sedan ena Europa genom murens fall, måste vi ta tåten i framtiden när det gäller de stora miljöutmaningarna. Det är inte för att vi endast driver en fråga eller tillhör De gröna som vi resonerar på det här sättet utan för att vi ser verkligheten för vad den är, utan att göra oss några illusioner och utan ideologiska glasögon.

Vi är övertygade om att det ekonomiska systemet, den demokratiska stabiliteten, förmågan att uppnå millenniemålen och kontrollera migrationsproblemen står i samband med förvaltningen av knappa resurser och klimatförändringen. Här kan EU utan tvekan inta en ledande roll.

Av den anledningen var hans yttrande om att det är nödvändigt att återigen diskutera vad som ska göras och betalas på EU-nivå respektive på nationell nivå fullständigt banalt, och vi hoppas att vi kan undvika detta.

EU har för närvarande en budget på 1 procent, vilket innebär att inte någon, eller inte ens hälften, av de saker han nämnde kan uppnås om inte EU inte har en anständig budget till sitt förfogande. Därför hoppas jag att hans land i samband med halvtidsöversynen, där jag tror att hans ordförandeskap kommer att spela en viktig roll med tanke på att vi senast nästa år även måste fatta beslut om den framtida budgetramen, inte kommer att blockera förslag i samma utsträckning som tidigare.

Avslutningsvis räknar vi med att ett rättskaffens land som Sverige när det gäller det viktiga energipaketet kommer att spela en positiv roll och sluta försöka minska sina åtaganden och på så vis föregå med dåligt exempel för övriga medlemsstater.

Den sista punkten handlar om frihandeln. Även om vi inte är protektionister vore det verkligen kortsynt och en aning ideologiskt att tro att frihandeln är svaret på allt, när vi vet att det är fullständigt omöjligt utan miljöregler och sociala regler.

När det gäller Turkiet är vi helt överens. Avsättandet av Tassos Papadopoulos på Cypern är enligt vår mening en mycket god nyhet. Herr talman! Varför inte på nytt ta upp frågan om Europaparlamentets säte?

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr statsminister, fru minister! Om det finns ett område där Sveriges erfarenhet är av intresse för oss när det gäller EU-politiken är det enligt min mening det sociala området, som ni dessvärre valde att inte ta upp i ert tal, och närmare bestämt den lärdom som kan dras av Laval-Vaxholm-målet.

Jag ska bara gå igenom sakförhållandena. De svenska fackföreningarna tog till stridsåtgärder för att försöka tvinga ett lettiskt företag att tillämpa svensk arbetsrätt i Sverige. Ni kanske tänker att det var väntat – såvida ni inte stöder den så kallade ursprungslandsprincipen, även kallad social dumpning. Det lettiska företaget motsatte sig dock fackföreningarnas krav med hänvisning till EU-rätten. Tvisten togs upp i domstol och hänfördes till EG-domstolen, den högsta domstolen enligt EU-rätten, vilken som vi vet tolkar fördragen och fastställer rättspraxis.

Den 18 december förra året dömde domstolen till fördel för företaget och mot fackföreningarna. Följande citat är hämtat ur domstolens dom: "Vad gäller målet vid Arbetsdomstolen kan följande konstateras. De fackliga organisationerna [...] har getts en rätt att vidta fackliga stridsåtgärder [...]. Denna rätt att vidta stridsåtgärder kan göra det mindre lockande och till och med svårare för nämnda företag att utföra bygg- och anläggningsarbeten i Sverige och den utgör därmed en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster." I liknande fall i framtiden måste fackföreningarna i Sverige och på andra håll begränsa sina krav till, och jag citerar igen, det "minimiskydd" som tillåts enligt gemenskapsrätten, för att inte bryta mot artikel 49 i fördraget som garanterar friheten att tillhandahålla tjänster.

Detta är utan tvekan oacceptabelt och därför ivrar min grupp för att Europaparlamentet ska debattera frågan och dess omfattande följder: hur ska vi följa upp den här domen politiskt? För närvarande är vi dock intresserade av att höra vad ni, herr statsminister, anser om det här fallet.

Hélène Goudin, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman, statsminister! Behandlingen av folkomröstningarna om EU-grundlagen i Frankrike respektive Nederländerna 2005 utgör exempel på odemokratiska tendenser inom europeisk politik. Den politiska eliten är inte intresserad av att lyssna på folket och att respektera folkviljan om inte undersåtarna snällt och lydigt säger ja till ytterligare EU-federalism.

I samband med förhandlingarna om Lissabonfördraget borde statsminister Reinfeldt ha agerat som demokratins förkämpe genom att framhålla att resultatet av folkomröstningarna faktiskt innebär att fördraget fallit.

Vidare hade Reinfeldt kunnat förorda ett mer mellanstatligt fördrag, förespråkat flexibel integration, krävt undantag för euron och begärt att Strasbourgpendlandet avskaffas. Ingenting av detta har han gjort.

Hur blir det då med det svenska ordförandeskapet 2009? Det övergripande målet borde vara att reformera, modernisera och effektivisera EU-samarbetet. Reinfeldt borde således utlysa att Sverige kommer att prioritera en reform av jordbrukspolitiken och kräva att Europaparlamentets flyttcirkus avskaffas.

I stället för att arbeta för ett smalare men vassare EU tycks den svenska regeringens mål snarare vara att uppnå ett bredare och klåfingrigare EU. I Sverige är den folkliga kritiken mot ytterligare EU-federalism omfattande, men i praktiken obefintlig, hos den politiska eliten. Man kan onekligen ifrågasätta i vilken mån våra folkvalda verkligen representerar folket.

Avslutningsvis erbjuder jag Fredrik Reinfeldt en god flaska Alsacevin om han kan ge ett enda exempel på en lag som skulle kunna antas genom den förkastade EU-grundlagen men inte genom den reviderade versionen. Antar du utmaningen Fredrik Reinfeldt?

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Frankrike har fullbordat sitt svek. Det var en skammens kongress som sammanträdde i Versailles den 4 februari för att besluta om den översyn av författningen som krävs för ett antagande av det så kallade konstitutionsfördraget.

Versailles har blivit den främsta platsen för att avsäga sig fransk suveränitet, med tanke på att det var här som det tyska imperiet kungjordes.

Irland kommer att representera de 26 medlemsstater som inte kommer att hålla någon folkomröstning och i själva verket vara språkrör för de miljoner européer som röstade "nej" 2005 och inte vill ha någon europeisk supermakt.

Tar man ifrån människor deras legitima rätt att vara med och utforma sin framtid kommer de att utkräva hämnd. Oroa er inte, de kommer att hämnas – och vilken hämnd det blir – i EU-valen nästa år!

Sanningen att säga var ett antal EU-ledare medvetna om att deras länder skulle avslå denna dåligt inlindade konstitution. Nicolas Sarkozy trädde fram och erkände detta i parlamentets talmanskonferens och hänvisade särskilt till Storbritanniens regering. Han är självutnämnd medlare i detta skandalösa bedrägeri. Han var i själva verket den absolut sista person som hade rätt att få den här andra versionen av konstitutionen antagen av parlamentet, men så här långt går en del människor för att få uppmärksamhet och framstå som om det är de som håller i trådarna.

Framstående och gamla nationer förkastas sålunda till förmån för en konstruerad idealstat där de, bundna till händer och fötter, underkastas de ödesdigra följderna av globalisering och ohämmad liberalism: massinvandring, otrygghet, ekonomisk undergång, social katastrof samt moraliskt och kulturellt förfall.

Europas framtid ligger inte i denna totalitära supermakt, som vi i dag ser i Kosovo, vilket borde tjäna som exempel, utan i frivilligt samarbete mellan Europas nationer och folk, däribland de slaviska nationerna.

Det står dock klart att två nationer, som båda var med och grundade unionen, rådfrågades i en folkomröstning och tydligt avlog den föreslagna konstitutionen. Eftersom konstitutionen, liksom dess konsekvenser, därmed är olaglig kan ingen tvingas att följa dess bestämmelser.

Därför är nationellt motstånd berättigat: det är alla medborgares rätt och alla patrioters plikt. *Caveant consules!*

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – Herr talman! Käre statsminister! Välkommen hit! Här håller jag till. Detta är en dynamisk plats. Här formas politik som går rakt in i det svenska samhället liksom i andra europeiska samhällen. Inte för att politiken har försvunnit från medborgarna, utan för att det är frågor som vi bara kan bestämma över tillsammans. I fråga om många av vår tids stora utmaningar räcker inte nationalstaten till.

För oss som kommer från Sverige, som trots allt är ett relativt nytt medlemsland, kan det finnas skäl att komma ihåg att många av de problem och utmaningar som vi möter inte är problem som uppstår på grund av EU utan som faller på EU, för att Europeiska unionen har visat sig framgångsrik att möta vår tids utmaningar.

Därav Kosovo. Därav klimatfrågan, där Sverige har visat sig vara ett land som kan peka på utveckling i stället för reglering för att föra samhället vidare. Därav frågorna om konkurrenskraft, därav frågorna om kampen mot brottslighet och terrorism. Detta är frågor och områden som vi bara kan hantera tillsammans. De är problem och utmaningar som kommer av våra framgångar.

Därför tycker jag också att det är bra att statsministern här slog fast en sak, och jag tror att det är det som ska forma den stora idén för Europeiska unionen under de år som komma skall – det är öppenheten. Öppenheten mot omvärlden. Det är öppenheten mot omvärlden som gör det möjligt för oss att sätta prägel på den internationella ordningen med värden som demokrati och frihet när det gäller utvidgningen men också när det gäller deltagande i internationella frihandelsrundor och väldigt mycket mer.

Vad gäller öppenheten mellan medlemsstaterna tycker jag att det är viktigt att slå fast att de som är emot öppenhet också är emot medborgarnas fria rörlighet och fria möjligheter. Det är där diskrimineringen är. Den goda europeiska idén är öppenhet, och kan vi förverkliga den kommer vi också att se till att ha en öppenhet som gör att medborgarna känner att det är detta som är medborgarnas Europa. Detta är en utmaning för det svenska ordförandeskapet och en utmaning för detta parlament och alla partigrupper här.

Inger Segelström (PSE). – Herr talman! Jag vill som alla andra tacka statsminister Reinfeldt för att du har kommit hit.

Min första fråga gäller miljöprovningen av gasledningen i Östersjön, ett av världens mest förorenade hav, som parlamentet nyligen hade en utfrågning om med flera utskott. Sverige var det första landet med MKB, miljöprovning. Denna fråga är en av de viktigaste miljöfrågorna för Sverige och EU. Kommer Sverige att kräva ytterligare ett alternativ med dragning på land som ska miljöprövas?

Exploatörerna säger till oss i parlamentet att det blir för dyrt. Men både statsministern och jag kommer ju från Stockholm där infrastruktur och investeringar alla blivit kanske nästan dubbelt så dyra. Jag kan inte tycka att en fördyring på 10–15 % är ett starkt motargument. Miljön är viktigare.

Min andra fråga gäller klustervapen som debatteras i Osloprocessen och i Wellington, på Nya Zeeland, just nu och i riksdagen förra veckan, och det är också en viktig EU-fråga. Jag har fått brev undertecknade av många svenska organisationer som Amnesty International, kyrkorna genom Diakonia, Röda korset, Unicef samt

Svenska freds- och FN-förbundet som kräver att den svenska JAS-bomben, bombkapsel 90, ska behandlas som ett klustervapen och tas med i det internationella arbetet för ett heltäckande förbud. Hur ställer sig regeringen till JAS-bomben? Är bombkapsel 90 enligt statsministern ett klustervapen eller inte? Tänker statsministern agera i den fortsatta Osloprocessen?

Slutligen vill jag veta när statsministern tänker agera för att stoppa flyttningen hit till Strasbourg, efter EU-minister Malmströms insamling av en miljon namnunderskrifter? Borde inte parlamentet självt få besluta om mötesplats och inte rådet? Sedan vill jag tacka å det innerligaste för det uttalande som du gjorde om Turkiet. Till sist önskar jag statsministern och de övriga i regeringen välkomna tillbaka, ofta, under det svenska ordförandeskapet nästa år!

Olle Schmidt (ALDE). – Herr statsminister! Att Sverige fick en ny regering hösten 2006 har märkts när det gäller engagemanget för EU. Jag vill därför tacka statsministern och EU-ministern för den tydliga viljan att göra Sverige till en mer aktiv partner inom unionen, att tillhöra EU:s kärna som statsministern sade.

Dock, Sverige står utanför eurosamarbetet, något som kommer att bli kostsamt för oss svenskar både ekonomiskt och inte minst politiskt. Det handlar ju, herr statsminister, i grunden om solidaritet. Min fråga blir därför: När blir Sverige en fullvärdig medlem i EU? Hur ser tidsplanen ut, herr statsminister? Ett kärt ämne hemma i Sverige.

Vi är nu i Strasbourg, en vacker och tilltalande stad, vars historia minner oss om krigets fasor. Efter att ha sagt detta vet vi att miljoner av våra medborgare tycker att det här resandet mellan Bryssel och Strasbourg inte är det bästa sättet att hushålla med miljön och pengarna. En liten vädjan: skulle inte den svenska regeringen under ordförandeskapet ändå kunna våga ta ett initiativ för att få slut på det här resandet?

Ģirts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Herr statsminister! Såväl ni som vi förväntar oss mycket av Europas framtid. Robert Schuman hoppades på sin tid kunna ena européerna efter århundraden av söndring på grund av olika konflikter. Han insåg att det är viktigt att veta varifrån vi kommer för att veta vart vi ska. Inser ni att EU inte har gjort upp med sitt odemokratiska, totalitära förflutna? Ett tydligt exempel är förra årets rambeslut om åtgärder för att bekämpa rasism och främlingsfientlighet. Europeiska länder rekommenderas att införa frihetsstraff för förnekelse av nazistbrott, men liknande brott under kommunistregimen, oförsvarlig förnekelse eller, ännu värre, lovprisande av dem glöms medvetet bort. EU bör inte tillåta detta. Vilket intryck ger detta de miljoner östeuropéer, bland annat de som bor i det som nu utgör Europiska unionen, som torterades i Stalins koncentrationsläger? Jag uppmanar er att allvarligt fundera över och främja en lösning på detta problem för Europas framtid och rättvisas skull. Tack.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – Herr talman! Här fortsätter Svenska dagen med ytterligare en som vill slippa flytta till Strasbourg. Dessutom vill jag ha en folkomröstning om vårt fördrag.

Jag upptäckte i morse att jag satt på mig en grön strumpa och en blå strumpa. Jag undrar om symboliken i det var att vi skulle ha något slags ny framtida allians här mellan andra konstellationer än de traditionella. För att du ska få en grön strumpa av mig, Fredrik, måste du nog höja ambitionsnivån på energibesparingen och på de förnybara energierna. Jag har tagit med mig ett exempel här. Den här lampan är en LED-lampa. Det tar 12 sekunder att skruva i den. Det tar 12 år att bygga ett nytt kärnkraftverk. Vad verkar enklast och snabbast för att lösa klimatproblemen?

Jag tänkte också på att när det gäller tillväxten har vi också problem som vi måste komma överens om. Vi importerar i dag historiskt stora mängder produkter som genererar utsläpp i andra länder. Det måste vi ta hänsyn till i vårt klimatarbete. Då kommer vi in på handeln igen. Protektionism för att skydda företag – det är fel. Men protektionism för att skydda miljö och mänskliga rättigheter – det är en politikers skyldighet och ansvar på en fri marknad. Annars kommer människor att bli verktyg åt marknaden i stället för att marknaden blir ett verktyg åt människorna.

Det bästa sättet för dig att manifesteras folkligt deltagande i EU:s framtid är att låta folket visa vad de anser i en folkomröstning.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – Herr talman! Jag vill välkomna Sveriges statsminister till parlamentet och till den här debatten om Europas framtid. Det är en viktig debatt som berör 493 miljoner medborgare. Därför måste den föras och beslut om debatten fattas, inte bara i parlament utan bland medborgare. Men för att medborgarna ska engagera sig i debatten måste de också ha en möjlighet att påverka framtiden. Utan delaktighet och möjlighet till påverkan uteblir engagemanget. Hur får vi då medborgarna delaktiga? Svaret är självklart, genom att fråga dem om framtiden och att lyssna till svaren. En folkomröstning om

Lissabonfördraget är därför nödvändigt om vi menar allvar med medborgarnas Europa. Alltför mycket av EU:s lagstiftning skapas i dag av anonyma tjänstemän som påverkats av experter och lobbygrupper där medborgarna inte hörs. Nu är det dags att låta medborgarna höras.

Statsministern nämnde ingenting om Vaxholmsdomen. Den har fått mycket uppmärksamhet, inte bara i Sverige utan i många andra EU-länder. Det är naturligt, eftersom den inte bara är ett grundskott mot den svenska modellen utan ett angrepp på löntagarna och fackens ställning i hela EU. Domen är en uppmaning att pressa ner lönerna för arbetstagarna till lägsta minimivåer. Inget land får sätta förmånligare villkor för arbetstagarna än minimiskyddet. Resultatet blir en tvådelad arbetsmarknad. En del anställningsförmåner kommer endast att gälla för inhemska löntagare, medan andra regler gäller för gästlande löntagare. Detta leder både till dumpning av löner och anställningsvillkor samt diskriminering.

Sverige kan ändra på det här. Sverige kan försvara löntagarnas rättigheter och ett socialt Europa genom att begära undantag i Lissabonfördraget för kollektivavtal. Sverige kan gå före och få andra att ta efter.

Avslutningsvis vill jag påminna Sveriges statsminister om en av de två viktigaste frågorna för Sverige inför medlemskapet i EU. En av de mest prioriterade frågorna var jämställdhetsfrågorna. Vad har hänt och vill Sverige vara en spjutspets i framtiden för jämställdhetsfrågorna? Frågan hör hemma i framtidsdebatten. För utan kvinnorna så har Europa ingen framtid.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). – (FR) Herr talman! Det är tydligt att Europas framtid ligger hos folket eftersom det är därifrån Europa hämtar substans och styrka. Om européerna skulle införlivas med, berövas det egna ansvaret, och fördelas eller delas upp i små furstendömen utan någon politisk dimension – naturligtvis i linje med den amerikanska imperialistiska politiken, som vi precis har sett i Kosovo där den senaste fruktansvärda utvecklingen nu utgör ett sådant hot mot framtiden – kort sagt, om Europa lät sig styras av en överstatlig teknostruktur och därmed var utelämnad åt globaliseringens och imperiets nycker, då skulle jag verkligen oroas för framtiden.

Allt pekar nu på att denna maskin som vi till vår stora skam kallar Europeiska unionen inte bara drivs utan folket utan i själva verket mot dem. Vi har precis fått ytterligare bevis för detta under den förbluffande förhandlingen om fransmännens röst i 2005 års folkomröstning, som stöddes av vår glanslösa president Nicolas Sarkozy. Fransmännen känner sig svikna och har förlorat hoppet i denna allmänna huggsexa, där ingen hänsyn tas till vare sig det förflutna eller framtiden.

Den enda räddningen för Europa är att folket återigen tar kontrollen över sitt öde, att medlemsstaterna är fria att driva sin egen politik och endast alliera sig med andra när det är nödvändigt, att vi fördömer lögnen om en demokrati som inte längre har någonting med *demos* eller *kratos* att göra, att medlemsstaterna och nationerna kort och gott återvinner sin frihet. Annars kommer skeppet Europa att sjunka och vi hamnar längre och längre från historiens stränder.

László Tőkés (NI). – (HU) Herr talman, herr statsminister! I inledningen till stadgan om de grundläggande rättigheterna som fogas till EU:s nya grundfördrag står det att Europas folk har beslutat att dela en fredlig framtid på grundval av gemensamma värden. I ett tal till kammaren i december förra året sade vinnaren av Sacharovpriset, Salih Mahmoud Osman, att det inte är möjligt att uppnå fred utan rättvisa.

Förr eller senare leder orättvisa fredssystem till krig och sammanbrott. Det senaste Balkankriget och upplösningen av före detta Jugoslavien är ett utmärkt exempel på detta. Det är nästan omöjligt med försoning såvida inte ett rättvist nytt system införs.

Europa måste även göra upp med sitt kommunistiska förflutna. Att göra slut på kommunismens fördärliga arv är en förutsättning för en fredlig framtid i Europa. Kommunismen förtjänar att fördömas i lika hög grad som fascismen. Det kommer inte att finnas någon fred, rättsstatsprincip, säkerhet eller stabilitet på vår kontinent om man inte skipar riktig rättvisa i alla avseenden. Denna rättvisa omfattar även en lösning på situationen med etniska minoritetssamhällen.

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det är ett nöje att välkomna statsministern i dag. Hans historiska seger i Sveriges allmänna val var en personlig triumf. Jag gratulerar honom även till att han enade mittenhögern och bröt socialdemokraternas dominerande ställning samt önskar honom och hans regering lycka till.

Vi diskuterar Europas framtid samma vecka som parlamentet ska rösta om ett betänkande till stöd för Lissabonfördraget. Jag vill verkligen klargöra att brittiska konservativa parlamentsledamöter kommer att rösta mot detta betänkande eftersom vi i grund och botten inte samtycker till fördraget, förfarandet kring

dess godkännande och att det helt enkelt är en kopia av den konstitution som förkastats i folkomröstningar i två av de medlemsstater som grundade unionen.

Detta fördrag för in Europa på fel spår. Genom fördraget överförs omfattande nya befogenheter till EU, bland annat på oerhört känsliga områden av nationellt intresse. Mitt parti har en annan vision om Europas framtid som handlar om ett Europa som är mer öppet och dynamiskt och mindre centraliserat, enhetligt och stelbent.

För närvarande överlägger det brittiska parlamentet om fördraget. Britterna hade naturligtvis hoppats på att få säga sitt i en folkomröstning. Den brittiska regeringen har dock skamligt nog backat från sitt offentliga löfte om att hålla en folkomröstning.

Mitt parti kommer, både här och i Storbritannien, att fortsätta att aktivt driva på för att folket ska få säga sitt i en folkomröstning. Utan ett utbrett allmänt stöd kommer EU att sakna folkets legitimitet för sina åtgärder. EU måste upphöra att fixera sig vid institutionerna. För att vara rustat för 2000-talet och visa att det förtjänar allmänhetens stöd måste EU uppmärksamma frågor som miljö, ekonomisk konkurrenskraft och global fattigdom. Det är dessa frågor som Europas framtid bör handla om.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Herr statsminister, mina damer och herrar! EU har precis fullbordat ett mycket framgångsrikt år. Unionen utvidgades till att även omfatta Rumänien och Bulgarien, Schengenområdet utvidgades till att omfatta ytterligare nio länder, euroområdet utvidgades till att omfatta ytterligare tre stater och euron har gradvis börjat ersätta dollarn som internationell valuta runtom i världen. Med sina 500 miljoner medborgare och konsumenter börjar EU i stor utsträckning att diktera regler och normer för global handel, miljö och teknik. Många EU-skeptikers önsketänkande till trots har EU till och med enats om det nya ändringsfördraget.

Jag framhåller dessa framgångar eftersom de har uppnåtts genom ett aktivt deltagande från de nya medlemsstaterna, och inte trots dem. Därför välkomnar jag statsministerns förslag om framtida prioriteringar. En av prioriteringarna de kommande åren bör vara en fortsatt utvidgning av EU till att även omfatta territorierna på västra Balkan. Detta förutsätter dock att de aktuella länderna generellt sett är redo ur teknisk synvinkel och att befintliga medlemsstater visar mod. Deras politiker måste våga förklara för medborgarna på vilket sätt utvidgningen har varit framgångsrik, att den inte har inneburit minskad utan ökad säkerhet, frihet och demokrati och ökat välstånd. Enligt min mening måste vi också våga låta regionerna på västra Balkan omfattas av den viseringsfria ordningen så snart som möjligt. Varför ska vi vara rädda för de återstående 20 miljoner människorna på västra Balkan, när EU ju består av 27 stater och 500 miljoner medborgare?

Jag ska säga en sak till. Det drar ihop sig till Sveriges ordförandeskap nästa år. Sverige kommer att arbeta med Frankrike och Tjeckien. Jag vill uppmana statsministern att uppmuntra sina tjeckiska kolleger att så snart som möjligt överlämna Lissabonfördraget till det tjeckiska parlamentet för ratificering. Som tjeckisk medborgare misstänker jag att den EU-skeptiska tjeckiska regeringen inte är så angelägen om att göra det.

Lena Ek (ALDE). – Kollegor! Erfarenhet är någonting fantastiskt. Det hjälper dig att känna igen ett misstag när du begår det på nytt. Den här gången får vi inte göra misstag när det gäller Balkan. Det är min första kommentar till statsministerns inledningstal i parlamentet. Europa måste tala med en röst när det gäller Kosovo.

Min andra kommentar gäller terrorismen, där det öppna samhället måste bekämpa terrorism med det öppna samhällets metoder och med gott självförtroende, och inte falla undan för integritetskränkande åtgärder.

Min tredje och sista kommentar gäller klimatfrågan, där det europeiska systemet ska hantera kanske den största och svåraste frågan på den kortaste beslutstiden som vi har haft för ett så stort ämne. Det är fara värt att det blir som i H. C. Andersens saga, när vi ska slutförhandla i Köpenhamn, att kejsaren står naken eller går naken genom gatorna i staden.

För att få fram den europeiska lagstiftning som vi behöver krävs det en kraftsamling och ett samarbete mellan ministerrådet och kommissionen och framför allt med parlamentet, något som är helt nytt för EU:s historia.

Slutligen: det är en fröjd att se en aktiv svensk regering mitt i den svenska Europadebatten. Välkomna!

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Herr talman! Det viktigaste för EU:s framtid är påtagliga resultat för vanliga medborgare när det gäller fortsatt välstånd, allmän säkerhet och internationell säkerhet. Unionens framtid kommer inte att avgöras av de oerhört invecklade institutionella reformer som parlamentet ska diskutera i morgon förmiddag.

En av prövningarna för unionen som är av särskilt intresse för våra länder, som båda ligger vid Östersjön, är frågan om den norra gasledningen. Projektet är ytterst farligt för miljön och strider politiskt sett mot EU:s energiprogram. Om vi vill att EU ska uppnå resultat kan vi inte tillåta sådana projekt. Därför undrar jag vad ni anser om att finansiera detta projekt med EU-medel, vilket företrädare för Nord Stream nyligen tog upp?

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Under de mer än nio år som jag har haft den stora förmånen att representera Skottland här i parlamentet har vi haft många debatter om Europas framtida utformning och välkomnat tolv nya medlemsstater till bordet. Denna omfattande utvidgning av den inre marknaden och andra samarbetsområden är bra för Skottland och för Europa som helhet. Under de senaste nio åren har vi dock behövt vändas över så kallade kriser, såsom Santerkommissionens avgång och avvisandet av konstitutionsfördraget. Det är verkligen synd och frustrerande att så många av fördelarna med EU-medlemskapet har försvagats på grund av sådana självförvållade problem.

I Skottland går vi också framåt. Vi har en ny regering – som leds av det europavänliga skotska nationalistpartiet som har en vision om en ny framtid för Skottland i Europa. Herr statsminister! Jag vill att skotska ministrar ska sitta bredvid era ministrar i rådet, inte på andra raden. Skottland kan bidra med mycket till EU och dess utveckling: en konstruktiv attityd och en stor mängd energitillgångar för att bara nämna två saker. Jag ser fram emot den dag då Skottland välkomnas som en oberoende medlemsstat i den här unionen. Jag menar att en sådan förändring skulle vara bra inte bara för Skottland utan även för Europas framtid.

Nils Lundgren (IND/DEM). – Herr talman! Herr statsminister! Vi diskuterar här Europas framtid, men den största frågan är vem som ska bestämma om denna framtid.

I EU är dessvärre traditionen allt sedan Jean Monnet att EU ska byggas utan de europeiska folkens medverkan. Det största bedrägeriet hitintills är att EU:s politiska etablissemang lägger fram samma förslag till hur EU ska styras och vad EU ska syssla med som det grundlagsförslag som redan har förkastats i folkomröstningar med högt valdeltagande och stora nej-majoriteter.

Jag noterar att den liberale gruppledaren här kallar dem som säger nej till detta fördrag galna. Han säger alltså att majoriteten av holländare och fransmän är galna, liksom naturligtvis jag själv som står här i salongen. Ett sådant språkbruk tycker jag att talmannen ska förhindra i framtiden.

Sveriges statsminister säger hemma och här i kammaren att jordbruksstödet i EU:s budget bör minskas och skäras ned och marschen mot överstatlighet stoppas. Det är svenska folkets syn. Men i rådet stöder hans regering EU:s utveckling till en stat och dess EU-parlamentariker röstar konsekvent för att flytta den politiska makten från svenska folket till Bryssel. Detta är ingen framtid.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman, herr statsminister! Det är lite märkligt att vi diskuterar Europas framtid utan att beakta frågan om EU:s gränser. Ändå är detta ett av våra mest grundläggande problem. Gång på gång undviker vi problemet, och allmänheten gör rätt i att oroa sig. Människor undrar om EU fortfarande är ett europeiskt projekt. Det upphör det att vara om Turkiet ansluter sig. Om EU envist vägrar att lyssna till folkets vilja kommer dess demokratiska grund sakta men säkert att försvinna.

Herr statsminister! Ni varnar för faran med att eventuellt bygga en mur mot Turkiet. Men det handlar inte om det. Ingen i Europa kommer att låta sig avfärdas med vackra ord. Köpenhamnskriterierna måste uppfyllas, även av Turkiet, men det är tydligt att så inte är fallet. Därför är det dags att avbryta förhandlingarna. Det handlar helt enkelt om att stå fast vid det som avtalats.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Herr talman, herr statsminister! Ni talade om EU som en global aktör, särskilt när fördraget väl har ratificerats. Vi kan inte annat än stödja denna uppfattning och jag vill gratulera er till den tydliga och bestämda ståndpunkt ni har intagit gentemot den vitryska regimen, Europas sista diktatur. Om vi vill utöva demokratiskt inflytande och försvara mänskliga rättigheter i Afrika och Asien måste vi först ta itu med problemen i vår närhet, på unionens egen tröskel.

I det här sammanhanget vill jag även gratulera er till den tydliga ståndpunkt ni har intagit när det gäller EU:s utvidgning. Jag tänker på Vitrysslands granne Ukraina, där det pågår en konflikt om huruvida landet ska vara en demokrati och utvecklas normalt, snabbt och demokratiskt, till fördel för såväl oss som den ukrainska nationen. Det är mycket viktigt att öppna dörren för ett ukrainskt EU-medlemskap.

Avslutningsvis vill jag gratulera er till ert mycket starka uttalande om att skydda miljön i Östersjön, ett litet hav som åtta EU-medlemsstater har kust mot. Östersjön är praktiskt taget ett EU-innanhav och inget hav i världen står inför ett så stort miljöhot.

Ni talade även om energin och åtgärder för att motverka klimatförändringen som den främsta prioriteringen för det svenska ordförandeskapet. Vi stöder helhjärtat detta åtagande, som är vår civilisations uppgift och ansvar. Mitt intryck är dock att vi pratar mycket och gör lite i den här frågan.

Halvtidsöversynen av budgeten kommer att äga rum under det svenska ordförandeskapet. Såvida vi inte ändrar budgeten så att vi har råd att, med ett visst mått av ansvar, vidta åtgärder för att bekämpa klimatförändringen och i vid mening anpassa oss till tekniker med låga koldioxidutsläpp är det bara tomma ord, och vi kommer inte att uppnå vår främsta prioritering.

Jan Andersson (PSE). – Herr talman! Välkommen Fredrik Reinfeldt. Ni sa mycket klokt om fördraget, om utvidgningen och om klimatet. Jag ska beröra det ni inte sade.

Jacques Delors sade en gång att den inre marknaden aldrig kommer att kunna fungera utan en stark social dimension. Han hade alldeles rätt. Därför har jag blivit något förundrad när ni själv har uttalat er om det sociala EU, och ser det som en motsättning mellan nationella system och de regelverk vi har i EU.

Jag ser det precis tvärtom. Vi har en gemensam arbetsmarknad. Då måste vi komplettera den nationella arbetsrätten och de nationella systemen, annars kommer det inte att fungera. Om ni vidhåller den här uppfattningen skulle jag vilja ge några exempel. Är det utstationeringsdirektivet som är ett problem? Är det övertagandedirektivet eller är det någon av de överenskommelser som arbetsmarknadens parter har gjort på europeisk nivå? Deltidsdirektivet? Föräldraledighetsdirektivet?

För att ta det konkret: bristen på balans mellan marknad och politik kom till uttryck i Laval-målet. Problemet i Laval-målet är att marknaden går före arbetstagarnas rättigheter. Det har ni skött bra i Sverige. Hittills har ni skött den frågan bra, men som så många andra har sagt här berör detta också andra länder runtom i EU. Om det blir nödvändigt med europeiska initiativ, kommer ni då också att var med på den båten för att vidta de europeiska initiativen?

Vi antog en arbetsmiljöstrategi här i förra månaden. Ett mål var då en yrkesinspektör på 10 000 arbetstagare. Sverige går i direkt motsatt riktning, och kommer inte att uppfylla det här målet på långt när. I stället minskar andelen med 27 % i Sverige. Danmark, vars arbetsmarknad påminner om den svenska, har mer än två arbetsmiljöinspektörer per 10 000 invånare. Hur kan det komma sig att Sverige går i precis motsatt riktning? Varför prioriterar ni inte arbetsmiljön?

Henrik Lax (ALDE). – Talman! En stor uppgift är att samla unionen till en gemensam energipolitik som kan trygga medlemsländernas energiförsörjning, precis som ni sade, statsminister Reinfeldt.

Ni berörde också EU:s strategi för Östersjöregionen som kommissionen håller på att utarbeta. En rätt upplagd strategi för Östersjöregionen kan bli en viktig byggsten för den framtida energipolitiken och inte minst för energisamarbetet med Ryssland. Problemet illustreras av Sveriges regeringsbeslut förra veckan att återsända Nord Stream-bolagets ansökan om att få dra en gasledning genom svensk territorialvatten i Östersjön. Ansökan var alltför bristfällig för att kunna tas upp till behandling.

I regionen är misstron mot gasledningsprojektet stor. En hållbar lösning kan knappast nås om inte EU och dess medlemsländer kring Östersjön gemensamt lägger upp en handlingslinje och också ges full insyn i projektet.

Jag vill ge en eloge åt Sverige som öppnar möjligheten att testa den nya bestämmelsen om energipolitiken, artikel 176a i Lissabonfördraget.

Christian Rovsing (PPE-DE). – (DA) Herr talman, herr statsminister! Jag vill tala om en liten fråga inom miljöpolitiken. Malmö stads initiativ när det gäller energibesparing och användning av miljövänliga transportmedel är lovande. Jag har provkört flera av miljöbilarna. Nyligen, i januari, körde jag i Berlin en stor Mercedes S-klass: en bil som väger omkring två ton. Bilen var både bensin- och vätedriven. Genom en knapptryckning gick det att byta från den ena bränsletypen till den andra – oavsett bilens hastighet. Accelerationen var uppenbarligen densamma för båda bränsletyperna.

Det har gjorts stora framsteg inom utvecklingen av väte som bilbränsle. En vätebil producerar endast rent vatten och inget annat avfall. Om privata bilar som regel drevs med väte skulle det vara möjligt att endast tillåta vätebilar i de centrala delarna av våra städer. Därmed skulle föroreningarna minska dramatiskt, och således även lungsjukdomarna och korrosionen på våra gamla byggnader. Jag hoppas att Sverige kommer att främja en sådan miljömässigt sund utveckling.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Herr talman! Den 14 december 2007 bad Europeiska rådet kommissionen att lägga fram en EU-strategi för Östersjöregionen senast i juli 2009. Detta initiativ välkomnades även av Europaparlamentet.

Betydelsen av detta beslut får inte underskattas av vare sig de nordiska länderna eller av de medlemsstater runt Östersjön som gick med 2004. Strategin kan verkligen komma att frigöra regionens fulla potential på områden som sträcker sig från miljö, ekonomi, kultur och utbildning till säkerhet.

Genom att eftersträva Lissabonagendans målsättning skulle EU-strategin för Östersjöregionen kunna utgöra en länk till Ryssland. Sverige kommer att inneha ordförandeskapet i rådet under andra hälften av 2009, och vi hoppas att det kommer att bli en bra början för strategin. Det är dock viktigt att alla Östersjöländer har utarbetat sina operativa program till dess och detta gäller även mitt land, Estland.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! I grund och botten finns det två framtidsmodeller för vårt enade Europa: den ena är Lissabonfördragets modell med ett sammanhängande och mycket mer integrerat Europa och den andra är ett hopplock från olika håll.

Sverige har nu, tillsammans med Österrike och Finland, varit med i EU under en ganska lång tid men Sverige är inte med i euroområdet. Får jag fråga statsministern om det finns särskilda skäl till det? Det skulle glädja oss om Sverige anslöt sig till euroområdet.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Det verkar som om Giles Chichester endast kom för att hålla ett kort anförande och sedan försvann innan han fick något svar. Han var den ende medlemmen av det brittiska konservativa partiet som deltog i debatten och kunde höra en konservativ statsminister tala om Europas framtid.

Hur kommer det sig? Ville de inte höra en konservativ kollega säga hur bra Lissabonfördraget är? Att en folkomröstning inte är nödvändig eftersom fördraget inte innebär någon ytterligare överföring av suveränitet? Att vi behöver det nya fördraget för att unionen ska fungera bättre? Kan de inte ens delta i den debatten? Stannade de hellre utanför, antagligen i baren med sina kolleger från UKIP?

Jag tycker verkligen att det är synd och skam att de inte ens har deltagit i denna utmärkta debatt.

(Applåder)

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr statsminister! Ni sa att den gemensamma jordbrukspolitiken är den enda EU-politiken som fullständigt kontrolleras av gemenskapen. Ni kommer dock att märka att jordbrukspolitiken under de senaste femton åren har genomgått en mer genomgripande reform än någon annan EU-politik, och det går inte alls att jämföra eller jämföra den med industripolitiken eftersom de är föremål för helt olika villkor. Säkerhet och framhållning måste fortsätta att utgöra grundvalen för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Jag vill påminna er om att den andel av EU-budgeten som tilldelas jordbruket kommer att ha minskat till 35 procent 2013. Lantbrukarna tar sitt ansvar gentemot allmänheten på stort allvar. Detta ansvar omfattas av Romfördragen. Forskning, utveckling, hållbarhet, sysselsättning och miljöskydd måste vara gemensamma mål. Jag ser verkligen fram emot ett spännande svenskt ordförandeskap.

Esko Seppänen (GUE/NGL). – (FI) Herr talman, herr statsminister! När ni talade om Europas framtid sa ni ingenting om militariseringen av EU. Enligt Lissabonfördraget ska EU:s medlemsstater öka sina militära resurser. Enligt Lissabonfördraget är medlemsstaterna beredda att verka utomlands i samband med krishantering, till och med upprätthållande av fred, utan mandat från FN, vilket sett ur ett internationellt rättsperspektiv är olagligt. Dessutom är Lissabonfördraget förenat med militära garantier, åtminstone när det gäller solidaritetsklausulen, och i det avseendet är den svenska neutraliteten – landets militära alliansfrihet – högst diskutabel. Anser ni att de militära garantier som omfattas av Lissabonfördraget är förenliga med er militära alliansfrihet?

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman, herr statsminister! Det är tydligt att vi inte engagerar oss i utformningen av EU på grund av europeiska teknokrater i Bryssel utan på grund av EU-medborgarna och för att de ska kunna få bättre och tryggare liv. Det är endast genom att lyssna på dem som vi kan lyckas med vår uppgift.

Politiker har olika förväntningar: en del vill ha mer EU, andra mindre. Premiärministrarna i de 27 medlemsstaterna har dock undertecknat Lissabonfördraget. Eftersom fördraget visar vägen till ett öppnare

och mer demokratiskt Europa bör det ratificeras i år. Detta vill jag säga till de ledamöter som nu kräver folkomröstningar om ratificeringen trots att de själva var emot den europeiska konstitutionen: lek inte med folkomröstningsinstitutionen, framställ er inte som försvarare av demokratin, för EU-medborgarna kommer inte att tro er i alla fall. De vet att demokratin i Europa försvaras genom Lissabonfördraget.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Mina damer och herrar! I dag talar vi om en vision om ett modernt, dynamiskt Europa. Detta är en oerhört lämplig och läglig debatt. Globaliseringen tvingar oss att ställa sådana frågor och hantera sådana utmaningar som de som Sveriges statsminister Fredrik Reinfeldt tog upp. Genomförandet av strukturreformer, som jag menar är den politiskt sett svåraste uppgiften i Lissabonstrategin, måste vara vår främsta politiska ambition. Såvida vår ekonomi inte genomgår en sund tillväxt är en kunskapsbaserad ekonomi utesluten. Jag är övertygad om att en kunskapsbaserad ekonomi och investeringar i mänskliga resurser är rätt strategier för Europas framtid.

Många talare har uttryckt en önskan om ett "socialt Europa". Jag känner inte en enda politiker, inte ens i den konservativa familjen, som skulle motsätta sig ett skyddsnät för barn, som inte vill att medborgarna ska få en bra lön och en bättre levnadsstandard, som skulle vilja att medborgarna får en pension på endast 150 euro, vilket är fallet i Slovakien. Under det sista kvartalet 2007 upplevde mitt land, Slovakien, en rekordhög ekonomisk tillväxt på 14 procent. Skulle den nuvarande socialdemokratiska regeringen under ledning av premiärminister Robert Fico kunna genomföra en socialpolitik om den föregående regeringen under ledning av den dåvarande premiärministern Mikuláš Dzurinda inte hade haft det politiska modet att reformera skatte-, social-, utbildnings- samt hälso- och sjukvårdssystemet?

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Herr statsminister! Det ni säger stämmer verkligen: det är inte ett starkt utan ett svagt Europa vi ska vara rädda för. Jag instämmer helt och menar att alla EU-medborgare gör detsamma. När de ser oss ägna oss åt obetydligheter såsom traktorbelysning är jag dock säker på att de blir besvikna.

Ni talade mycket entusiastiskt om utvidgningen. Jag undrar dock om det inte hade varit klokare att lösa EU:s interna problem före utvidgningen. Skulle det kanske ha varit bättre om någon form av ändringsfördrag hade trätt i kraft före utvidgningen?

Avslutningsvis är det nu brådskande att ratificera Lissabonfördraget. Jag blev förvånad över de åsikter som min kollega från Storbritannien uttryckte. Om Lissabonfördraget inte ratificeras har EU ingen framtid.

Fredrik Reinfeldt. – Stort tack till er alla för frågor och synpunkter. Jag har ingen som helst möjlighet att göra alla dessa frågor rättvisa. Stort tack för det visade tålamodet med den omfattande mängd av svenska ni har fått lyssna till på grund av alla frågor som här har ställts.

De svar som jag har binds väldigt mycket ihop av min tilltro till att man ska hålla ingångna avtal, något som kommer att vara återkommande. Jag uttryckte att jag har en stark tro på Europa. Jag har också i Sverige vid flera tillfällen uttryckt en stark tilltro till den svenska arbetsmarknadsmodell som har byggts kring våra svenska kollektivavtal. I Sverige har vi delvis gjort ett annat vägval än många andra europeiska länder, som mer har betonat lagstiftning där vi mer har betonat ett ansvarstagande från arbetsmarknadens parter sida.

Vår uppfattning är att Lavaldomen inte sänker denna svenska modell, utan att den definitivt ställer en del frågor kring delar av den svenska lagstiftningen. Vi går försiktigt fram tillsammans med arbetsmarknadens parter för att se hur man möjligen ska göra förändringar i den svenska arbetsmarknadsmodellen, men inte i syfte att ta bort eller att ändra i grunden hur den fungerar.

Vi tänker fortsätta respektera det upplägget och hoppas föra de resonemangen, och jag hoppas att det inte missförstås som någonting annat när det diskuteras runt om i Europa.

Här sägs att den inre marknaden inte räcker till. Ja, en kritik är ju att den inre marknaden inte fungerar fullt ut. Det är en kritik jag ofta hör från företagare och andra, att vi pratar om en inre marknad men att den fria rörligheten inte är så fri.

Min regering arbetar absolut med utgångspunkten att minska utanförskap, att skapa grund för eget självbestämmande via eget arbete och att se till att fler arbetar. Dessutom bör välfärdsambitioner också möjliggöras för andra. Fler i arbete ger större resurser att bygga välfärdslösningar för människor som inte har arbetsförmåga. På så sätt tycker jag att vägen mellan arbete och välfärd hänger ihop i den politik som förs i Sverige.

Demokrati har återkommit i olika synpunkter här. Jag anser att demokratin bärs här på ett alldeles utmärkt sätt av sina valda representanter. Det är inte så att det är en dålig form av demokrati. Jag tycker att flera av er här i dag på ett bra sätt har representerat era väljare, och också jag är beredd att göra det i olika hänseenden. Demokratin är förmögen att fatta beslut och skall så vara.

Vår svenska folkomröstningserfarenhet, vill jag påpeka, är av en mycket blandad karaktär. Ibland har det varit tydligt vad det är vi frågar och får svar på. Ibland har vi ställt en fråga och fått ett annat svar och ägnat många år åt att diskutera vad det egentligen var som svenska folket svarade på. Jag vet att det finns liknande erfarenheter i en del andra länder.

Den typ av fördrag byggt på flera förändringar som det nu är fråga om och som vi tidigare har tagit beslut om i Europas historia, utan folkomröstningar, är vi redo att ta beslut om inom ramen för den representativa demokratin. Det är för mig ett alldeles utmärkt sätt att visa hur en levande demokrati ska fungera.

Några korta svar när det gäller gasledningen som har nämnts av flera. Vi vill även där respektera avtal och lagstiftningen så som den ser ut, det vill säga, i enlighet med internationella konventioner och svensk lagstiftning testas vi möjligheterna att pröva denna gasledning. Vi har kunnat konstatera att det förslag vi har fått är otillräckligt. Därmed har vi sänt det tillbaka. Frågan kommer att återkomma. Jag kan i dag inte bedöma till vilken grad vi kan påverka detta huvudsakligen med svensk miljölagstiftning. Men det kommer att vara vår utgångspunkt att vi gör det på ett grundligt vis.

Huruvida ni kära parlamentariker ska flytta fram och tillbaka mellan parlament har vi mycket åsikter om, men vi är även här medvetna om hur avtal fungerar. Alla medlemsstaterna äger i grunden en påverkan, en sorts veto över frågan, och det vet ni alla som ställer dessa frågor. Det respekterar vi, även om vi liksom en hel del av våra väljare ställer frågor om hur lyckat det är med att flytta på det sätt som här görs.

Miljöbilar ser vi nu växa fram i en utsträckning i Sverige som faktiskt nästan ingen annan kan uppvisa. Vi har inrättat en särskild miljöbilspremie som är kraftigt pådrivande, vilket har lett till att vi nu har ett läge där över 30 procent av de nya bilar som säljs i Sverige är miljöbilar. Detta är en utveckling som säkert kommer att ytterligare förstärkas.

Euron har flera frågat om. Även här respekterar vi avtal i den meningen att vi har ett folkomröstningsresultat från svenska folket 2003. Vi har sagt att vi följer den svenska opinionen. Är det så att det svenska folket ändrar åsikt kan frågan möjligen bli aktuell igen.

Jag vill också påpeka att Sverige, som lever nära Finland med sin euro, också naturligtvis undrar vad som ska ske i Danmark om det blir så att Danmark under hösten åter igen kommer att pröva om deras s.k. opt-out när det gäller euron ska tas bort. Då kommer euron att bli en mycket mer närvarande valuta i närheten av Sverige, och möjligen kommer detta att påverka det svenska folket.

Några av er nämnde att det är oklart till vilken roll jag återkommer. Första gången är det nog inte så oklart, för det är redan till sommaren för att vara med och presentera det 18-månadsprogram som det franska, tjeckiska och svenska ordförandeskapet ska utgöras av.

Sedan är det onekligen en öppen fråga i vilken roll det roterande ordförandeskapet kommer att återkomma. Kring detta kommer vi ha mycket synpunkter. Jag tror nämligen mycket på ett EU som förankrar sig i sina olika delar av Europa. Jag tror därmed att det roterande ordförandeskapet också kommer att ha en tydlig roll i framtiden, vid sidan av den valde ordförande som är på väg in via det nya fördraget. Stort tack för värdefulla synpunkter och värdefulla frågor.

Talmannen. – Tack, herr statsminister! Det var den sista debatten i vår serie av reflektion kring Europas framtid. Debatten är härmed avslutad.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – Herr talman! När en statsminister kommer på besök vill många från samma land tala, och det är trevligt. Men talmannen kunde kanske under "catch the eye"-förfarandet försöka bidra till att få en bättre geografisk fördelning. Det var nästan inga talare från Sydeuropa här i dag, och ibland är det tvärtom när någon sydeuropé kommer hit. Det vore trevligt om ni kunde bidra till att skapa en bättre balans.

Talmannen. – I så fall måste sydeuropéerna be om ordet och engagera sig. Om de inte är här kan jag inte ge dem ordet.

(Protester)

Jag gav faktiskt Ioannis Varvitsiotis ordet.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill välkomna att frågan om Europas framtid hela tiden går som en röd tråd i debatterna här i parlamentet. Det är viktigt att fundera över den tillsammans för att kommande europeiska generationer ska få en blomstrande och stabil framtid.

Jag anser att två viktiga frågor bör ligga till grund för denna analys och för begreppet Europas framtid: EU-medborgarnas framtid och EU:s roll i världen. Inom unionen bör därför medborgarnas välbefinnande vara vägledande för alla EU-insatser, och de mänskliga rättigheterna och ett fullgott skydd av dem bör tjäna som ledstjärna. För en blomstrande framtid är det lika viktigt med utbildning, strategier för att främja skyddet av ungdomar och barn, interkulturell dialog och ömsesidig tolerans. Både Lissabonstrategin och det nya ändringsfördraget är viktiga dokument som bör genomföras i praktiken.

I 2000-talets globaliserade värld där man är beroende av varandra är det dock omöjligt för Europa att få en riktigt blomstrande framtid om inte resten av världen får det. EU har alltså en skyldighet att bidra till global fred och stabilitet och globalt välstånd.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det var tråkigt att under debatten om Europas framtid höra den svenske statsministern ifrågasätta EU:s jordbruksbudget.

Om debatten handlar om framtiden så verkar den ha fastnat i det förgångna. Det är värt att påpeka att den gemensamma jordbrukspolitiken var ett av EU:s grundläggande politikområden. Den bidrog till att förse ett hungrigt Europa med livsmedel och har under de senaste 50 åren utvecklats och förändrats efter påtryckningar från politiker och allmänheten.

I dag är inte den gemensamma jordbrukspolitiken den största utgiftsposten i EU-budgeten. Samtidigt menar jag att utgifterna för jordbruk och livsmedelsproduktion är väl använda pengar i en värld där livsmedelstryggheten är en mycket aktuell fråga på den politiska dagordningen.

Om man ser till framtiden och ratificeringen av ändringsfördraget är det viktigt att tala om för folket vad fördraget handlar respektive inte handlar om!

I Irland håller vi en folkomröstning om fördraget som, om det godkänns, leder till att de nationella parlamenten får en förstärkt roll och större befogenheter i EU:s lagstiftningsprocess.

Det är en viktig bestämmelse, men valda parlamentsledamöter måste utnyttja denna nya makt.

Mihaela Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Herr talman, kära kolleger!

När det gäller debatten om Europas framtid måste vi ta vederbörlig hänsyn till den sociala kategori som bäst representerar framtiden – ungdomarna, det vill säga morgondagens EU-medborgare.

Ungdomarna bör utbildas till att utforma sin generations framtid, och det kräver kännedom om vår gemensamma historia och skedena i upprättandet och utvecklingen av EU. För att skapa sig en framtid måste man känna till sitt förflutna.

Det är nödvändigt att skolundervisningen omfattar EU:s historia. Vi behöver en så sammanhängande ungdomspolitik som möjligt, som tydligt uppmärksammar ungdomarnas särskilda problem. Europa bör nu ha en tydlig vision om utbildning, informationssamhället, interkulturell dialog och utbyte mellan ungdomar, ungdomars sysselsättning och rörlighet samt de problem som marginaliserade ungdomar möter.

Det är endast tillsammans som vi kan bygga ett framgångsrikt Europa, dag för dag.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Det här parlamentet representerar 27 nationer. För närvarande beror våra olikheter på att vi har olika syn på Europa och att den bakomliggande politiken skiljer sig åt. Den största utmaningen nu är inte ett nytt tvingande fördrag utan den anda som präglar vår syn på Europas framtid – ett Europa där våra barn och deras barn kommer att lyckas i konkurrensen med 2000-talets framväxande ekonomier.

Jag ser fram emot ett Europa där framtida generationer inte bara kommer att kunna resa fritt utan även slippa diskriminering på grund av att de kommer från en viss del av Europa, att de har ett visst modersmål eller att deras efternamn stavas på ett visst sätt.

Uttryck som "solidaritet", sammanhållning och integration är vanligt förekommande vid våra institutioner. Detta är tomma ord i ett Europa som är uppdelat mellan gamla och nya medlemsstater, mellan medlemsstater som strävar efter egen vinning i bilaterala avtal med tredjeländer och medlemsstater som försvagas av tredjeländerna i fråga. I dag har EU förlorat sig bland bilaterala avtal, likformighet och en mångfald som borde vara en tillgång och inte ett hinder.

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

11. Lissabonstrategin - Riktlinjerna för den allmänna ekonomiska politiken 2008 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om rådets och kommissionens uttalanden om Lissabonstrategin, som följs av ett betänkande av Margarita Starkevičiūtė, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om de integrerade riktlinjerna för tillväxt och sysselsättning (del: allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik): start för den nya treårsperioden (2008–2010) (2007/2275(INI)) (A6-0029/2008).

Žiga Turk, rådets ordförande. – (SL) Det gläder mig mycket att delta i denna session under vilken Europaparlamentet debatterar inledningen av nästa etapp av Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning.

Undertecknandet av Lissabonfördraget innebär slutet på en tidsålder då vi ägnat mycket tid åt vår interna och ibland politiska utformning. EU är nu mycket bättre rustat för att öppna sig för världen, och Lissabonstrategin ger även EU verktyg för att vara med och forma den globala utvecklingen. I dag ser vi åtminstone fyra trender.

När EU lanserade Lissabonstrategin 2000 såg man främst globaliseringen som konkurrens mellan Europa, USA och Japan. Sedan dess har nya och viktiga aktörer tagit plats på världsscenen, vilket ger oss anledning att återigen fundera över hur EU kan bidra till denna globala värld och vilka konkurrensfördelar EU egentligen har.

Kommunikationsrevolutionen äger rum mitt för ögonen på oss, med Internet och World Wide Web. Kreativitet och innovation är inte längre förbehållet rigorösa institutionella system. Endast en gång tidigare har vi upplevt en revolution i fråga om masskommunikation. Det var för 500 år sedan när det blev billigare att köpa papper och möjligt att trycka böcker, vilket lade grunden till Europas överlägsenhet.

Vi står på tröskeln till en tredje industriell revolution som kommer att leda till ett avsevärt minskat beroende av fossila bränslen och en övergång till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. I maj 2007 antog parlamentet en förklaring om den tredje industriella revolutionen och en väteekonomi och visade därmed att EU stöder föregångarna på området.

Efter den industriella tidsåldern går vi in i en begreppsmässig tidsålder, där värderingar, mening och empati kommer att träda i förgrunden. Den röda tråden i dessa trender är den allt större betydelsen av människors kreativitet och deras värderingar. Dessa två frågor är mycket utmärkande för Europa. Därför är det EU:s avsikt att vara med och utforma och leda dessa fyra trender.

Europeiska tankar om utveckling omfattas av Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning. Efter en grundläggande översyn 2005 bekräftades Lissabonstrategins effektivitet. Grunden för den europeiska ekonomin har stärkts genom strukturreformer. Därför är det lättare att hantera kriser på finansmarknaderna och ökande råvarupriser, särskilt priserna på råolja och livsmedel. Världsekonomin går en allt större osäkerhet till mötes. Det är således viktigt att EU fortsätter på samma bana och även i fortsättningen genomför reformer och moderniserar ekonomin och samhället.

Kommissionen lyckades väl med utarbetandet av Lissabonpaketet som offentliggjordes i december. Slovenien har som Europeiska rådets ordförande gjort Lissabonstrategin till en av fem prioriteringar under sitt ordförandeskap. Det gläder oss mycket att Europaparlamentet deltar i en bred debatt under nästa etapp. Vi har redan utbytt åsikter under överläggningar i utskottet för ekonomi och valutafrågor, inom

ordförandeskapstrion och under interparlamentariska sammanträden. Vi gör alla vårt bästa för att Europeiska rådet vid vårens sammanträde i mars ska kunna inleda Lissabonstrategins ambitiösa nya etapp.

Europeiska rådet kommer att stödja de breda ekonomisk-politiska riktlinjerna och anta slutsatserna om sysselsättningspolitiken. Behovet av att ändra de breda riktlinjerna diskuterades länge. Till slut kom kollegerna från de flesta medlemsstaterna överens om att vi skulle kunna förbättra en del formuleringar men att en diskussion om de faktiska riktlinjerna skulle leda till en lång harmoniseringsperiod och fördröja övergången till den nya etappen, trots att det slutliga resultatet skulle påminna mycket om det vi har framför oss i dag.

Ekofinrådet beslutade enhälligt om att inte ändra de breda ekonomiska riktlinjerna. Det som ändras är motiveringarna, det vill säga det sammanhang inom vilket riktlinjerna formuleras.

Europeiska rådet kommer att anta medlemsstaternas särskilda rekommendationer när det gäller deras framsteg i genomförandet av de nationella reformprogrammen. Det kommer att uppmana deltagarna, det vill säga rådet, kommissionen och parlamentet, att genomföra gemenskapens Lissabonprogram.

Det kommer att främja några få viktiga insatser och mål inom fyra prioriteringsområden. Dessa fyra områden återspeglar för det första EU:s intresse för miljön, för det andra EU:s intresse för människorna och deras ställning i samhället, för det tredje insatserna för att utveckla ett mer företagsamt Europa och för det fjärde insatserna för att möjliggöra ett mer innovativt och kreativt Europa, vilket i själva verket utgör grunden för allt annat. Jag ska kortfattat ta upp vart och ett av dessa fyra områden.

Enligt min mening hör kreativitet ihop med utbildning och innovation. Europa måste omvandla sin rika kulturella tradition och alla sina etiska resurser till en konkurrensfördel för sina produkter. Vi måste fortsätta att driva målet om en treprocentig investeringsnivå i forskning och utveckling. Kunskap måste bli en femte frihet. Vi behöver ett enhetligt kunskapsområde med fri tillgång till kunskap och stöd till öppen innovation, där kunskap naturligtvis omfattas av ett lämpligt europeiskt patent- och upphovsrättsskydd. Det bör vara möjligt att förbättra samordningen mellan EU:s forsknings- och utvecklingspolitik och den nationella politiken.

Vi européer måste bli mer företagsamma. Vi saknar höginnovativa och högkreativa småföretag. Därför måste vi lägga mer kraft på att skapa och utveckla små och medelstora företag och på att ge dem tillgång till kunskaps- och forskningsinfrastruktur samt finansieringskällor.

Vi måste stärka den inre marknaden, särskilt inom tjänste- och nätverkssektorn, och avskaffa olika dolda hinder. En stark och effektiv inre marknad är dessutom ett mycket bättre skydd mot globaliseringseffekterna än protektionism. Det är nödvändigt att öka insynen på finansmarknaderna, förbättra lagstiftningen och minska de administrativa bördorna.

Vi i Europa måste fortsätta att visa omsorg om och solidaritet med människor. Med flexibel trygghet är det möjligt att eftersträva en dynamisk balans mellan ekonomi, som kräver en effektiv arbetsmarknad, och den trygghet som innebär att människor snabbt kan hitta ett nytt arbete.

Därför måste vi erbjuda livslångt lärande och annat stöd. Vi måste särskilt se till att ungdomar slutför någon form av utbildning och hittar ett arbete så fort som möjligt. Vi måste uppmuntra den äldre generationen att fortsätta arbeta så länge som möjligt.

Avslutningsvis bryr vi i Europa oss om naturen och miljön. EU måste ta täten i den process som en del kallar den tredje industriella revolutionen, vilken i grund och botten handlar om att övergå till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Jag är övertygad om att den kommer att gynna Europas ekonomi, eftersom Europa kommer att vara världsledande inom framtidens teknik. Vi behöver en politisk överenskommelse om energi- och klimatpaketet före årsskiftet.

Vi behöver en bestämd knuff mot Lissabonstrategins nya etapp för att Europa ska bli ett mer dynamiskt, kreativt och företagsamt kunskapsbaserat samhälle, som bryr sig om människor och miljö. Vi måste omedelbart fundera över den strategiska ramen för EU:s utveckling efter 2010 och huruvida Lissabonstrategin och strategin för hållbar utveckling kan sammanföras.

Som Mark Leonhard skrev kommer detta århundrade att bli Europas århundrade, inte på grund av att Europa kommer att spela herre över hela världen på kolonialt manér, och inte heller för att det kommer att ha den starkaste industri. Detta århundrade kan komma att bli Europas århundrade eftersom världen kommer att domineras av europeiska värderingar och europeisk kreativitet, det vill säga de två faktorer som främst ligger till grund när den globala utvecklingen formas. Den europeiska kreativiteten bärs upp av Europas fantastiska

kulturella tradition. Europeiska värderingar (som grannar samarbetar vi för att lösa konflikter och visa omsorg för miljö och människor) är ett föredöme för hela världen. Därför får vi inte glömma dessa djupt mänskliga utgångspunkter när vi funderar över den ekonomiska och sociala framtiden för unionen, det vill säga vår strategi för tillväxt och sysselsättning.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Kommissionen anser att dagens debatt är grundläggande för Europas framtida ställning i världen. Den handlar om hur vi hanterar dagens ekonomiska, sociala och miljömässiga utmaningar. Vår stora strategiska styrka är den europeiska integrationen, som har sammanfört 27 länder och nästan 500 miljoner människor. Eftersom Europa inte längre försvagas av konflikter har det i alla avseenden blivit en av de mest attraktiva regionerna i världen.

Den inre marknaden är grundstenen för vårt välstånd, och den gemensamma valutan är en värdefull politisk och ekonomisk tillgång. Vi drabbas inte av de nyckfulla faktorer som följer med globaliseringens tidsålder eller vindar. Integrationen gör att vi kan vara med och utforma den globaliserade tidsåldern enligt vår vision.

Denna globala tidsålder kommer dock inte att präglas av endast ett land eller en kontinent. Japan, Förenta staterna och EU utmanas av tillväxtländer såsom Kina, Indien, Ryssland och Brasilien, som – liksom vi – tävlar om en ledande roll inom global ekonomi och teknik.

Vi menar att denna nya tidsålder ger oss stora möjligheter och nya alternativ, men bara om vi fortsätter att följa utvecklingen och är fullt medvetna om riskerna. I en tid av global rörlighet är den stora sociala frågan hur säkra arbetstillfällena i EU är och hur vi kan garantera fler, och välbetalda, arbetstillfällen i framtiden. Låt mig upprepa: vår tids sociala fråga gäller huruvida vi kommer att ha, och på lång sikt kan behålla, tillräckligt många högkvalitativa arbetstillfällen.

Svaret på denna viktiga fråga står att finna i hjärtat av den reviderade Lissabonstrategin, vårt partnerskap för tillväxt och sysselsättning. Denna strategi är EU:s svar på globaliseringen.

Vi har genomfört en översyn efter tre år och kan vara nöjda med resultatet. Dessa år har varit bra för tillväxten och sysselsättningen. Det har skapats flera miljoner arbetstillfällen och tillväxten har ökat i högre takt än under föregående år. För första gången har produktiviteten ökat snabbare än i Förenta staterna. Människor har börjat känna av fördelarna med viktiga strukturreformer. Det vore dock fel att vila på sina lagrar. Ännu har vi inte nått vårt mål. Vi har fortfarande en lång väg att gå och fler reformer att genomföra. Vi behöver inget orakel för att inse att vår tidsålder präglas av ständig förändring och inte rigiditet. Detta skrämmer fortfarande många människor, särskilt dem som är rädda för att inte hänga med i förändringen och för att hamna bland globaliseringens förlorare.

Detta är ytterligare ett skäl till att det är viktigt att partnerskapet för tillväxt och sysselsättning blir ännu fastare förankrat i våra samhällen. Vi anser att vi har utformat en strategi som, till skillnad från den ursprungliga Lissabonstrategin från 2000, är realistisk och kommer att leda till önskat resultat. Detta är också syftet med kommissionens förslag för de kommande tre åren. Vi anser att vi i grunden är på rätt spår men att anpassningar fortfarande är nödvändiga i en del frågor som utgör nyckeln till framtiden.

De kommande tre åren finns det till exempel ett särskilt behov av att ytterligare betona den sociala dimensionen inom partnerskapet för tillväxt och sysselsättning. Det tror jag kommer att bli kärnfrågan. Utbildnings- och färdighetsnivån måste höjas. Vi kan endast hantera förändringar genom att hjälpa enskilda människor att från tidig barndom och genom hela livet utveckla alla sina förmågor, hela tiden lära sig nya saker och vara fortsatt flexibla. Det är allas rättighet. Det är enda sättet att se till att de som förlorar sina arbeten inte hamnar i utkanten av samhället tillsammans med sina familjer och tvingas leva i ständig arbetslöshet och fattigdom.

Vi behöver en politik som främjar sysselsättningen och gör det möjligt för människor att när som helst i livet börja om från början. Detta är inte bara en uppgift för politiker utan även för europeiska företagare och företag. Låt mig göra detta fullständigt klart, särskilt mot bakgrund av en del händelser som nyligen inträffat. Entreprenörer och företag som ännu inte insett detta kommer att behöva tänka om, eftersom en bra och motiverad arbetsstyrka är ett företags viktigaste tillgång och kan ge det den där lilla men helt avgörande konkurrensfördelen.

Det krävs fler insatser för att skapa ett verkligt kunskapsbaserat samhälle. Dessvärre befinner vi oss fortfarande långt från målet om att använda 3 procent av Europas BNP till forskning senast 2010, och det är med stor oro som jag konstaterar att klyftan ökar i stället för minskar. Det finns en annan trend som oroar mig ännu mer, och det är att även om europeiska företag faktiskt lägger ned mer och inte mindre pengar på forskning och utveckling än tidigare år, tenderar de att investera pengarna utanför i stället för inom Europa.

Det europeiska området för forskningsverksamhet måste bli verklighet. Om vi inte lyckas behålla forsknings- och utvecklingsverksamheter i Europa kommer vi inte heller att kunna behålla arbetstillfällena i Europa.

Vi vet att vi måste fortsätta att stärka den inre marknaden. Vi måste frigöra den fullständiga potentialen hos det stora flertalet av företagen, och då menar jag de 23 miljoner små och medelstora företag där två tredjedelar av den europeiska arbetskraften arbetar. Vi har redan fått hjulen att snurra genom ett antal initiativ men avser att öka takten i juni med småföretagsakten.

En annan brådskande prioritering är att göra en kraftansträngning för att införliva energi- och klimatmålen i vår tillväxt- och sysselsättningspolitik. Vi är angelägna om att visa att miljöutmaningarna kan omvandlas till ekonomiska möjligheter och social utveckling. Vi behöver en stark europeisk industrisektor som kan ta upp stafettpipen eftersom vi är fast övertygade om att en ledande europeisk roll inom energieffektivitet, ny teknik och sparsam resursanvändning inte bara skulle vara bra för miljön utan även främja sysselsättningen.

Efterfrågan på miljövänliga produkter och processer är större än någonsin. En ansvarstagande politik för bekämpning av klimatförändringen bygger inte på en avindustrialisering av Europa utan på Europas livskraft som en plats för industrier och på de industrier i Europa vars produktion inte skadar miljön och som exporterar miljöskydd.

Enligt vår mening kan vi bli mycket bättre på att hantera denna fråga. Därför är det nödvändigt att EU och medlemsstaterna gör en stor gemensam insats. Nu har vi en pålitlig ram för det ändamålet. Vi har ett partnerskap som vilar på dialog och en kritisk bedömning av tidigare resultat, och som har visat sig vara värdefullt. För tre år sedan fastställde vi genom de integrerade riktlinjerna tillförlitliga referenspunkter för de europeiska och nationella reformerna.

Jag är väl medveten om att en del ifrågasätter vårt förslag om att inte göra någon större förändring av riktlinjerna. Kommissionen lade inte fram detta förslag på grund av dogmatism eller envishet. Vi ville inte ha någon kosmetisk förpackning. Vi ville betona kontinuiteten i syftet med och inriktningen på reformerna i EU. Samtidigt genomförde vi en mycket kritisk översyn och angav tydligt var de senaste tre årens svagheter har funnits för att vi ska lära oss av dem. Därför föreslår vi, vilket jag har beskrivit för er, att vi i stället ska betona frågor såsom de sociala och miljömässiga dimensionerna, och denna förändring har även påverkat riktlinjerna.

Vi har även föreslagit ett nytt gemenskapsprogram som – till skillnad från sin föregångare – inte är en stor och brokig samling projekt utan ett program med tydlig inriktning. Det återspeglar de övergripande prioriteringarna i Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning.

Politiken för tillväxt och sysselsättning kommer även i fortsättningen att vara av störst intresse för kommissionen. Den står högst upp på vår prioriteringslista eftersom den handlar om fler arbetstillfällen, ökat välstånd och bättre miljöskydd.

(Applåder)

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Först vill jag gratulera Margarita Starkevičiūtė och alla i kammaren, särskilt ledamöterna i utskottet för ekonomi och valutafrågor, som har varit med och utarbetat betänkandet, som jag tycker innehåller en utomordentligt omfattande analys och väldigt många förslag när det gäller den nya treårsperioden för Lissabonstrategin.

Om vi ser tillbaka på de gångna tre åren kan vi instämma i analysen i betänkandet om att Lissabonstrategin burit frukt under den nya etappen efter 2005 års översyn.

Som redan har nämnts i kväll skapas arbetstillfällen. En stor andel av den sysselsättning som skapas står i samband med de reformer som genomförs inom ramen för Lissabonstrategin, synen på reformerna på arbetsmarknaden och andra områden inom näringslivet enligt Lissabonstrategin och de nationella reformprogram som antogs för tre år sedan.

Tillväxtpotentialen ökar men vi vill att den ökar ännu mer. Det är dock absolut nödvändigt att Europa ökar sin förmåga att växa i ett normalt konjunkturläge. Tillväxten måste öka om vi ska kunna inta en viktig roll i en globaliserad värld där det växer fram nya och utomordentligt dynamiska aktörer.

Dessutom fungerar marknaden allt bättre – de hinder som står i vägen för entreprenörskap, företagare och produktionsinvesteringar håller på att avskaffas.

I många europeiska länder har man genomfört reformer för att öka hållbarheten i de sociala trygghetssystemen och statsbudgetarna, och vi har naturligtvis blivit mer medvetna om att vi måste värna om miljön inom ramen för vår tillväxtmodell.

Därför bär Lissabonstrategin frukt. Strategin för tillväxt och sysselsättning som tillämpas sedan 2005 bär frukt. Det vore ett misstag att ändra riktning nu. Därför instämmer vi i huvudsak i det betänkande som debatteras i kväll: vi måste fortsätta i den riktning som beskrivs där.

Det är dock tydligt att vi måste ta hänsyn till att situationen förändras – oavsett om det handlar om omfattande förändringar när det gäller energin och miljön, eller om behovet av att ge bekämpningen av klimatförändringen högsta prioritet, nya utmaningar, ny erfarenhet och givetvis det ekonomiska klimat och den ekonomiska situation som vi har upplevt de senaste månaderna.

Den situation vi befinner oss i leder till större osäkerhet, liksom ökat tryck på finansmarknaderna, och innebär att vi under dessa mer instabila, osäkra och svåra förhållanden måste öka reformtakten och företaget och påskynda tillämpningen av Lissabonstrategin.

Vi delar den uppfattning som uttrycks i de integrerade riktlinjerna om att genomförandet måste äga rum inom ramen för makroekonomisk stabilitet, en mer hållbar statsbudget, mer hållbara sociala trygghets- och välfärdssystem, miljömässig hållbarhet samt att ekonomiska aktörer måste känna förtroende och engagemang.

Vi måste dra nytta av det handlingsutrymme vi fått genom de senaste årens sunda reformer och sunda politik. Nu när de flesta av EU-länderna har förbättrat sin finansiella ställning måste vi utnyttja marginalerna i denna osäkra tid.

För närvarande är de flesta av våra ekonomier inte beroende av de automatiska stabilisatorerna på grund av minskad tillväxt till följd av osäkerheten på finansmarknaderna eller den kraftiga nedgången i Förenta staterna.

Vi är bättre rustade än vi var 2001 för en omfattande konjunkturnedgång, tack vare den politik som bedrivits med utgångspunkt i de integrerade riktlinjerna i vår strategi.

Vid en jämförelse av den ekonomiska situationen i Europa och Förenta staterna, med hänsyn till trycket på finansmarknaderna, har många av oss under de senaste veckorna och månaderna konstaterat att de europeiska ekonomierna har en fördel eftersom de vilar på en sund ekonomisk grund. Denna sunda ekonomiska grund har stärkts tack vare den politik som fastställs genom dessa riktlinjer, i fråga om både Ekonomiska och monetära unionen och alla de strukturreformer som ingår i Lissabonstrategin.

Det finns särskilt en del uppenbara prioriteringar för den närmaste framtiden som Margarita Starkevičiūtė även tar upp i analysen i sitt betänkande. Vi ska nu prioritera att förstärka den finansiella integrationen.

Finansiell integration är ett instrument som ska bidra till att öka vår förmåga att brottas med en situation såsom den vi befinner oss i. Det finns en del initiativ, t.ex. den färdplan som nyligen antogs av Ekofinrådet. Vi måste alla bidra till att genomföra dessa initiativ runtom i Europa så snart som möjligt och se till att Europa talar med en gemensam röst när det gäller dessa initiativ som även måste diskuteras och antas inom ett mer övergripande ramverk, till exempel vid Internationella valutafonden eller forumet för finansiell stabilitet.

Mot bakgrund av ovanstående är jag säker på att vi kommer att ha ett givande samarbete med parlamentet, vilket bör öka samförståndet om de grundläggande aspekterna i strategin och budskapen så att även ekonomiska och sociala aktörer uppmuntras att aktivt delta i reformprocessen. Reformerna kan inte bara införas uppifrån utan måste snarare komma nedifrån och sedan utvecklas genom social dialog. EU-institutionerna – rådet, parlamentet och kommissionen – måste samarbeta på ett effektivt sätt så att inte bara de utan även medlemsstaterna kan utvecklas och uppnå de mål som vi är överens om här i kväll inom ramen för sina nationella reformprogram.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Margarita Starkevičiūtė, *föredragande*. – (LT) Jag vill tacka Günter Verheugen och Joaquín Almunia för deras klagörande av EU:s Lissabonstrategi. Jag har dock alltid tyckt att det har varit ganska svårt att förstå strategins viktigaste prioriteringar.

Detta kommissionsdokument omfattar cirka 300 sidor som delas in i separata kapitel, vart och ett med sina egna prioriterade mål. Allt som allt finns det 24 ramverk som EU ska följa för att lyckas genomföra sin

ekonomiska politik och strategi. Eftersom vi inte vill verka ligga efter Europeiska kommissionen har parlamentet antagit tre olika resolutioner om dessa 24 ramverk, enligt tre olika förfaranden. Detta är uppenbarligen vårt bidrag till att minska byråkratin.

Jag vill även tacka kommissionen för att den betonar vikten av att fortsätta med reformen. Jag håller med helt och hållet. Livet består dock av dagliga förändringar och nya framsteg, särskilt om man ser till globaliseringen. Om vi beslutar att endast göra kosmetiska förändringar kommer vi därför knappast att uppmuntra till innovation och kreativitet, vilket framhållits av aktade representanter för Slovenien.

Jag värdesätter Europeiska rådets uppfattning om att varje ny strategi bör skapa mervärde. Enligt min mening bör vi dock endast välkomna fortsatta reformer under förutsättning att de konsolideras och anpassas till nya förhållanden. Medborgarnas väl bör vara Lissabonstrategins enda prioritet.

För att nå det målet kan vi tillämpa en mängd olika ekonomisk-politiska instrument som alla bör fungera tillsammans. På tal om den monetära politiken måste vi betona vikten av Europeiska centralbankens oberoende. Det måste finnas ett gemensamt organ som tar itu med alla olika intressen och globala utmaningar. Vi ska också komma ihåg att alla medlemsstater ännu inte har gått med i det gemensamma valutaområdet.

Centralbanken har dock en begränsad förmåga att uppnå inflationsmålen och hantera inflationstrycket och de globala utmaningarna utanför EU. Därför bör det införas nya metoder för att centralbanken ska kunna bli oberoende. Naturligtvis bör vi först och främst tala om balans i de offentliga finanserna.

Jag vågar dock bestämt ta avstånd från försök att uppnå balans i de offentliga finanserna genom att automatiskt minska utgifterna. I sådant fall är det inte tjänstemännen, som inte har för vana att sänka sina egna löner, utan den mest utsatta och socialt missgynnade delen av befolkningen som får bära bördan. Vårt första mål bör vara att konsolidera förvaltningsinstitutionerna och minska förvaltningsutgifterna. Medlen kan sedan tilldelas sektorer som främjar medborgarna.

En annan relevant fråga som jag vill framhålla är finanssektorns roll. Det är ingen mening att tala om en åtstramning av budgeten när man samtidigt lägger miljardbud på banker för att rädda dem. Finanssektorns roll bör fastställas och anges tydligt i Lissabonstrategin. Det är tydligt att det inte går att uppnå långsiktig ekonomisk stabilitet utan en stabil finanssektor.

Trots att det finns uppenbara problem i dagens finanssektor tycker jag ärligt talat inte att man på fullt allvar anstränger sig för att försöka lösa dem. Inte förrän så att säga nästa kris uppstår.

Hur kan vi hjälpa folket, medborgarna i medlemsstaterna? Först och främst kan vi bidra till att minska deras arbetskostnader, levnadskostnader och kostnader för att bosätta sig och anpassa sig till utmaningarna med en ny livsföring.

Forskarna har föreslagit olika lösningar på dessa problem. Jag instämmer i de idéer som de anser skulle kunna leda till goda resultat, det vill säga ökad representation och mer lättillgänglig finansiering för småföretag.

Marianne Thyssen, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Fru talman, herr rådsordförande, herrar kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Det är första gången vi håller den årliga debatten inför vårmötet på eftermiddagen. Här i parlamentet brukar vi hålla viktiga debatter på förmiddagen. Men ni får inte dra slutsatsen att vi därmed menar att vårmötet och Lissabonstrategin är mindre viktiga. Så är det inte alls. Det är bara det att vi för en gångs skull har haft artigheten att ägna förmiddagen åt Richard Corbett och Íñigo Méndez de Vigo och debatten om deras utmärkta betänkande om ändringsfördraget, som tillsammans med Lissabonstrategin kommer att vara avgörande för utformningen av Europas framtid.

Förra veckan sammanträdde vi med nationella parlamentsledamöter i Bryssel för att granska framstegen med strategin och kom snabbt överens om att den nya inriktningen på tillväxt och sysselsättning, och givetvis hållbarhetsdimensionen, börjar bära frukt. Strategin främjar den europeiska ekonomins tillväxtpotential och ger ett gynnsamt klimat för att skapa nya arbetstillfällen: 6,5 miljoner hittills och vi räknar med ytterligare 5 miljoner. Nästa steg är det som kommissionen föreslår – att djärvt fortsätta på den inslagna vägen eftersom arbetet inte är avklarat än. I alla medlemsstater och på alla områden finns det fortfarande stort utrymme för och behov av förbättring. Vi har mycket att lära av varandra och vi måste även ta bättre vara på möjligheterna på regional nivå. Därför kommer vi helhjärtat att stödja den gemensamma resolutionen om Lissabonstrategin.

Vår grupp har klart för sig vad som ska prioriteras. Fler investeringar i forskning och innovation och ett effektivt immaterialrättsligt skydd – detta är avgörande för huruvida vi ska kunna utveckla ekonomin i framtiden och skapa kvalitativa arbetstillfällen. Det är lika viktigt att förbättra affärsklimatet. Fullbordandet

av den inre marknaden, bättre lagstiftning och mindre byråkrati är viktiga frågor för alla företag men särskilt för de 23 miljoner små och medelstora företagen. Därför behöver vi småföretagsakten och den måste vara mer än bara en symbol. Därför är det också mycket glädjande att vi denna vecka har kunnat slutföra lagstiftningspaketet om den inre marknaden för varor. Mindre glädjande är dock förslaget om nya märkningsregler som kommer att öka det administrativa ståhejet.

För det tredje måste arbetsmarknaden reformeras, flexibilitet och anställningstrygghet måste gå hand i hand med varandra och vi måste investera mer i människors färdigheter.

Avslutningsvis stöder vi 20-20-20-målen, dock under förutsättning att de leder till ökad sysselsättning och inte till att arbetstillfällena exporteras till andra kontinenter.

En sista punkt: vid vårmötet kommer man med rätta att titta på den smygande krisen på penning- och försäkringsmarknaderna. Vi måste verkligen se till att denna kris inte står i vägen för våra insatser för att främja tillväxt och sysselsättning. Om vi är vaksamma och fortsätter på samma linje kan vi återvinna folkets förtroende. Förtroende innebär stabilitet som i sin tur leder till en bra framtid för Europa. Det är vår uppgift.

Robert Goebbels, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman! Även om tillämpningen av Lissabonstrategin har varit bristfällig har den gjort det möjligt för EU att göra framsteg på många områden. Arbetstillfällena har skapats och det har investerats mer i utbildning, forskning och ny teknik.

Det kvarstår dock utmaningar. Världen är i ständig förändring och nya problem uppstår. Minister Žiga Turk och kommissionsledamöterna Günter Verheugen och Joaquín Almunia har precis klargjort detta. Även om subprimekrisen startade i USA har bankirer, försäkringsgivare och fondförvaltare i Europa blivit lika giriga eftersom detta är den främsta drivkraften i finansvärlden. Samtidigt som en del toppchefer har utnyttjat sina fallskärmsavtal betalar arbetarna och den stora allmänheten för oredan.

Det har gjorts kreditåstramningar nästan överallt. Realekonomin står och stampar på samma fläck, USA är utan tvekan inne i en lågkonjunktur, luften har gått ur tillväxten i Europa, inflationen ökar igen, priserna på oljeprodukter rusar i höjden liksom livsmedelspriserna, samtidigt som gödselpriserna skjuter i höjden, vilket talar för dyrare skördar framöver.

Europeiska centralbanken försöker endast stoppa inflationen. Trots att arbetare och fackföreningar uppmanas att dra åt svängremmen minskar köpkraften nästan överallt.

Herr Verheugen! Nu måste alla våra länder ta itu med fattigdomen och det sociala utanförskapet. 68 miljoner människor i Europa lever under officiellt existensminimum i sina respektive länder. 13 procent av arbetarna har osäkra kontrakt och saknar långsiktigt socialt skydd. Det finns 23 miljoner falska egenföretagare. Samtidigt äger 1 procent av befolkningen mer än 15 procent av tillgångarna i Europa.

Bekämpningen av klimatförändringen kommer med all sannolikhet att leda till ökad fattigdom i Europa. Principen om att förorenaren betalar låter bra men till slut är det ändå konsumenterna som får stå för notan. Trots att de offentliga myndigheterna i Storbritannien arbetar med att bekämpa bränslefattigdomen säger kommissionen att energimarknaden i EU inte är tillräckligt liberaliserad, som om konsumenterna är fria att välja sina leverantörer i en värld där 90 procent av energitillgångarna är beroende av suveräna stater.

När kommissionen konfronteras med dessa växande problem har den, och särskilt ordförande José Manuel Barroso, bara en sak att säga: ändra inte Lissabonstrategin. De integrerade riktlinjerna är uppenbarligen huggna i portugisisk marmor och får vad ordförande Barroso anbelangar inte ändras.

På den socialdemokratiska gruppens vägnar vill jag ge ordförande Barroso en allvarlig varning. Vi accepterar inte ett *njet* i kalla kriget-anda från kommissionen när det gäller riktlinjerna. Omständigheterna kring Lissabonstrategin förändras. Det dokument som är vägledande för våra insatser måste också anpassas till den nya europeiska och internationella situationen.

(Applåder)

Bilyana Ilieva Raeva, för ALDE-gruppen - (BG) Kära företrädare för Europeiska rådet, kära företrädare för Europeiska kommissionen, kära kolleger! I den reviderade Lissabonstrategin betonades för tre år sedan tydligt behovet av hållbar ekonomisk tillväxt och fler högkvalitativa arbetstillfällen. I dag genomförs nationella reformer i bra takt och tillväxten i den europeiska ekonomin ökar stadigt. Samtidigt har arbetslösheten inte varit så låg sedan 1998. Trots de goda resultaten krävs det mot bakgrund av den ökande globala konkurrensen

mycket större insatser för att åstadkomma en dynamisk och konkurrenskraftig ekonomi baserad på kunskap och innovation.

Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa anser att den här strategin är drivkraften bakom en djupgående ekonomisk och social reform. Den är svaret på globaliseringsutmaningarna och gör det möjligt för EU att ta tåten när det gäller ekonomisk tillväxt, socialt och miljömässigt välstånd, teknisk utveckling och modernisering. För att nå dessa mål måste vi fördubbla insatserna de kommande åren. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa värdesätter de senaste tre årens utveckling av nya strukturer för förvaltningen av strategin, med en bättre ansvarsfördelning mellan gemenskapen och medlemsstaterna.

Bulgarien och Rumänien deltar sedan anslutningen fullt ut i genomförandet av Lissabonstrategin, och 2007 avlade de för första gången en rapport om genomförandet av sina reformplaner. Även om det finns skillnader mellan enskilda medlemsstater har genomförandet av Lissabonstrategin ökat tillväxtpotentialen för EU som helhet.

Reformerna har avsevärt främjat företagsklimatet, som är så viktigt för liberalerna och demokraterna. EU:s strategi för bättre lagstiftning börjar undan för undan ta form. I de flesta medlemsstater är det i dag lättare och billigare att registrera ett företag och börja driva en affärsverksamhet. Det saknas dock fortfarande en integrerad företagarkultur på europeisk nivå. Det behövs ett övergripande förhållningssätt på EU-nivå när det gäller tillväxten och konkurrenskraften för små och medelstora företag. EU:s medlemsstater har åtagit sig att investera 3 procent av BNP i innovation, forskning och utveckling senast 2010.

Trots detta pekar tillgängliga uppgifter på stora avvikelser mellan medlemsstaterna. Därför krävs det en allvarlig kraftanstängning, även i den privata sektorn, för att uppnå det målet.

EU har gjort stora framsteg när det gäller omvandlingen till ett miljövänligt samhälle. Nya ambitiösa åtaganden har gjorts för att kraftigt minska koldioxidutsläppen och använda förnybara energikällor före 2020. Liberalerna och demokraterna anser att det endast är möjligt att uppnå ett samhälle med låga koldioxidutsläpp om forskningen och innovationen tillhandahåller den "gröna" teknik som krävs.

Den höga nivå som vi européer vill hålla kan bara uppnås genom solidaritet. Därför är utbyte av erfarenhet, ömsesidigt stöd och möjligheten att lära av varandra av yttersta vikt. En kunskapsbaserad ekonomi förutsätter även en vilja att lära. Ekonomisk tillväxt, låg arbetslöshet, en hög social standard och ett dynamiskt företagsklimat utesluter inte varandra. Det är bara att titta på länder som Danmark och Finland.

Flera av liberalernas och demokraternas prioriteringar återspeglas i Europaparlamentets resolution om Lissabonstrategin, bland annat att skapa villkor för en mer flexibel och välfungerande arbetsmarknad som möjliggör social integration, minska den administrativa bördan och åstadkomma en bättre lagstiftning, stärka europeiska företags ställning på internationell nivå, öka importen, exporten och investeringarna, öka öppenheten och stabiliteten på finansmarknaderna, öka konsumentskyddet, öka miljöåtagandena, utnyttja gemenskapens strukturfonder på ett mer effektivt sätt för att uppnå konkreta resultat under genomförandet av strategin samt stärka projekten inom det transeuropeiska transportnätet.

Indikatorerna har fastställts och målen är tydligt angivna. Nu handlar det om genomförandet.

Guntars Krasts, för UEN-gruppen. – (LV) Tack, fru talman! Herr kommissionsledamot, företrädare för rådet! I dag vill jag uppmärksamma vilken effekt de aktuella uppgifterna och målen inom ramen för Lissabonstrategin kan få. Problemen på den globala finansmarknaden och den effekt som problemen inom den amerikanska ekonomin får på den ekonomiska tillväxten i världen är det första riktiga testet för den nya Lissabonstrategin och för möjligheten att använda den som medel mot eventuella hinder för den europeiska ekonomins tillväxt. Trots de aktuella problemen prioriterar EU fortfarande en snabbare långsiktig tillväxt. Detta förutsätter att många nya aktiva företag träder in på marknaden. Jag hyser inga tvivel om att det krävs stabiliseringsåtgärder på grund av oron i det finansiella systemet. Det bör dock framhållas att det nu gäller att fatta ansvarsfulla beslut. Genom att stabilisera det finansiella systemet får vi inte hindra det från att fylla sina uppgifter: att främja tillväxten i Europas företag. Jag vill särskilt betona detta eftersom det är viktigt att öka finansieringsmöjligheterna för nyetablerade företag. Det är viktigt att uppmuntra konkurrens mellan finansieringsalternativ. Uppgiften att främja tillväxtpotentialen för små och medelstora företag, som betonas i alla dokument som handlar om Lissabonstrategin, bör välkomnas. Den småföretagsakt som kommissionen har föreslagit bör välkomnas. För närvarande har dock stora företag som redan är etablerade på marknaden oerhört mycket bättre finansieringsmöjligheter än människor som vill starta en egen affärsverksamhet. Det som saknas i Lissabonstrategin är skyldigheten att främja ett omfattande, konkurrenskraftigt utbud av finansiella instrument. Detta är dock en mycket viktig förutsättning för att främja Europas tillväxtpotential.

Hantering av instabiliteten inom det finansiella systemet får inte leda till att innovationen inom finanssektorn begränsas. Tack.

Rebecca Harms, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! I klimatpolitiska kretsar anses 2007 – och det har redan gått en tid sedan dess – vara året då man officiellt erkände att det pågår en klimatförändring. Om man tar hänsyn till att debatten om global uppvärmning och hållbara strategier har pågått i nästan två årtionden blir det tydligt hur lång tid det tar att påverka den politiska processen och hur svårt det är att lägga om en strategi i praktiken. Även om vi runtom i EU får försäkringar om att man antligen har införlivat strävan efter hållbar utveckling i Lissabonstrategin tvivlar jag fortfarande på att vi verkligen menar allvar med en sådan fullständig förvandling och är inställda på att ändra kurs och överge ett rent kvantitativt tillväxtmål till förmån för kvalitativ tillväxt.

Under utarbetandet av parlamentets Lissabonresolution, med Klaus-Heiner Lehne och mig själv som medföredragande, var vi återigen oense – inte vi personligen men våra politiska grupper – om energipolitiken och energistrategierna. Det är inte att undra på eftersom denna fråga är värd att argumentera om. Resolutionen innehåller nu ett begrepp som nått och jämt döljer den potentiella avgrunden mellan våra respektive åsikter om hållbarhet. Begreppet "ekonomi med låga koldioxidutsläpp" läggs nu fram som en kompromissformulering i parlamentet. Enligt min mening skyler det endast över konflikten mellan status quo, vars förespråkare energiskt fortsätter att tala för den energibaserade ekonomin, som drivs av den gamla energimixen av kol och kärnkraft, och den strategi som vi ville ha, det vill säga en genomgripande kursändring för att minska resursförbrukningen. Det begrepp som vi nu har infört döljer knappt vår oförmåga att fatta ett beslut. Nu vill jag upprepa att Europa enligt min mening omöjligen kan spela den banbrytande roll som skulle uppfylla människors förhoppningar runt om i världen genom att luta sig mot kärnenergi, som är förknippad med höga risker, eller återigen sätta sin tillit till kol. Nu ska jag gå vidare men det här ska vi diskutera igen i ett annat sammanhang.

Herr Verheugen! Jag anser också att vi måste anpassa riktlinjerna på området eftersom det krävs mer än en trygg energiförsörjning och förnybara energikällor för att ändra strategi. En ny strategi är något helt annat och måste återspeglas i nya åtgärder och instrument. Jag menar dock att det inte endast är nödvändigt att ändra riktlinjerna i Lissabonstrategin när det gäller den miljömässiga dimensionen utan även när det gäller socialpolitiken. Vi får hela tiden höra att den europeiska tillväxten och sysselsättningen har ökat de senaste tre åren. Samtidigt har det dock uppstått social marginalisering och en ökning av antalet osäkra arbetstillfällen. Enligt vår mening måste det gemensamma syftet med social integration och sammanhållning kort och gott innebära att arbetande människor i EU måste kunna leva på sina löner. Därför förbryllades jag av käbblet mellan de politiska grupperna under utarbetandet av Lissabonresolutionen om huruvida det är rätt eller fel att ingå avtal om minimilöner i Europa för respektive bransch. Jag tror inte att det finns några alternativ och jag önskar bara att vi kunde vara mer eniga på den punkten. Jag önskar också att mina kolleger till höger i parlamentet inte alltid tolkade begreppet "flexicurity" som om det endast är de svagaste samhällsmedlemmarna som ska vara flexibla och undergivna medan andra kan fortsätta att driva sina företag som de finner lämpligt.

En aspekt som jag anser vara mycket viktig när det gäller den resolution som vi kommer att rösta om i morgon – härmed riktar jag även till Ilda Figueiredo, som var den som främst bidrog till denna framgång – är att vi lyckats lägga fram gemensamma förslag till nya indikatorer för att mäta de framsteg vi gör mot att uppnå Lissabonmålen, särskilt målet att förbättra människors livskvalitet. Eftersom den gamla utgångspunkten, nationalinkomstens tillväxttakt, inte alls speglar skillnaderna i inkomstillväxt, är denna inkomstbaserade metod inte alls en lämplig indikator. Den är naturligtvis ännu mer olämplig om vi i själva verket vill mäta faktorer såsom förbättringar av livskvaliteten och miljösituationen. Det skulle glädja mig om kommissionen kommenterade mina kommentarer om miljöindikatorer och sociala indikatorer.

Ilda Figueiredo, för *GUE/NGL-gruppen*. – (PT) Åtta år efter det att Lissabonstrategin antogs har de sociala skillnaderna och fattigdomen, som drabbar omkring 78 miljoner människor, bland annat 25 miljoner lågavlönade arbetstagare med otrygga arbeten, i praktiken ökat.

Det skapas nästan bara otrygga arbetstillfällen, och det är särskilt kvinnor som arbetar deltid och fortsätter att diskrimineras när det gäller tillträde till arbete, utbildning och karriärutveckling samt när det gäller lön. Ungdomsarbetslösheten är två gånger så hög som den totala arbetslösheten och omfattar många högutbildade yngre människor som inte kan få något arbete, ännu mindre något arbete som motsvarar deras utbildning. Samtidigt fortsätter omkring 6 miljoner unga människor att lämna skolan i förtid varje år, vilket också äventyrar deras framtid. Dessa konsekvenser kunde förutses i en strategi vars nyliberala vision utvecklades i samband med 2005 års reform och vars prioriterade åtgärder omfattade en liberalisering och privatisering av struktursektorn och den offentliga förvaltningen, med betoning på arbetsflexibiliteten.

Fattigdomen och de sociala orättvisorna kan nu förvärras av den finanskris som började i Förenta staterna och av det höga priset på fossila bränslen och en del jordbruksprodukter, som utgör en viktig del av kosten. Därför är det brådskande att ändra politiken i syfte att avvärja effekterna av detta i EU, särskilt i de mest känsliga ekonomierna, för att undvika en försämring av den sociala situationen.

Därför betonar vi i vår resolution behovet av att ersätta *Lissabonstrategin* med en *europaisk strategi för solidaritet och hållbar utveckling* som öppnar nya horisonter för ett EU med full sysselsättning utan diskriminering, anständiga arbetstillfällen med rättigheter, bättre löner, ekonomisk och social sammanhållning, tillfredsställande skydd och offentlig och allmän social trygghet, eller som kort och gott leder till större social rättvisa.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Kreditkrisen i USA har under de senaste månaderna visat att ett renodlat kapitalistiskt system är ohållbart. Sedan längre tillbaka än så känner vi till att ett kommunistiskt eller, om ni så vill, socialistiskt system inte fungerar. Detta blev mycket tydligt 1989. Nu när det står klart att inte heller kapitalismen fungerar är det dags att göra något åt den insikten.

Målet med Lissabonstrategin är att se till att EU upprätthåller sin ekonomiska konkurrenskraft gentemot omvärlden. Detta är endast möjligt om alla som kan bidra faktiskt gör det och om vi arbetar för att uppnå en god livsmiljö.

Därför är främjandet av sysselsättning och hållbar utveckling med rätta de främsta målen med den reviderade Lissabonstrategin. Jag anser inte att de lösningar som våra kolleger i GUE-gruppen rekommenderar är vare sig tillräckligt välgrundade eller realistiska. Om vi vidtog sådana åtgärder skulle inflationen öka och investerarnas förtroende för Europa avta. När allt kommer omkring är inflation stöld.

Jag har redan under tidigare debatter om vårmötet sagt att medlemsstaternas regeringar måste ta på sig en aktiv roll. I dag säger jag det igen. Medlemsstaterna måste på egen hand initiera och genomföra reformer. Även om vi inte står inför en lågkonjunktur än är det hög tid för oss att vidta lämpliga åtgärder för att reformera välfärdsstaten. Här kan Europa utan tvekan samordna men inte diktera.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Fru talman, mina damer och herrar! I detta betänkande framhålls med rätta riskerna med ett avreglerat globalt finansiellt system. Det står bortom direkt inflytande från EU-politiken och kan komma att leda till omfattande finansiell instabilitet. Därför är det nödvändigt att ompröva den effekt som affärsmodellen och de multinationella finansgruppernas roll har på de globala finansmarknaderna och försöka ge dem en bred internationell spridning.

Jag håller med om att en sund och stabil makroekonomisk miljö förutsätter en omfattande budgetkonsolidering och en rationell privat och offentlig investeringspolitik som leder till en långsiktig infrastruktur och öppnar upp morgondagens marknader. Jag anser inte att offentligt ägande är en av de främsta orsakerna till snedvridningar av den europeiska energimarknaden. Hittills har ingen bevisat att privata monopol fungerar bättre än monopol där staten är aktieägare.

Det handlar helt enkelt om att fastställa reglerna på rätt sätt. Därför är det nödvändigt att förbättra konkurrensreglerna för såväl energisektorn som transport- och informationssystemen för att gradvis öppna relevanta marknader och utvidga och harmonisera den europeiska infrastrukturen.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! I den resolution som styrgruppen har utarbetat framhålls tre viktiga områden. Det första är den inre marknaden, där vi är särskilt intresserade av behovet av att överbrygga vissa klyftor, och jag behöver endast nämna avsaknaden av en enhetlig patentlagstiftning och en inre marknad för försäkringar. Det andra är arbetsmarknaden, där vi är särskilt intresserade av säkerhet genom flexibilitet, och det tredje är övervakning och kontroll, där vi är särskilt intresserade av att genomföra strategin i medlemsstaterna.

Denna gång har vi bestämt att vi inte ska inrikta oss på energin och klimatet, eftersom det varit det viktigaste området de senaste två åren och vi strategiskt sett faktiskt har uppnått målet med våra resolutioner, det vill säga att se till att kommissionen och rådet engagerar sig djupt i frågan, vilket de gör.

En sak som vi fortfarande anser vara viktig och som vi tar upp i den allmänna delen av resolutionen är den stora frågan om bättre lagstiftning. Vi hänvisar särskilt till de problem som återstår när det gäller att värdera resultat och minska byråkratin.

Det uppstod naturligtvis även dispyter mellan grupperna under utarbetningsfasen, varav de flesta löstes. Till slut återstod en avgörande tvistefråga. Min grupp stöder de integrerade riktlinjerna och anser, liksom kommissionen, att det i nuläget inte är nödvändigt att ändra dem.

På det hela taget kan vi se de senaste årens resultat som en framgång. När vi på sätt och vis blåste nytt liv i Lissabonstrategin 2005 var det många som trodde att Lissabon endast var huvudstaden i medlemsstaten Portugal. Ingen förknippade dess namn med en konkret strategi. Så var det inte med till exempel Kyoto, som inte bara är en stad utan även står för en global strategi. Under senare år har vi gjort betydande framsteg när det gäller vår uppfattning om vad Lissabon står för.

Vi stöder kommissionens ståndpunkt att tillväxten och sysselsättningen är den viktiga frågan och att det är mycket viktigt att göra framsteg på det området. Tillväxt och sysselsättning är en förutsättning för att vi ska kunna föra en bra miljö- och socialpolitik.

Udo Bullmann (PSE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Detta är något av ett problem. ”Vi stöder riktlinjerna” låter lite kategoriskt. I PSE-gruppen bryr vi oss inte i lika stor utsträckning om vilka dokument vi stöder respektive inte stöder utan anser att det egentligen handlar om huruvida dessa riktlinjer är en lösning på den faktiska ekonomiska situationen, och den viktiga frågan är huruvida de bidrar ytterligare till att hantera människornas behov i Europeiska unionen. Eftersom det är den centrala frågan i debatten säger jag återigen: låt uppgifterna tala för sig själva.

Jean-Claude Juncker, eurogruppens ordförande, har precis tillkännagett att tillväxten kommer att minska, att den 2008 inte längre kommer att vara 2,7 procent utan 1,6, 1,7 eller 1,8 procent. Detta är en tydlig varningssignal, särskilt som vi vet att utsikterna i USA var dystra redan i slutet av 2007. Samtidigt beräknas inflationen ligga på 3,2 procent. Detta innebär minskat välstånd, lägre reallöner och minskad köpkraft. Det är uppenbart att vi oroar oss för att inflationen kan leda till stagnation, och det är en varningsklocka.

Vi är också medvetna om att fattigdomen inte har minskat i EU de senaste fem åren utan att i stället fler människor utesluts från överflödssamhället. Forskning och utveckling har nått en mer eller mindre stabil nivå, men absolut inte de 3 procent som krävs enligt Lissabonstrategin utan endast drygt hälften av det, ett genomsnitt på 1,6, 1,7 eller 1,8 procent – vilket är alldeles för lågt för att vi ska kunna spela den roll vi vill spela internationellt.

Detta är motsägelsefullt. Jag kan väl inte låtsas att de integrerade riktlinjerna utgör ett styrinstrument och samtidigt utforma instrumentet på ett sådant sätt att det inte påverkas av ekonomiska och sociala uppgifter i EU? Jag kan inte ställa mig upp – som ordföranden för kommissionen uppenbarligen gjorde – och försäkra att ingenting, inte ett jota av kärnan i riktlinjerna har förändrats och samtidigt hoppas att folket i EU:s medlemsstater, arbetsgivarna, arbetstagarna, de som bidrar till den ekonomiska processen upplever att det finns politisk styrning här. Det är inte så vi löser denna motsägelse.

De kommissionsledamöter som närvarar i dag har vid ett flertal tillfällen sagt vad som behöver ändras. Låt oss diskutera dessa förändringar, oavsett vilket område de avser. Var är produkterna, förändringarna som även bidrar till att förbättra människors situation? Socialisterna stöder en offensiv strategi, vilket framgår av parlamentets dokument, men vi efterfrågar faktiska svar som kan bidra till att förbättra människors situation.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Medlemsstaterna är och förblir ansvariga för utformningen och genomförandet av den ekonomiska politiken. Det innebär att Lissabonstrategin endast kan genomföras genom målinriktade åtgärder i medlemsstaterna. Det finns inte någon europeisk ekonomisk politik som utformas centralt i Bryssel. Det är just därför som grunddragen i den ekonomiska politiken är så viktiga. De utgör hörnstenarna för en samordning av medlemsstaternas ekonomiska strategier och ett gemensamt kriterium för att se till att medlemsstaterna rör sig i rätt riktning genom att vidta nödvändiga reformer och sedan fortsätter på den rätta vägen. De omfattar EU:s centrala ekonomiska principer: öppna marknader, sund konkurrens och ett innovativt privat företagande utan statlig reglering.

Dessvärre genomför medlemsstaterna inte alltid de integrerade riktlinjerna för tillväxt och sysselsättning och emellanåt endast i liten utsträckning. EU måste, särskilt för att möta globaliseringsutmaningarna, stå fast vid sina kärnprinciper, som det enda sättet att trygga konkurrenskraften på lång sikt.

Dessvärre har vi nyligen sett fler exempel på vad jag kallar kreativ uppdelning. Genom att till exempel – och detta vill jag upplysa Rebecca Harms om – införa orimligt höga minimilöner gör Deutsche Post, det tyska postverket, det omöjligt för konkurrenter att ta sig in på den officiellt liberaliserade marknaden. Den rådande oron på finansmarknaderna visar också att företag alltför snabbt vänder sig till staten för hjälp om de hamnar

i svårigheter. Att rädda privata finansinstitut såsom Northern Rock i Storbritannien eller IKB i Tyskland med hjälp av skattebetalarnas pengar är ett oacceptabelt misstag när det gäller de ekonomisk-politiska reglerna. Bankernas vinster stannar i aktieägarnas fickor och orimliga bonusar betalas ut till ett litet antal anställda, samtidigt som förlusterna förstatligas. Ett sådant förfarande undergräver människors förtroende för den sociala marknadsekonomin.

Det är statens uppgift att stödja marknaden genom att anta en lämplig ramlagstiftning men det är marknads uppgift att driva ekonomin framåt och upprätthålla Europas konkurrenskraft.

Eoin Ryan (UEN). – Fru talman! På grund av den senaste finansiella oron som skakat om konsumenternas och marknads förtroende har vi fått klart för oss hur viktigt det är med hållbara tillväxtstrategier. EU har alltid gjort rätt i att ha sådana strategier och en samarbets- och samordningspolitik som stärker oss som enskilda nationer och som en enhet. Flera av de frågor som är viktiga för Lissabonstrategin har tagits upp i dag, antingen det gäller att stödja innovation, sund konkurrens, ta itu med energifrågorna, klimatförändringen, livslångt lärande eller investera i kunskap, för att bara nämna några.

Jag menar att det är av yttersta vikt att öka konkurrenskraften och tillväxten och försöka nå målet på 3 procent om vi ska kunna se Europa växa på det sätt vi vill. Jag anser att vi har uppnått väldigt mycket. Ibland är vi för självkritiska. De senaste åren har gott och väl 12 eller 13 miljoner arbetstillfällen skapats i Europa, vilket är fler än som skapats i Amerikas förenta stater.

Om vi vill ha en upplyst socialpolitik och pengar till detta måste vi dock liberalisera våra ekonomier. Det är en av de frågor som vi inte tar upp inom enskilda medlemsstater. Jag menar att det är utmaningen: att få ekonomierna att växa för att sedan kunna lägga pengar på en upplyst socialpolitik.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE). – (ES) Fru talman! Jag håller med om att de prioriteringar och resurser som är förknippade med Lissabonstrategin bör identifieras tydligare i medlemsstaternas och behöriga institutioners budgetar. Det bör göras en noggrann genomgång av hela utbildningskedjan, och innehållet när det gäller allmän kulturell, vetenskaplig och teknisk utbildning bör ligga på högsta möjliga nivå för att människor ska kunna anpassa sig till förändringar av den generella situationen och för att det ska vara möjligt att främja medborgarnas deltagande, högkvalitativa arbetstillfällen, företagande och innovation.

Det är dessutom nödvändigt att undersöka demografiska förändringar och deras effekt på statskassan, arbetsmarknaden och hälso- och sjukvården. Likaledes bör en innovativ reform av arbetsmarknaden styras av reglerna om "flexicurity", vilka främjar konkurrenskraften och samtidigt ger tillräcklig social trygghet utan att nicka bifall till högern i kammaren, som min kollega Rebecca Harms sa i sitt anförande.

Avslutningsvis är det viktigt för medlemsstaterna och alla behöriga institutioner att utbyta bästa metoder på ett effektivt sätt, eftersom detta även bidrar till ökad likriktning av målen runtom i Europa.

Helmuth Markov (GUE/NGL). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Ni sa att vi har skapat fler arbetstillfällen den senaste tiden. Det är sant, men de flesta av dessa är osäkra anställningar. Ni sa att produktiviteten har ökat. Det är sant, men denna produktivitetsökning har varken använts för att höja lönerna – vilket skulle ha varit möjligt – eller för återinvesteringar. Ni sa att BNP-ökningen dessutom är ett tecken på att vi är på rätt väg och att Lissabonstrategin är den rätta strategin. Trots de tre positiva statistikexempel som ni lyfter fram måste jag säga att vi än så länge inte har sett några som helst resultat.

Vinsterna ökar, men inte lönerna. Vi fortsätter att ha en ekonomisk politik som inriktas på tillgång, inte efterfrågan. Vi saknar tillräckligt stor inhemsk efterfrågan. Det betyder att vi fortfarande har samma problem med Lissabonstrategin som vi hade för fem år sedan, som vi hade för tre år sedan. Ingenting har förändrats. Så hur kan ni säga att vi är på rätt väg? Vad har vi fått? Ni sa också att vi måste stödja de små och medelstora företagen. I så fall skulle jag vilja be er att vända er till er kollega Peter Mandelson. Vad var hans bidrag till den globala EU-strategin? Det var att marknaderna måste öppnas för storföretag som bedriver sin verksamhet i hela världen. Inget om små och medelstora företag där inte, inte ett ord!

I medlemsstaterna genomför vi skattereformer som gynnar aktiebolag. De undantas från skatt. Deras vinster plöjs emellertid inte längre ned i den nationella ekonomin. Vi säger att arbetstagarna måste vara flexibla. De måste acceptera lägre lön. Det har de gjort i årtal. Om vinsterna ökar borde även de få sin del av kakan. Men det får de inte. Bankerna spekulerar hejdlöst och en mycket stor del av storföretagens vinster investeras som finansiellt kapital – eftersom det ger högre vinstmarginaler – i stället för att gå tillbaka till produktionen. Det är fel väg framåt för Lissabonstrategin.

För att få in mer pengar måste EU och medlemsstaterna även insistera på ökade skatteintäkter. Detta är bara möjligt på områden där det går ta ut tillräckligt med skatt. Det skulle vara rätt väg framåt för Lissabonstrategin: att radikalt ompröva den ekonomiska politiken. Om vi fortsätter längs de linjer som ni har föreslagit kommer vi inte att lösa EU:s problem.

John Whittaker (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Det är verkligen ingen idé att fortsätta diskutera Lissabonagendan. Varje år de senaste åtta åren har vi konstaterat att den inte fungerar särskilt bra.

Detta betänkande, med sin omfattande förteckning över vad EU bör göra, missar poängen totalt. EU är inte den kraft som driver på tillväxt och produktivitet. I stället är det EU, med sin ständiga inblandning i näringslivet, som håller tillbaka Europas ekonomier.

En annan punkt som ignoreras är att EU:s olika ekonomier har väldigt olika strukturer och resultat. Det är inte meningsfullt att tala om EU:s ekonomi som en enda enhet. Jämför Tyskland, som har haft viss blygsam ekonomisk tillväxt, med de södra EU-länderna, som i olika utsträckning dras med stora handelsunderskott, spruckna fastighetsbubblor och enorma statskulder. Dessa länder är i desperat behov av lägre räntor och devalvering. Men det kan de inte få eftersom de tillhör euroområdet. Om Europeiska centralbanken sänker räntorna för att hjälpa till måste den strunta i sitt inflationsmål. Detta skulle säkert inte göra tyskarna nöjda.

I stället för att bygga på den sterila diskussionen om Lissabonstrategin med ännu fler tomma ord borde vi ägna lite uppmärksamhet åt dessa något mer akuta frågor. Men jag antar att det skulle visa den grundläggande svagheten i den ekonomiska och monetära unionen, det vill säga att en gemensam valuta inte är ett hållbart system för en grupp mycket olika ekonomier med oberoende regeringar.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! Vi vet alla att EU måste utvecklas mer i riktning mot ett kunskapssamhälle som kan konkurrera bättre på världsmarknaderna. Vi behöver inte slå in öppna dörrar här. Vi är alla eniga om detta. Vad vi inte är eniga om är till exempel att kommissionen betraktar ny arbetskraftsinvandring i stor skala som ett av de viktigaste sätten att nå Lissabonmålen. Detta är absurt. Vi har tillräckligt med begåvning i Europa. Framför allt har vi flera miljoner arbetslösa i Europa, och det är mer än tillräckligt. Detta är den stora utmaningen för regeringarna och näringslivet. Genomsnittseuropén vill verkligen inte se en ny invandringsvåg. Han vill att det stora antal utlänningar som redan finns här ska integreras, assimileras och absorberas i sysselsättningsprocessen.

Återigen missar kommissionen målet. Jag kommer ihåg att Europeiska kommissionen för ett par månader sedan sa att den politiska krisen i Belgien skulle sänka den reformtakt som krävs för att nå Lissabonmålen. I själva verket är det precis tvärtom. Den politiska krisen i Belgien var ett bevis på den belgiska statens misslyckande, och det är just Belgiens existens som hindrar Flandern från att modernisera sin arbetsrätt och arbetsmarknad, från att sänka sina sociala kostnader, förenkla och sänka sina skatter för att nå dessa Lissabonmål. Men det är givetvis omöjligt för Europeiska kommissionen att erkänna att Belgien utgör ett hinder för både Flandern och Vallonien.

Cristobal Montoro Romero (PPE-DE). – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! EU är återigen inne i ett komplext skede. Vi står inför en svår ekonomisk situation och vi har börjat utarbeta riktlinjer för den ekonomiska politiken under omständigheter som i huvudsak karakteriseras av svagare ekonomisk tillväxt, vilket i sig självt egentligen är en reaktion på bristande förtroende hos de ekonomiska aktörerna: konsumenter, entreprenörer och framför allt små och medelstora företag.

Förutom att gratulera föredraganden vill jag därför även uttrycka vår glädje över de övriga gruppernas positiva attityd. Detta gäller särskilt den socialdemokratiska gruppen, med vilken har nått en grundläggande överenskommelse om att utarbeta ekonomiska riktlinjer. Min egen politiska grupp, gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, vill betona hur viktigt det är att stärka EU och EU:s ekonomi genom att förespråka och åta oss att genomföra ekonomiska reformer. Därför stöder vi kommissionens ansträngningar för att använda de integrerade riktlinjerna för att underlätta grundläggande reformer som kan skapa större förtroende och på sätt göra det möjligt att övervinna de svårigheter vi står inför.

Nya ramar för arbetsmarknadsreformer som arbetsmarknadens parter godtar, skattereformer som gynnar små och medelstora företags tillväxt och sysselsättningskapande åtgärder. Kort och gott, ramar för reformer som underlättar fullbordandet av den inre marknaden som det bästa sättet att stimulera ekonomisk tillväxt som en sysselsättningskapande faktor i EU.

Jag skulle även vilja betona att protektionism måste förkastas, en uppfattning som vi försvarar i vår politiska ståndpunkt. Jag förespråkar kort sagt att vi i EU en gång för alla skapar grundvalar för ekonomisk tillväxt som skapar sysselsättning. Detta är den europeiska integrationens verkliga grundpelare.

Edít Herczog (PSE). – (EN) Fru talman! Efter en lång debatt har vi äntligen en text som vi socialister kan ställa oss bakom. Och jag välkomnar denna kompromiss om Lissabonresolutionen.

Låt mig emellertid inleda med en personlig reflektion. Att ha en idé är inte hela lösningen. Allt beror på hur den genomförs. Dessa två aspekter måste kopplas ihop. År 2000 var Lissabonidéen en god idé som kom vid rätt tillfälle. Inte heller kunde vi ha identifierat bättre mål än dem vi identifierade vid översynen 2005. Men om man tittar på själva genomförandet – särskilt om man tittar tillbaka på genomförandet över tiden och genom hela beslutskedjan – är situationen en annan. Det har skett en förbättring jämfört med de första fem åren, och vi har fått viss dynamik. Men resultaten är begränsade om man jämför dem med de behov och de globala utmaningar som vi står inför, och med den potential som vi har.

Vi har haft några lyckade initiativ och framgångsexempel, exempelvis tillväxt- och sysselsättningsprogrammet eller projektet "Tänk smått först". Och vi har haft en del stora lagstiftningsframgångar – tjänstedirektivet, förordningen om finansmarknadstillsyn, klimatförändringspolitiken och det nya energipaketet för att bara nämna några. Men helhetskänslan saknas, och själva engagemanget saknas. I EU-institutionerna syns detta på den minskade användningen av frasen "ansluter till dagordningen". Det märks på det låga intresset för ämnet förra veckan vid parlamentets möte med de nationella parlamenten. Och det märks om inte annat om man läser resultaten från Eurobarometer.

Jag skulle vilja nämna två siffror från Eurobarometer. Det så kallade optimismindexet har de senaste nio månaderna minskat med nio punkter, från 26 till 17. Om man tittar på andra nyckelindikatorer har sysselsättningsoptimismindexet de senaste nio månaderna sjunkit med tre punkter, från +4 till +1. Om man fortsätter visar det sig att de centrala delarna av Lissabonstrategin kommer bland de sista frågor som de tillfrågade anser vara viktigast. Åtta år efter Lissabon tror alltså inte EU-medborgarna att EU kan ge ett adekvat svar på dessa frågor.

Så Lissabon finns fortfarande i våra dokument, men det finns verkligen inte i våra hjärtan och i våra tankar. På tjugohundratalet kommer kontinenternas kapplöpning inte att avgöras enbart av natur- och energiresurser eller av finansiella resurser. Kraften hos mänskligt kapital och mänskliga resurser kommer att avgöra vem som blir vinnare. Föreningen av den sammanlagda befolkningen, i kvantitativt hänseende, och kraften i deras kunskap, i kvalitativt hänseende, kommer tillsammans att avgöra hur stark gemenskapen blir. Det återstår fortfarande mycket arbete när det gäller att skapa och förvalta kunskap och motivera människor som en gemenskap. Detta är en gemenskap som vi måste betrakta som en helhet, där ingen får diskrimineras. Vi får inte utelämnas någon, varken ung eller gammal, svart eller vit, rik eller fattig. Vi behöver alla – hela befolkningen. På tjugohundratalet kommer verkliga människor att bli centrala. Ändå är kommissionens ordförande inte här i dag för att tala om detta ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Lena Ek (ALDE). – (EN) Fru talman! Efter sju års arbete är Lissabonstrategin delvis ett misslyckande. Det beror främst på genomförandeproblem. Jag ska ge er några exempel från den inre marknaden.

När det gäller energipaketet var vi tvungna att ta fram helt ny lagstiftning. När vi beslutade oss för att öka budgetposten för forskning fick vi bara 50 procent av vad vi ansåg oss behöva. På innovationsområdet har vi en europeisk paradox. Vi har anslagit pengar men vi har inte fått den industrialisering och de arbetstillfällen som vi önskade.

Vi talade om hur viktiga de små och medelstora företagen var. Men de kämpar fortfarande med samma regler som de globala storföretagen.

Vi vet att jämställdhet ökar den ekonomiska tillväxten, men det återstår fortfarande mycket att göra på detta område. Vi vet att transportsektorn är mycket svag i Europa och att det återstår mycket att göra när det gäller järnvägar och transporttider genom Europa. Det är dags att ändra på detta. Rådsordförande Turk och kommissionsledamot Almunia! Och kanske kan ni föra detta vidare till Günter Verheugen. Det första man bör överväga är vad som ska stå i resolutionstexten om klimatförändringar vid vårtoppmötet.

Vi är alla överens om att klimatförändringen kan bli något som alla gynnas av, där vi kan lösa miljöproblemen och skapa nya arbetstillfällen. Vi har redan fattat beslut om detta i parlamentet och nu väntar vi på att se vad kommissionen och rådet kommer att leverera på vårtoppmötet.

Det finns fortfarande 18 miljoner arbetslösa européer – mer än 18 miljoner arbetslösa personer och vi vet att små och medelstora företag, ren teknik, innovation och tjänstesektorn kan leverera de arbetstillfällen de behöver. Tänker ni ge dem chansen?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Fru talman! I denna debatt om Lissabonstrategin skulle jag först och främst vilja påpeka att jag anser att det har tagits för lite hänsyn till den amerikanska finanskrisens effekt på den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen i Europa. Enskilda medlemsstaters BNP-prognoser för 2008 och 2009 är lägre än den tillväxttakt som nåddes 2007. Det ser ut som om verkligheten kommer att bli ännu värre.

För det andra anser jag att Förenta staternas regering och det amerikanska riksbankssystemet agerade kraftfullt och blixtnsnabbt. Regeringen lade fram förslag värda 150 miljoner dollar i stöd till företag och konsumenter. Och genom flera räntesänkningar såg centralbanken till att den faktiska basräntan var negativ.

EU-medlemsstaternas regeringar, Europeiska centralbanken och de andra centralbankerna verkar däremot vara nöjda med konjunkturnedgången och eurons förstärkning. Man måste hålla med om slutsatserna i betänkandet om att det behövs en skatteväxling från skatt på arbete till miljöskatter, men kraftfullt avvisa förslaget om att samordna bolagsskattesatserna i medlemsstaterna.

Sahra Wagenknecht (GUE/NGL). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det är sant att den europeiska ekonomin har stora problem. Kriser på den internationella finansmarknaden, stigande energi- och livsmedelspriser, minskad inhemsk efterfrågan till följd av lönedumpning och social stöld, ökning av osäkra anställningsförhållanden – allt detta är akuta problem som vi måste ta itu med. Trots det nämns inte dessa problem i betänkandet.

Vi påminns om att de ökade inkomsterna bör hålla jämna steg med produktivitetstillväxten på medellång sikt. Samtidigt uppmanar man i betänkandet till fortsatta nyliberala strukturreformer, det vill säga precis de reformer som skapade problemen till att börja med. I stället för att skapa arbetstillfällen med hjälp av offentliga investeringar ökar man trycket på de anställda och de arbetslösa. Arbetstiderna ska förlängas och anställningsskyddet urholkas ännu mer.

I stället för att vidta åtgärder för att reglera finansmarknaderna och kapitaltransaktionerna ska vi passivt titta på när den pågående finanskrisen sprider sig allt mer. Och i stället för att upphöra med liberaliseringspolitiken, som i hög grad har bidragit till att energipriserna har ökat, ska vi envist fortsätta att inrikta oss på privatisering och avreglering.

Vår grupp kommer inte att rösta för detta betänkande. Den kommer inte att ställa sig bakom ett betänkande som förespråkar en nyliberal agenda, trampar på sociala rättigheter och kommer att skapa ännu fler kriser. Vad vi verkligen behöver är en helt annan ekonomisk politik, där de anställdas och arbetslösas intressen kommer före storföretagens vinstintresse.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Att vilja ha en kunskapsekonomi är bra, men det är inte tillräckligt. Tillväxt i direkt eller inducerad sysselsättning kräver den hållbarhet som är förknippad med traditionellt kroppsarbete, men dessa företag sitter fast i ett skruvstäd. Samtidigt som deras konkurrenskraft redan hotas av de ökade byråkratiska kostnaderna i våra samhällen hämmas de av det absurda sätt som euron hanteras på, vilket ger en konkurrenskraftig extrainkomst till länder som helt saknar en ordentlig social- eller miljöpolitik.

Modellen är helt bakvänd. Vi är socialister inom EU och liberaler utanför. Men vad vi behöver är ökat skydd från resten av världen och större inre frihet. Fakta talar för detta. Lissabonstrategin fungerar inte på grund av asymmetrin i EU:s ekonomier, starkare konkurrens och kapitalmarknadernas lätttrörlighet.

Låt oss därför sluta med den passiviserande myten om en europeisk strategi som garanterar välbefinnande för alla. Man kan inte få en växt att växa genom att dra i dess löv! Lösningen kommer inte att komma från Bryssel, utan från fri konkurrens och medlemsstaternas eget sunda förnuft. Det är våra rötter i våra nationers jord som kommer att ge oss den intelligens, den lyhördhet, det förnuft och den styrka som krävs för att möta dagens utmaningar. I det här fallet hjälper det inte med brev till jultomten.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag har deltagit i debatterna här i kammaren sedan den ursprungliga Lissabonstrategin och jag är dessutom medlem av parlamentets samordningsgrupp för Lissabon. En av de saker som jag konsekvent har efterlyst är att kommissionen tydligare ska inrikta sig på Lissabonstrategin och fastställa en klart definierad prioriteringslista. Jag tror inte någon har nämnt det än så

länge, eller har berömt kommissionen för att den faktiskt gör detta. Vi har nu ett gemenskapsprogram för Lissabon med tio prioriterade åtgärder.

Tyvärr måste jag säga att jag som medlem av gruppen anser att parlamentets resolution har gått åt ett helt annat håll. Jag tycker att den resolution som vi har framför oss i dag är långgrandigare och mer tvetydig än tidigare resolutioner. Jag misstänker att kommissionen kommer att bli besviken. Jag konstaterar nämligen att i gemenskapens Lissabonstrategi med sina tio prioriteringar, som jag är säker på att alla har läst, är ett av de viktigaste kraven från kommissionen att Europaparlamentet, rådet och Europeiska kommissionen enas om de strategiska reformmålen och åtgärderna. Jag håller helt med om detta. Jag hoppas kommissionen kan få fram detta ur resolutionen, för jag tror att det mesta av det finns i resolutionen.

Trots det anser jag att en av lärdomarna från vårt arbete med kommissionen är att vi vid det fortsatta arbetet med denna strategi måste koncentrera oss på de prioriterade åtgärderna, för det gläder mig att kommissionen tänker ta itu med dem, se till att de är stabila och driva dem framåt. En del av vårt problem är att vi får massor med papper – olika meddelanden om olika aspekter i strategierna och reviderade prioriteringar. Dessa revideringar, dessa tio prioriteringar, skiljer sig från förra årets. Det är uppriktigt sagt inte den rätta vägen att gå.

I egenskap av föredragande deltog jag förra veckan i mötet med de nationella parlamenten. Jag vill bara upprepa vad många kolleger redan har sagt: Lissabonåtgärderna övergår från detta parlament till de nationella parlamenten, för det är där vi måste få dem engagerade för att uppfylla de tio prioriterade målen. Och det är något som även vi måste tänka över. Det gläder mig särskilt att ministern är här för att visa vilken vikt rådet lägger vid denna fråga.

Anne Van Lancker (PSE). – (NL) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! För att vara ärlig är jag besviken på bristen på sociala ambitioner i den lista till vårt toppmöte som ni har redogjort för i dag. Min grupp vidhåller att det finns starka skäl att stärka Lissabonstrategin och de integrerade riktlinjerna på flera viktiga punkter. Tre av dem rör den sociala dimensionen. Det är sant att Lissabon har bidragit till tillväxt och sysselsättning. Men detta har inte kommit alla till del. Sex miljoner ungdomar lämnar skolan utan kvalifikationer. Invandrare och personer med funktionshinder har svårt att få arbete. 16 procent av EU-medborgarna lever i fattigdom. Detta visar att en strategi för tillväxt och sysselsättning inte automatiskt leder till social integration och värdefull sysselsättning för alla. Vi vill därför att Lissabonstrategins sociala dimension ska stärkas genom en ny riktlinje som garanterar social integration för alla.

För det andra är inte alla arbetstillfällen av hög kvalitet. Andelen osäkra anställningar (tidsbegränsade anställningar, ofrivillig deltid, arbete för bemanningsföretag) har ökat markant. Framför allt kvinnor och ungdomar fastnar ofta i lågkvalificerade anställningar. Och medlemsstaternas utgifter för en aktiv sysselsättningspolitik, arbetsmarknadsstöd och arbetsmarknadsutbildning har minskat snarare än ökat. Medlemsstaterna har därför inte insett att en balanserad syn på flexicurity måste innefatta kontrakt som både är flexibla och trygga och att aktiva investeringar i mänskliga resurser är ett oeftergivligt krav för att förhindra att marknaden segmenteras. Vi vill att riktlinjerna ska omfatta alla de grundläggande principerna för flexicurity, inklusive arbets kvalitet och investeringar i mänskliga resurser.

För det tredje är den sociala dimensionen i Lissabonprogrammet väldigt tunn. Vi har fått försäkringar om att det ska komma en ny social dagordning och det är bra att detta ska ingå i Lissabonpaketet. Men vi vill att Europeiska kommissionen ska föreslå en ambitiös social dagordning, inte bara de planerade meddelandena om demografi, yrkesutbildning och migration utan även initiativ till lagstiftning för att förbättra sysselsättningens kvalitet och stärka kampen mot fattigdom och social utslagning. Herr rådsordförande! Under alla omständigheter skulle jag vilja att vårt toppmöte fick en extra dos social ambition.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Herr talman! En av Europaparlamentets viktigaste rekommendationer är att bekämpa protektionism både inom och utanför EU.

Jag är helt övertygad om att protektionism snarare urholkar än försvarar medborgarnas rättigheter, men att EU bör städa upp på sin egen bakgård först. Vi bör först och främst prioritera avlägsnandet av protektionistiska hinder inom EU. För att kunna fullborda den inre marknaden måste vi stärka de fyra grundläggande friheterna på den gemensamma marknaden, framför allt den fria rörligheten för arbetstagare. I vårt betänkande konstaterar vi att många arbetsmarknader fortfarande är segmenterade och att den fria rörligheten för

arbetstagare fortfarande är låg. Vilken överraskning! Har vi glömt att de flesta medborgarna från de nya medlemsstaterna fortfarande behöver ett arbetstillstånd för att arbeta i EU-länderna?

Fyra år efter den stora utvidgningen har vi inte märkt någon större rubbning av arbetsmarknaderna i de gamla medlemsstaterna, och ingen ström av arbetstagare som skulle kunna motivera övergångsbestämmelserna. Tvärtom undergräver de komplexa nationella kvoterna och kvalitetsrestriktionerna i medlemsstaterna Lissabonstrategin, som syftar till att säkerställa flexibla marknader och rörlig arbetskraft.

Vi har bara två år på oss att bli världens mest konkurrenskraftiga ekonomi, att stärka konkurrenskraften och skapa fler arbetstillfällen och tillväxt. Men jag är förhoppningsfull. I mitt hemland Rumänien har den genomsnittliga årliga tillväxten legat på 6 procent de senaste fem åren, och andelen arbetslösa har sjunkit till 4 procent. Vi börjar nu få problem med brist på arbetskraft.

Det är nödvändigt att öppna gränserna för arbetstagare från tredjeländer, men först och främst bör vi prioritera att avlägsna EU:s interna hinder. Arbetstagare från de tolv nya medlemsstaterna bör få lov att arbeta i vilken annan EU-medlemsstat som helst och övergångsbestämmelserna bör upphävas. Det går inte att motivera att man efterfrågar extern arbetskraft när våra egna medborgare fortfarande omfattas av restriktioner.

Restriktionerna är omotiverade och inte förenliga med Lissabonstrategin. Det är bara genom att upphäva dem som vi kan få ett konkurrenskraftigt och innovativt Europa.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Herr talman! I Lissabonstrategin fastställs de mål som vi måste uppnå i framtiden om Europa ska bli en plats som uppfyller medborgarnas önskemål. Europa är emellertid endast en ö på världskartan, och om inte de största världsmakterna uppnår samma mål kommer införandet av även de mest önskade förändringarna – exempelvis sådana som rör klimatet – endast att innebära att vi begränsar vår industris och våra producenters möjligheter samtidigt som vi bortser från andra mål för strategin.

Att hantera den demografiska nedgången i Europa genom att acceptera invandrare från andra kontinenter och samtidigt förstöra familjeinstitutionen och familjevårderna är självmord, eftersom det ökar risken för framtida kulturkonflikter. Detsamma gäller på många andra områden. Ledarna för Europas största länder talar om behovet av att liberalisera handeln, samtidigt som de bedriver ekonomisk nationalism i sina egna länder. EU måste ta av sig skyggklapparna och kämpa på världens ekonomiska marknader med utgångspunkt i respekten för Europas traditionella lagar och seder.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Låt mig ställa en enkel fråga. Vilken vikt läggs i utskottets betänkande om strategins nya treårsperiod vid de sociala krav som arbetstagare, små och medelstora företag, ungdomar och kvinnor har?

Är det en lösning att omvandla medborgarnas krav på trygga heltidsanställningar till flexibla och osäkra anställningar? Är utökad arbetstid och höjd pensionsålder rätt svar för att öka konkurrenskraften? Vi tror snarare att bättre lön och trygga arbetsvillkor bidrar till produktivitet och framför allt kommer att förbättra levnadsstandarden.

Vad vill ungdomar och kvinnor ha? Vill de ständigt befinna sig mellan vidareutbildning och sysselsättning, eller vill de kunna använda sina kvalifikationer? Vi tror på det senare.

När det gäller miljön och klimatförändringen finns det positiva drag i målet om att minska utsläppen av växthusgaser mer än i Förenta staterna och andra länder. Men om utvecklingen i varje enskilt land inte helt och hållet kopplas till skyddandet av miljön kommer resultaten inte att bli systematiska.

Går det dessutom att både främja upplösningen av statliga energi-, el- och gasleverantörer och hävda att detta är för allmänhetens bästa och att det bidrar till att göra oss självförsörjande på energi – givetvis till låga priser? Är det inte i praktiken tvärtom?

Avslutningsvis skulle jag vilja lägga till att forskning och innovation inte enbart bör ses som en säljbar tillgång. Det är en offentlig tillgång som först och främst bör bedömas utifrån hur den bidrar till att föra samhället framåt. Därför måste offentliga investeringar och forskning kraftigt öka. Vi får inte offra forskningspotential för privat vinning.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Ekonomisk konkurrens är en central faktor i Lissabonstrategin. Lissabonstrategin baseras på konkurrens, konkurrenskraft och tillväxt. Och även om

konkurrens är viktigt för varje livskraftig ekonomi måste man komma ihåg att konkurrens innebär att någon vinner och någon förlorar. Tanken är att den starkaste överlever.

I EU innebär detta i allmänhet att företagen måste skärpa till sig, förbättra sina produkter och tjänster och anstränga sig mer på global nivå. Globalt kan detta å andra sidan leda till extrem fattigdom för förlorarna. Men även inom EU är problemet med förlorarna något som vi måste ta upp. Det finns EU-medborgare som förlorar för att de inte når de fördelar som betonas i strategin. Exempelvis har vi inte på långa vägar nått målen när det gäller sysselsättning och minskad fattigdom för våra medborgare. Statistiken visar en enorm ökning av inte bara andelen arbetslösa, särskilt ungdomar, utan även av sociala skillnader och andelen fattiga.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE). – (PT) År 2006 hade EU den högsta ekonomiska tillväxten sedan 2000. År 2007 var tillväxten större i EU än i Förenta staterna, och vissa nya medlemsstater närmade sig eller till och med uppnådde tvåsiffriga tillväxtsiffror. För dem som hävdar att Lissabonstrategin är nyliberal och inte längre fäster någon vikt vid sociala frågor är svaret tydligt: År 2006 steg sysselsättningsgraden tre gånger mer än genomsnittet för de föregående fem åren. De senaste två åren har det skapats fler än sex och en halv miljon nya arbetstillfällen, och ytterligare fem miljoner förväntas fram till 2009. Vi har inte sett liknande siffror sedan 1980-talet.

Under 2006 steg dessutom EU:s produktivitet mer än årsgenomsnittet de föregående fem åren, och för första gången på många år var produktivitetstökningen större i EU än i Förenta staterna. Även om dessa resultat inte enbart kan tillskrivas Lissabonstrategin går det inte att förneka att den har bidragit. Jag gratulerar därför kommissionen till att under mycket svåra omständigheter ha lyckats samordna Lissabonstrategin.

När det gäller framtiden kan EU:s ekonomi fortsätta växa och fler arbetstillfällen skapas, trots det aktuella ekonomiska klimatet, om medlemsstaternas ekonomiska politik samordnas mer de kommande åren, om den inre marknaden utvecklas ytterligare, om den sociala dialogen främjas, om produktivitetstökningar åtföljs av löneökningar, om det finns ett effektivt system för finanstillsyn, om den femte friheten – kunskap – stärks och, vilket är mycket viktigt för mig, om EU visar tydliga tecken på att det vill försvara sina intressen, det vill säga i stället för att vara ett passivt offer för globaliseringen visa att det är redo att spela en avgörande roll för att styra globaliseringen.

Jan Andersson (PSE). – Tack så mycket, herr talman! Herr kommissionär och rådsordförande! Jag håller med om att Lissabonstrategin har levererat och varit framgångsrik under ett antal år, men jag tar det inte som en intäkt för att inte göra förändringar.

För det första är det precis så som Udo Bullmann säger. Tillväxten avtar för tillfället och inflationen ökar. Situationen är inte alldeles lätt. För det andra har det hänt saker. För det första har vi hela diskussionen om klimatpolitiken som kommer att förändra politiken för oss alla inom EU. Jag ser optimistiskt på den, därför att den också kommer att innebära nya investeringar och en ny typ av jobb som är mer långsiktigt hållbara med stort kunskapsinnehåll. Det borde man ha reflekterat mer av i Lissabonstrategin och i riktlinjerna.

För det andra har vi haft en debatt om "flexicurity" under ett antal år som också resulterade i bra riktlinjer i rådet, men detta reflekterades inte i de integrerade riktlinjerna. Där har man samma gamla riktlinjer som man en gång hade. Man kunde ha tagit hänsyn till hela den process som har varit.

För det tredje vill jag nämna en aspekt som bland annat Anne von Lanker har tagit upp. Det är sant att det har gått bra ett tag i EU, men det är inte sant att det har gått bra för alla. Det finns ett stort utanförskap. Det finns också jobb som inte alltid är bra och som man inte kan försörja sig på. Det finns regioner runt om i Europa där utvecklingen inte är så positiv. Vi måste binda ihop de integrerade riktlinjerna med en social dimension. Det är inte så att det är en motsättning mellan denna sociala dimension och utveckling för jobb och tillväxt. De är varandras förutsättning.

Olle Schmidt (ALDE). – Herr talman! Det är viktigt att EU ökar, att tillväxten är stark och att jobb skapas. Detta ger förutsättningar för att legitimiteten också ökar för vår union.

De senaste åren har EU också lyckats bättre än på mången god dag. Likaså går det bättre för EU än för till exempel USA. Vi vet att den inre marknaden och eurosamarbetet har givit helt andra förutsättningar för ett växande Europa. Än återstår mycket, som flera har sagt.

Låt mig få ta ett konkret exempel. Det är möjligen en smula chauvinistiskt, men ändå. I mitt hemland har den svenska regeringen slagit in på en tillväxtpolitik som skapat upp emot 100 000 nya jobb, bland annat genom riktade åtgärder som att sänka skatter och arbetsgivaravgifter. Ett förslag handlade just om att bevilja sänkta arbetsgivaravgifter för tjänsteföretag inom ett antal branscher som inte konkurrerar på den

internationella marknaden. Man hoppades skapa 17 000 nya jobb på detta vis. Detta har nu kommissionen effektivt satt stopp för genom att kräva en begränsning i förslaget som gör det så trubbigt att den svenska regeringen förmodligen tvingas dra tillbaka förslaget i sin helhet.

Jag har svårt att förstå kommissionens agerande av två skäl. I skuggan av en hotande global recession reagerar självklart flertalet regeringar med olika typer av stimulanspaket för att trygga sysselsättning och köpkraft. Detta förslag var tänkt att ge en välbehövlig skjuts åt den ovanligt utvecklade svenska tjänstesektorn, vilket hade medfört förhoppningsvis goda stabiliserande effekter för vår ekonomi i stort. Jag tycker att detta i hög grad strider mot den generella andemeningen i Lissabonstrategin. Om vi ska bli den här konkurrenskraftiga ekonomin, världens mest konkurrenskraftiga till 2010, måste vi väl också våga pröva nya vägar? Jag vill fråga er direkt, herrar kommissionärer, varför hindrar ni att nya jobb skapas på det här sättet?

Wojciech Roszkowski (UEN). – (PL) Herr talman! Under kommunistperioden brukade befolkningen i Polen säga att det fanns tre ontologiska kategorier: existens, icke-existens och planering. Precis som de kommunistiska planerarna fortsätter vi att säga att vi måste göra det ena eller det andra, eller uppnå det här eller det där, utan att komma närmare våra mål. Vi fastnar därför i den uppenbara motsägelsen mellan industriländernas intresse av att försvara sina kompetenscentrum – vilket i praktiken innebär deras arbetstillfällen – och sammanhållningspolitiken som välgörenhetsverksamhet.

Den ekonomiska utvecklingen hos de asiatiska tigrarna – exempelvis Kina – visar att resultat nås med en annan metod: genom investering i modern teknik i länder med låga produktionskostnader. Om vi inte löser motsägelsen i EU:s syn kommer vi att fortsätta med våra fraser om strategi och ropa "framåt!" så högt vi kan, samtidigt som vi inte rör oss ur fläcken.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Det är bra att vi i dag ger ett aktivt bidrag till vårt toppmöte och lägger sista handen vid strategin. Det är bra att vi har diskuterat strategin denna förmiddag och låtit medlemsstaterna få veta vilka förväntningar vi har. Jag skulle vilja betona att vår strategi genomförs på decentraliserad nivå, i näringslivet, i kommunerna, i regionerna. Mer än 66 procent av alla offentliga utgifter går till lokala och regionala projekt, och som PPE-DE-gruppens regionalpolitiska samordnare vet jag att vi genom att använda EU-instrumenten kraftigt har ökat anslagen sedan 2007 med hjälp av omprioriteringar i strukturfonderna och i regionalpolitiken. Vi har gått från fysisk infrastruktur till en kunskapsbaserad infrastruktur, till yrkesutbildning och innovation. Vi talar här om den största EU-budgeten någonsin, mer än 450 miljarder till 2013. Lyckligtvis förklaras detta tydligt i vår resolution. Och Regionkommittén gör samma sak i en rapport som lades fram samtidigt.

Får jag lov att beröra en annan punkt som vi talade om i morse i samband med det nya fördraget? Vid sidan av social och ekonomisk sammanhållning bekräftas territoriell sammanhållning som ett tredje mål. Detta innebär att man i första hand ska prioritera koncentration av företag i de viktigaste regionerna. Men samtidigt måste vi se till att kunskandet inte bara utnyttjas i en begränsad del av Europa, utan även överförs till andra regioner i medlemsstaterna, så att de inte hamnar på efterkälken. Jag ser därför Lissabonstrategin som en investering i kunskap och konkurrenskraft, entreprenörskap och små och medelstora företag. Det finns många pågående program som vi kan utnyttja för att visa för våra väljare, våra befolkningar och näringslivet att detta inte bara är en EU-agenda utan även en agenda för decentraliserade partner.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den så kallade subprimekrisen har kullkastat många av de argument som de mest liberala politikerna brukar upprepa. När det kommer till kritan reglerar inte marknaderna sig själva, riskerna drabbar inte bara dem som medvetet och avsiktligt deltar i sofistikerad högriskspekulation, och EU:s goda uppförande garanterar inte immunitet mot externa omvälvningar. Detta är bara ett av många exempel som talar för att EU, som den socialdemokratiska gruppen har hävdad, bör fastställa strategier och politiska instrument som är förenliga med dess mål och med den roll det vill spela i det besvärliga sammanhang som den globala ekonomin utgör.

År 2000 fastställde vi ett huvudmål genom Lissabonstrategin. Detta har sedan dess reviderats. Målet gäller fortfarande men nås inte i tillräckligt hög grad. Målet var att EU om två år, 2010, skulle vara det mest konkurrenskraftiga området i världen, baserat på en kunskaps ekonomi som skulle skapa större social sammanhållning och fler och bättre arbetstillfällen. Nu är utmaningarna mer akuta och det går redan nu att dra vissa slutsatser. För det första måste det råda total konvergens mellan de grundläggande riktlinjerna för den ekonomiska politiken och Lissabonstrategin. För det andra måste det råda balans mellan politiska riktlinjers stabilitet och förmågan att reagera på snabbt förändrade omständigheter, särskilt när det gäller klimat, energi, finansmarknadens utveckling, extern handelspolitik eller växelkursernas roll. För det tredje är målen i fråga om social och territoriell sammanhållning nu ett av strategins största misslyckanden.

För att sammanfatta krävs det effektivare interventionsmekanismer för att säkerställa extern konkurrenskraft och förena denna med intern sammanhållning. Effektiv samordning av den ekonomiska politiken till förmån för tillväxt och sysselsättning är endast en av dessa mekanismer. Socialpolitiken, utbildningspolitiken, investeringspolitiken, forskningspolitiken och politiken i fråga om vetenskap och teknik måste omprövas i ljuset av den nya verkligheten. Detta var andan i den socialdemokratiska gruppens bidrag. Jag hoppas kommissionen och rådet välkomnar detta. Först och främst behöver vi, och förväntar sig medborgarna, att löftena om framsteg förverkligas. Endast på så sätt kan deras förhoppningar på, och förtroende för, EU:s framtid ges mening och bevaras.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! Åtta år efter det att målet fastställdes kan vi med säkerhet säga att EU inte kommer att nå det. Konkurrenskraftsmålet har varit mer propaganda än konkreta åtgärder. Med EU:s åldrande befolkning kommer det i praktiken att bli en stor utmaning att nå målen i Lissabonstrategin, särskilt som konkurrerande länder och regioner pressar sig förbi.

Vi skulle dessutom med rätta kunna fråga oss om den konkurrenskraftigaste ekonomin var ett realistiskt mål, ens så som det ursprungligen angavs, eller ett mål som vi i EU ska sträva efter till varje pris, och totalt strunta i andra värden. Här skulle jag bara vilja påpeka att det finns 18 miljoner arbetslösa i EU och att ungdomsarbetslösheten är så hög som 25 procent i vissa områden. Tyvärr har jag inte sett att EU-ledarna på allvar har brytt sig om denna fråga, eller att de har varit särskilt intresserade. I vilket fall som helst är det mycket viktigt att ta hand om dessa ungdomar och de arbetslösa.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! Är Lissabonstrategin någon slags kaninjakt? Vill vi jaga kaninen eller faktiskt fånga den? Jag anser att den grundläggande uppgiften är att skapa ett visst förtroende för de EU-institutioner som har lagt fram Lissabonstrategin. För att göra detta är det absolut nödvändigt att den ekonomiska tillväxtens frukter delas mer rättvist än tidigare.

Det vore verkligen illa om Lissabonstrategin kom att förknippas med större sociala och ekonomiska skillnader. Jag håller med föregående talare om att detta kommer att leda till att strategin förkastas, inte av regeringarna utan av EU-medborgarna.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Dagens debatt visar hur känslig denna fråga är för Europaparlamentet. Dagens ämne är det som berättigar vår existens. Det handlar om EU-medborgarnas framtida välbefinnande.

Vi har olika åsikter om vilka verktyg vi ska använda – hur vi ska nå Lissabonmålen – men jag tror att alla här i kammaren vill nå dessa mål. Även om jag håller med Anneli Jäätteenmäki om att vi tyvärr har sett väldigt få framsteg.

Jag tror att vi måste tala om åtgärder på två olika nivåer. På EU-nivå finns det bara en central sak som vi måste göra för att öka konkurrenskraften och det är att genomföra den inre marknaden. EU:s inre marknad är den största drivkraften för en global konkurrenskraft. Vi har även en massa byråkrati och vi måste arbeta med våra små och medelstora företag – dessa är i hög grad nyckeln till om EU ska lyckas.

Sedan måste vi naturligtvis koncentrera oss på saker på nationell nivå, på medlemsstatsnivå, och där krävs det betydligt fler åtgärder än vad vi har sett den senaste tiden. Särskilt när det gäller strukturreformerna av arbetsmarknaden. Vi lyssnade i dag till Sveriges statsminister som talade om vikten av strukturreformer på arbetsmarknaden, även för att klara av de demografiska förändringarna. Det är uppenbart att medlemsstaterna inte har gjort sin plikt på området.

När det gäller skattepolitik och makroekonomi anser jag dessutom att vi måste avsluta epoken med budgetunderskott. Vi måste verkligen arbeta med vår makroekonomi. Det kan inte EU göra, trots att vi har en gemensam valuta. Det måste medlemsstaternas politiker göra.

Avslutningsvis håller jag med Margarita Starkevičiūtė, vars betänkande är lysande. Finansiella tjänster är en av grundpelarna på den inre marknaden. Finansiella tjänster måste uppmärksammas mycket mer, även på EU-nivå.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Herr talman! I år är vår debatt extra viktig eftersom vi ser över Lissabonstrategin.

Jag har till slut förstått att kommissionens strategi går ut på att säga att allt är bra och att vi inte behöver göra några ändringar eftersom den europeiska ekonomin i grund och botten är sund. Ni säger det eftersom vår

ekonomi jämfört med Förenta staternas ekonomi i grund och botten är mycket sundare. Men jag skulle ändå vilja lägga till att det kommer att bli relativt svårt att få tjugo-sju länder att enas om att definiera om riktlinjerna.

Detta är emellertid inte allt. Situationen för den amerikanska ekonomin kommer att få följder för ekonomierna i samtliga EU-medlemsstater och framför allt euroområdet ekonomi. Dessutom måste vi ta hänsyn till de befogade nya strategiska miljö- och energimål som stats- och regeringscheferna antog i mars förra året. Alla betraktar turbulensen, för att uttrycka det mildt, på finansmarknaderna och bedömer vilka effekterna kommer att bli för dessa marknader och följdverkningarna för den reala ekonomin.

Vi efterlyser därför att dessa tre element officiellt inkluderas i översynen av riktlinjerna. Herr Turk! När vi träffade er i Ljubljana i november förra året sa ni till oss "Tala om för oss vad Europaparlamentet vill". Vi talar om det för er nu, vi vill att det i riktlinjerna ska tas större hänsyn till samordningen av den ekonomiska politiken, klimatförändringarna och tillsynen av finansmarknaderna. Om det fortfarande går att göra insatser på dessa områden skulle vi se det som ett välkommet framsteg för att förbättra vår kapacitet att samordna den ekonomiska politiken och därför för att tillämpa riktlinjerna.

Men det är inte allt, herr kommissionsledamot! Vi vill även se större samstämmighet mellan riktlinjerna och alla andra redskap som kommissionen har tillgång till för att se till att denna strategi, som vi definierar tillsammans, kan genomföras med hjälp av de instrument som EU har tillgång till på området.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). – Herr talman! Kommissionsär Verheugen, kära kollegor. Lissabonstrategin går nu ut ur ett trögt förstadium och börjar skapa optimism och vilja, precis som vi behöver. Författarna har som väl är lyckats hålla fokus på viktiga saker och inte drabbats av parlamentsjukan att dra in allting.

Det finns olika sätt att möta globaliseringens utmaningar. En del stoppar huvudet i sanden som strutsen och tror att allting ska gå bra. Andra är klokare och gör som författarna till betänkandet, ser möjligheter och förbättrar den egna förmågan.

Omedelbart förestående och viktigast nu är att åtminstone se till att medlemsstaterna lever upp till sina egna åtaganden. Det vill säga, att följa upp den inre marknaden, se till att medlemsstaterna genomför och fullföljer fattade beslut, se till att reglerna är motiverade, inte för snåriga och inte för dyra för små och medelstora företag. Vi bör också hålla oss till viktiga ledstjärnor, som förenkling, riktmärkning, jämförelser och konkurrens.

Detta kommer att kräva ett ökat myndighetssamarbete även på lokal och regional nivå. Detta är bra för medborgarna, det är bra för företagen och det bidrar till integration. Det krävs en systematisk övervakning av den fria rörligheten för att vi ska få tjänstemarknaden att blomma.

Att mäta resultat är ett steg på vägen framåt. EU får sin legitimitet genom att leverera, inte minst livskvalitet för medborgarna. Detta kräver ett stimulerande företagsklimat som Lissabonstrategin kan bidra till om den genomförs på ett medvetet sätt. Kommissionen har ansvar för att sätta tryck på medlemsstaterna.

Slutligen är jag övertygad om att kommissionen kommer att lösa det svenska problemet med arbetsgivaravgifter på ett rimligt sätt.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Reformen av tillväxt- och stabilitetspakten och nylanseringen av Lissabonstrategin, där tillväxt och hållbar sysselsättning fastställs som prioriterade områden för EU, har burit frukt sedan vårt toppmöte 2005.

EU har tillämpat en gemensam agenda, och som Joaquín Almunia påpekade har vi under den första treårsperioden kunnat se en ökning av tillväxten, fler arbetstillfällen, förbättringar av de offentliga finanserna och en ökning av den europeiska ekonomins tillväxtpotential.

Även om resultaten varierar mellan olika medlemsstater är den allmänna tonen positiv. Jag blev verkligen överraskad av att höra en kollega i parlamentet säga att det är omöjligt att göra en cirkel fyrkantig och att det är omöjligt att skapa tillväxt och sysselsättning, öka det sociala skyddet och spara. Detta är exempel på saker som faktiskt sker i EU och det exempel som jag känner bäst till är givetvis Spanien.

Europeiska kommissionen hävdar att Spanien har gjort stora framsteg med att genomföra sitt nationella reformprogram, att det har nått en sysselsättningsgrad som ligger 66 procent över genomsnittet i EU tre år före tidtabellen, att det har ökat investeringarna i forskning och utveckling (FoU) och att det har haft budgetöverskott samtliga budgetår. Det är ett utmärkt exempel på Lissabonstrategins framgång. Tack vare

denna strategi har Spaniens ekonomi stärkts och strategin har varit drivkraften bakom en makalös konvergen snivå som nu ligger på 105 procent, vilket är bättre än EU-genomsnittet.

Därför måste vi i dag behålla samma strategiska utmaningar för den accelererande globaliseringen och den åldrande befolkningen. För att klara detta måste den sociala dimensionen lyftas fram.

Ett Europa som är ett kunskapssamhälle måste bygga upp en kunskapsfrihet, för att förverkliga den digitala integrationen och främja den sociala dimensionen genom att ge personer grundläggande färdigheter, ge små och medelstora företag möjligheter och införa en flexicurity-modell med sociala standarder.

Det kommer att bli nödvändigt att ta upp de frågor som nyligen har kommit upp till ytan, exempelvis subprime-krisen och bränsle- och livsmedelspriserna. Men när vi gör detta måste vi ha i åtanke att våra förhållanden är sundare, att vi nästa år kommer att fira att euron fyller tio år och att vi måste stärka det internationella ekonomiska samarbetet.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Vi vet alla, och måste erkänna och acceptera, att Lissabonstrategin inte har låtit oss göra de framsteg som vi hade önskat. Det är därför vi i dag på nytt måste diskutera en revidering av Lissabonstrategin.

Tillväxten i euroområdet minskade kraftigt sista kvartalet 2007, och det är bristen på tillväxt som är roten till Europas problem. Så om Lissabonstrategins nästa cykel ska bli framgångsrik måste vi gå längre än till att bara identifiera Europas problem. Vi måste börja hantera dem genom att tillämpa en politik med tydlig styrning. Strategins nästa cykel får inte bara bli ännu en byråkratisk uppvisning.

Det är viktigt att precis som förra veckan ha större samarbete mellan de nationella parlamenten och Europaparlamentet om denna strategi. Eftersom medlemsstaterna tillsammans enades om vad var och en av dem behövde göra för att reformera sina ekonomier, bör de även rapportera tillbaka om hur reformerna genomförs.

Hittills har de flesta EU-medborgare inte haft en aning om vad Lissabonstrategin egentligen handlar om. EU måste därför undvika att skjuta sig självt i foten vid en tidpunkt då det står inför så många utmaningar: en befolkning som kommer att minska från 2020, ekonomiskt tryck, stigande energipriser, klimatförändring och sociala ojämlikheter.

Därför behöver vi flaggskeppsåtgärder så att vi kan skapa verklig dynamik och främja miljontals små och medelstora företags utveckling och tillväxt och därmed skapa fler arbetstillfällen.

På miljöområdet måste det anslås tillräckligt med budgetmedel för att omgående förbättra energieffektiviteten i våra byggnader genom att innovation och därmed nya arbetstillfällen främjas.

Tänk på Winston Churchills ord: "However beautiful the strategy, you should occasionally look at the results". Detta bör vara vårt motto för strategins nästa cykel, att hur fantastisk strategin än är måste vi ibland titta på resultaten. Det är bara genom att visa sig effektivt som EU kommer att närma sig medborgarna. Detta är hela poängen med EU. Att skydda medborgarna och deras intressen.

Donata Gottardi (PSE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja lyfta fram några centrala punkter i Europaparlamentets, och särskilt den socialdemokratiska gruppens, ståndpunkt när det gäller de övergripande riktlinjerna för fullbordandet av Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning.

En av dessa är behovet av att sammankoppla budgetkonsolideringsprocessen, karaktäristisk för konvergensprogrammen inom stabilitetspakten, med kvaliteten på de offentliga utgifterna. Medlemsstaternas offentliga utgifter måste få en annan inriktning och samordnas mot strategins prioriteringar så att man garanterar att makroekonomisk stabilitet, hållbar tillväxt och full sysselsättning uppnås.

Varje förändring av inriktningen i de offentliga utgifterna, som bland medlemsstaterna på ett samordnat sätt inriktas på gemensamma investeringsmål, även genom offentlig-privata partnerskapsinitiativ, måste kopplas till forskning och utveckling, utbildning och yrkesutbildning, infrastruktur, transport och energi. Detta kan bli drivkraften för en strategi för tillväxt och konkurrenskraft som stärker EU:s ekonomi och gör det möjligt för den att klara finansiell oro och sidoeffekterna av ekonomins finansialisering.

Offentliga utgifter som inriktas mot dessa prioriteringar gör det möjligt att öka konkurrenskraften och produktiviteten. Särskild uppmärksamhet måste riktas mot kopplingen mellan budgetpolitik och produktivitetsökning och lönepolitik. Här anser den socialdemokratiska gruppen att det måste göras en

stark koppling mellan produktivitetsökning och en rättvis fördelning av de vinster som denna ger upphov till, så att den sociala sammanhållningen garanteras.

En central punkt för social sammanhållning är införandet av en nationell minimilön. Här är jag övertygad om att Europaparlamentet i morgondagens omröstning kommer att skicka en stark och tydlig signal genom att uppmana medlemsstaterna att åta sig att se till att en sådan snabbt införs i praktiken.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Finanskrisen och åtstramningen av penningmarknaderna har även påverkat den reala ekonomin och blivit till ett allvarligt problem som kräver åtgärder. Forumet för finansiell stabilitet har angett att vi förmodligen står inför en lång anpassningsfas som kan innebära problem.

Euroområdet kommer att få en konjunkturedgång under 2008. Eurogruppens ordförande Jean-Claude Juncker har förutspått en tillväxt på mellan 1,6 procent och 1,8 procent i år, vilket är en minskning med en hel procentenhet sedan förra året. De stigande råvarupriserna i världen skapar fler problem för den europeiska ekonomin. Priserna på olja, stål, mineraler och basjordbruksprodukter har alla stigit till rekordnivåer, vilket spär på inflationstrycket.

Euron har stärkts samtidigt som dollarn har försvagats, vilket ytterligare förstärker globala ojämlikheter och påverkar EU:s konkurrenskraft. Alla dessa faktorer skapar en mycket besvärlig penning- och skattepolitisk miljö. Men för att vi inte ska bli allt för nedstämda bör vi komma ihåg hur långt vi har kommit. Sextio miljoner européer dog under första halvan av förra århundradet. Berlinmuren föll 1990 och vi är fortfarande alldeles i början av integrationen.

Om vi tittar på framgången med euron, och rent allmänt framgången med Europeiska centralbanken och dess inflationsmål och låga räntor, kan vi se att vi trots alla dessa svårigheter kan lyckas och faktiskt kan nå de mål som vi har ställt upp. Jag skulle därför vilja be kommissionen att köra i gång med sin 10-punktsplan och att göra konkurrenskraft till sitt ledord. Upp till 12 miljoner arbetstillfällen har skapats sedan euron infördes. Var snäll och främja entreprenörskapet. Gör skapandet av arbetstillfällen till det ekonomiskt mest fördelaktiga en EU-medborgare kan göra. Detta kommer att hjälpa människor att komma ur fattigdom och misär.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Herr talman! Vår debatt äger rum i ljuset av en fördjupad kris på finansmarknaderna, minskad tillväxt och stigande inflation. Därför är det ännu viktigare att gå vidare med de strukturreformer som fastställs i Lissabonstrategin. För att möta de utmaningar som globaliseringen innebär måste vi bygga en kunskapsbaserad ekonomi och investera i utbildning och skapandet av mänskligt kapital. Vi måste också modernisera arbetsmarknaden, ge allmän spridning åt flexicurity-modellen och öka andelen yrkesverksamma i EU-länderna. Herr kommissionsledamot! Europas framtid kommer kort och gott att avgöras av kunskap och arbete. Detta är också bästa sättet att bekämpa fattigdom och utslagning.

Det är bra att dessa två faktorer speglas i kommissionens dokument. När Europeiska kommissionen främjar utveckling, kunskap och sysselsättning kan den räkna med Europaparlamentets stöd. Att frigöra de europeiska entreprenörernas potential kommer att få stor betydelse för ekonomisk tillväxt och sysselsättning. Detta gäller framför allt små och medelstora företag, som står för över två tredjedelar av unionens BNP. Jag väntar otåligt på att kommissionen ska anta den europeiska småföretagsstadgan och åtgärder för att minska byråkratin med 25 procent till 2012.

Svagheten i de dokument som har lagts fram är att de inte analyserar orsakerna till det långsamma och ojämna genomförandet av Lissabonstrategin på olika områden. Vi vet inte varför anslagen till forskning och utveckling ökar så långsamt. Vi vet inte varför arbetsmarknader fortfarande diskriminerar dem som står utanför. Vi vet inte varför fortbildningen inte utvecklas som avsett. Inte heller vet vi varför avregleringen av tjänste- och nätsektorerna möter motstånd. Inga svar på dessa och andra frågor ges i kommissionens dokument.

Herr kommissionsledamot! Låt oss inte sticka huvudet i sanden! Även de bästa åtgärderna kommer att vara ineffektiva om de inte grundar sig på en korrekt diagnos. Jag uppmanar kommissionen att ge en bra förklaring till förseningarna i genomförandet av Lissabonstrategin.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det finns 59 punkter i denna resolution och därför många budskap. Jag vill framför allt uppmärksamma punkterna 20 och 21 om hur viktiga små småföretag är, punkterna 29 och 30 om konkurrenskraft och vikten av en inre marknad samt punkterna 42 och 43 om behovet av arbetsmarknadsreformer. Här skulle jag särskilt vilja lyfta fram flexibilitetens betydelse, inte bara

för arbetsgivare utan även för anställda, ett koncept som vänstern aldrig har förstått, därav vissa av deras typiskt föräldrade kommentarer i dag.

Men jag skulle vilja uppmana kommissionen och rådet att ta ett steg bort från detaljerna i detta dokument och se till helheten. Jag uppmanar dem framför allt att jämföra det med andra resolutioner som parlamentet tidigare har godkänt inför tidigare vårtoppmöten. I så fall kanske ett tydligt budskap framträder, nämligen att denna resolution på många sätt, om än tyvärr inte alla, är kraftfullare än någon av dess föregångare. I resolutionen bekräftas det sätt på vilket parlamentet vill att Lissabonstrategin ska bedrivas. Ja, det stärks faktiskt. Resolutionen är bokstavligen talat mycket kraftfull.

Jag uppmanar därför kommissionen och rådet att vara lika kraftfulla i sina reaktioner och lägga försiktigheten åt sidan. Nästa gång parlamentet utarbetar en resolution i ämnet kunde vi då kanske gratulera de berörda parterna till de konkreta och mätbara resultat som har uppnåtts istället för att lyssna till Europaparlamentsledamöter som säger att mer kunde ha gjorts. Detta är utmaningen och detta är det centrala budskap vi kommer att ge er i morgondagens omröstning.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Herr talman, herrar kommissionsledamöter! EU är inte bara en gemensam marknad baserad på konkurrens. Vi måste bygga ett socialt Europa tillsammans.

Det är nödvändigt att förbättra livskvaliteten i Europa med tanke på globaliseringen, de demografiska förändringarna och miljöutmaningarna. Genom att skapa nya högkvalificerade arbetstillfällen och genom hållbar ekonomisk tillväxt är Lissabonstrategin också ett instrument för att bygga ett nytt socialt Europa.

Ett socialt Europa bör garantera universell tillgång till hälso- och sjukvård och sociala trygghetstjänster, tillgång till offentliga tjänster av hög kvalitet och förbättrad social sammanhållning genom effektiv användning av strukturfonderna och Sammanhållningsfonden. Regional utveckling bör dessutom förbli en av prioriteringarna för perioden 2008–2010.

Det var bevisats att informationsteknik och kommunikationer ökar arbetskraftens produktivitet. I dag använder vi datasystem och elektroniska kommunikationsnät inom transport, finansiella tjänster, offentliga tjänster, utbildning och hälso- och sjukvård.

EU-statistik från 2004 om innovationskapaciteten visade att i Rumänien, Bulgarien och Slovakien fick bolag med fler än 10 anställda mer än 36 procent av sina inkomster från försäljning av innovativa produkter och tjänster. Trots detta måste vi investera mer i en kunskapsbaserad ekonomi, öka investeringarna i forskning och innovation och framför allt i tillämpad forskning. Samtliga medlemsstater bör prioritera detta. De investeringar i forskning och innovation som har gjorts i teknikparker eller på universitet bör dessutom gynnas av skatteåtgärder som kan leda till ökade privata investeringar i forskning.

Vi behöver investera mer i utbildning, så att högre utbildning och livslångt lärande främjas. Lissabonstrategin bygger ett Europa baserat på social rättvisa och arbete under anständiga villkor. Alla EU-medborgares ekonomiska säkerhet, social integration, inrättandet av barnomsorgstjänster, jämställdhet och införandet av en social marknadsekonomi kommer att göra unionen till en ekonomisk och social förebild i hela världen.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Pengar är faktiskt en del av Europas utveckling. Låt mig därför återvända till den finansiella situationen, till finansmarknaderna och de exempel på finansoro som vi hittills har sett.

Vi känner alla till situationen för många banker i Europa – för att inte tala om i Förenta staterna – och hur mycket Europeiska centralbanken behövde pumpa in för att finansmarknaderna skulle fungera. Därför inbegriper varje justering av den grundläggande strategin fram till 2010 naturligtvis även närmare samarbete med alla globala marknadsaktörer så att vår europeiska finansiella ekonomi ges ökat skydd mot ytterligare attacker utifrån, tillsammans med bättre regler om kreditvärdering, anpassad tillsyn och stor öppenhet, och så att bankernas förtroende för varandra och investernas förtroende återupprättas.

Det finns en anledning till varför vi behöver en mer intensiv dialog med andra globala marknadsaktörer, särskilt Förenta staterna. Under de senaste sju åren har den amerikanska ekonomin växt i värde med 4,2 miljarder, medan de totala krediterna samtidigt har växt med 21,3 miljarder. Det innebär en skuldnivå som är 350 procent för hög i förhållande till BNP. Tyvärr har Förenta staterna för avsikt att fortsätta med den penningpolitik som har lett till denna överskuldssättning. Förenta staterna sänker aggressivt sina basräntor, vilket betyder att pengar pumpas in till de finansiella institutionerna. Resultatet blir växande valutadevalvering, tillsammans med minskad köpkraft för hushållen och en stagnation som är svår att kontrollera och som kan

få betydande konsekvenser för Europa. Denna penningpolitik bär en stor del av skulden för den senaste krisen.

Europa och alla globala marknadsaktörer måste snabbt och tillsammans bekämpa nästa våg av kriser så att vi ser till att vi inte översköls av en veritabel tsunami och att många av våra ansträngningar för att nå Lissabonmålen inte har varit förgäves.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag anser att vi bör uppmärksamma tre positiva inslag i de reformer som hittills har initierats under Lissaboncykeln:

- För det första har till och med de mest misstänksamma regeringarna nu börjat följa filosofin bakom reformerna och har börjat producera sina första tveksamma resultat.

- För det andra – och här bör vi tacka kommissionen – är den nya strategin mer målinriktad. Vi har nu lämnat julgransstrategin, där allting klämdes in i en enda reformram.

- För det tredje är viktiga EU-program som Galileo och Europeiska institutet för innovation och teknik centrala i strategin. Låt mig med anledning av denna punkt utnyttja den slovenska ministerns närvaro till att be honom att be sina kolleger att snabbt stänga Galileomappen så att vi kan börja använda de betydande belopp som har öronmärkts för detta program.

Dessutom måste vi lugnt och sansat undersöka två negativa inslag. Det rör sig om följande brister:

- För det första övervakar inte medborgarna arbetet, driver inte på utvecklingen eller är inte medvetna om andan i Lissabonstrategin. Problemet är att medborgarna ser Lissabonstrategin som något som rör organisationer, inte individer. Vi måste övertyga dem om att den faktiskt rör dem.

- För det andra råder det bristande uppföljning. Hur kan vi kontrollera att medlemsstaterna gör det som de lovar att göra inom reformcykeln? Jag är rädd för att problemet är att uppföljningen har urartat till en process där skrivelser utbyts mellan tjänstemän i Bryssel och tjänstemän i medlemsstaternas huvudstäder, men utan att några politiska bidrag lämnas.

Även om vi godkänner reformerna anser jag att vi återigen måste koncentrera uppföljningsprocessen på själva politiken. Denna omfattande byråkratiska korrespondens måste upphöra.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Tack, herr talman. Till att börja med har jag två korta kommentarer till Lissabonprocessen. För det första måste vi arbeta mer, nästan lika mycket som amerikanerna. Dessutom kommer Lissabonprocessen bara att bli användbar om den åtföljs av påföljder, som vid för stora budgetunderskott.

Min andra kommentar rör direktiven. Ur de nya medlemsstaternas perspektiv skulle jag vilja att vi inte bara betraktade saker och ting i termer av nyliberala indikatorer, utan med lite mer distans. När allt kommer omkring, vad tjänar det exempelvis till att ha 0 procent underskott eller inflation om kvalitetsindikatorerna urholkas? Depressionen ökar, medan det omvända gäller för entreprenörskap och antalet nybildade familjer. Så fortsätter det. Detta är tyvärr mycket allvarligare.

Om vi exempelvis tar reformerna av de stora försörjningssystemen är det viktigt att vi skär ned om det behövs. Ännu viktigare är emellertid vad som kommer att ske med hälsofrämjande åtgärder, eller om utbildningen ska kopplas till sysselsättning, med andra ord om marknaden kommer att kunna använda personer direkt och om möjligheterna till yrkesutbildning kommer att betonas mer? Med andra ord måste det även här finnas en uppsättning kvalitetskriterier och inte bara vara fråga om att man tar en kniv och börjar skära.

Min tredje kommentar rör statistik. Jag skulle gärna se att saker även mättes i BNI, inte bara i BNP. Pengar flödar ut ur de nya medlemsstaterna i form av vinstutdelningar, men deras BNP växer, säger de. Vi bör titta på vad som verkligen blir kvar i landet.

Stabilitets- och tillväxtpakten. Vad ger vi rabatter till? I en tillväxtekonomi är det ju inte säkert att FoU på 5 eller 6 procent, eller över 3 procent, är så viktigt, med tanke på att dessa länder främst är intresserade av att komma i kapp EU. Vi bör belöna dem för att de skapar arbetstillfällen och underlättar sammanhållningen.

Något annat som jag anser saknas i detta betänkande är en beräkning av den svarta ekonomin. I mitt hemland står den för ungefär 30 procent. Vi måste även uppmärksamma denna fråga. Sist men inte minst måste de fyra friheterna tillämpas på samma sätt. Vi kan inte tillåta att man plockar russin ur kakan och öppnar för kapital från de nya medlemsstaterna men inte öppnar för tjänster. Tack så mycket.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Denna resolution om nylanseringen av Lissabonstrategin ligger i hög grad i linje med det betänkande som Europaparlamentet på mitt förslag antog i oktober förra året om den framtida strategin för den inre marknaden.

Till att börja med skulle jag vilja tacka Marianne Thyssen och Klaus-Heiner Lehne, och alla deras kolleger i samordningsgruppen, för att de har utarbetat en resolution som både är välbalanserad och i fas med EU:s politiska, ekonomiska och sociala verklighet.

Jag skulle särskilt vilja uppmärksamma förslagen om vikten av sociala rättigheter och av att förena ekonomisk konkurrenskraft med den sociala modellen. Vad jag vill ha sagt är att vi givetvis måste gå mycket längre på detta område och anta bestämmelserna om tjänster i allmänhetens intresse.

Dessutom skulle jag vilja understryka det som sägs om immaterialrätt i betänkandet. Detta är ett viktigt vapen för EU och för små och medelstora företag. Den internationella dimension som införs i betänkandet är något nytt, och mycket nödvändigt. Det är den inre marknaden som ger EU:s 500 miljoner medborgare en stark position i en globaliserad värld.

Avslutningsvis skulle jag vilja säga något om metoden. Jag är inte säker på att den öppna samordningsmetoden – som är den metod som för närvarande används – är den effektivaste metoden. Om vi vill lyckas framöver anser jag att vi på flera områden i Lissabonstrategin måste använda oss av en verkligt gemensam politik – nämligen gemenskapspolitiken.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Vad har hittills gjorts för att minska bolagsskatten? I stället för att sänka skatter lägger man ut pengar på alla möjliga utbildningsprogram med tveksamma resultat.

I dag tornar nya problem upp sig för den europeiska integrationen – nya problem som måste lösas, exempelvis skyddet av miljön, klimatförändringen och förnybara energikällor. Balanserad tillväxt och sysselsättning måste förstås i ett vidare perspektiv, inte enbart i ekonomiska termer utan även med hänsyn till sociala, kulturella och miljömässiga aspekter. Eftersom vi tillbringar mer än en tredjedel av vår tid med att arbeta måste vi förutom lönenivåer behandla ämnen som komfort, säkerhet, solidaritet och individens värdighet.

Nästa punkt jag vill ta upp rör effekterna av liberaliseringen av energimarknaden. Den fortsatta trenden mot högre energipriser, tillsammans med de ökande klimathotet, belyser behovet av att främja energieffektivitet i vid mening. Förnybara energikällor, ren kolteknik, kärnkraft, balanserade försörjningskällor och utvecklingen av den europeiska infrastrukturen är de grundläggande frågor som vi måste ta itu med de kommande åren.

Efter att ha uppnått en inre marknad för varor måste vi koncentrera oss på att få marknaden för tjänster att fungera bättre. Vi måste få till stånd snabb integration genom att konsekvent tillämpa och genomföra de bestämmelser som antas och avlägsna alla hinder för införandet av tjänster på marknaden.

Avslutningsvis hoppas jag att det vid Europeiska rådets vårmöte ska antas nya riktlinjer för de kommande tre åren, som tar hänsyn till de åsikter och uppfattningar som har kommit till uttryck i dagens debatt. Framsteg med att upphäva direktiv som inte gynnar EU-medlemsstaternas utveckling är en grundläggande fråga.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Slagord är bra för den politiska debatten, men vi behöver mer än slagord. Såväl i kommissionens meddelande om integrerade riktlinjer för tillväxt och sysselsättning, det gemensamma resolutionsförslaget från fem grupper om Europeiska rådets vårtoppmöte 2008 och betänkandet från Margarita Starkevičiūtė lovordas den femte friheten, kunskapsfriheten, som ska komplettera och jämföras med de fyra gamla friheterna – fri rörlighet för varor, tjänster, personer och kapital. Det får mig att minnas ett klassiskt Goethecitat: "Ert budskap hör jag. Men min tro är ingen". Vi har hört slagord om ett kunskapssamhälle i årtal. Vi tar upp det nu igen. När det gäller konkreta åtgärder hör vi emellertid helt andra budskap.

De senaste åren har vi ofta diskuterat om och i vilken grad EU bör få större befogenheter på kunskapsområdet. Det har vid upprepade tillfällen argumenterats för att kunskap inte är ett område som medlemsstaterna bör överlämna ansvaret för, det är deras heliga domän. Vi har hört samma visa om och om igen vid budgetdiskussionerna. Varje gång vi överlägger och avgör budgetfrågor, oavsett om det är på lång eller kort sikt, får vi veta att vi måste spara och att de lämpligaste områdena där besparingar kan göras är under rubrikerna utbildning, yrkesutbildning och kunskap.

Günter Verheugen nämnde nyss de beklagansvärda siffrorna för forskning och utveckling. Jag kommer ihåg de ständiga försöken att skära ned, särskilt på utbytesprogram som är betydelsefulla för kunskap. Därför anser jag att denna strategi är felaktig.

Vi behöver nya instrument och vi behöver nya finansiella resurser. Låt mig föreslå något mycket konkret: 10 procent av alla ungdomar mellan 15 och 25 år bör studera sex månader i ett annat EU-land. Det skulle skapa mer kunskap och mer flexibilitet och göra inläringen roligare.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Herr talman, herr minister, herr kommissionsledamot! Jag är övertygad om att klimatförändringen för närvarande är den faktor som har störst betydelse för att nå Lissabonstrategins mål. Och jag håller helt med er, herr kommissionsledamot, om att EU:s nuvarande strategi i frågan inskränker sig till att exportera föroreningar och utsläpp och att importera arbetslöshet.

Vi måste bli ledande när det gäller att lösa detta problem, som vi till stor del bär ansvaret för. Vi måste dessutom övertyga andra så att vi inte står ensamma. Vi måste se till att kampen mot klimatförändringen blir till en källa av utveckling och konkurrenskraft. Det kan det bli, men då krävs större finansiella resurser, särskilt till teknik. Detta innebär att budgeten måste revideras. Herr kommissionsledamot! Ni är den bästa personen att säga detta till: Vi måste revidera budgeten, med början 2009!

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja ta upp flera punkter. För det första bör EU prioritera effektiv utbildning och yrkesutbildning för våra ungdomar. Det är endast genom rörliga, flexibla och professionellt utbildade individer, särskilt inom tekniska ämnen, som vi kan se till att unionen fortsätter sina ekonomiska och tekniska framsteg.

För det andra måste anslagen till vetenskaplig och teknisk forskning kopplas till konkreta resultat. Dessa resultat måste betalas av industrin, med finansiellt stöd från medlemsstaternas budgetar.

För det tredje måste unionen bli ett föredöme som informationssamhälle och skapa de bästa villkoren för att främja bildandet och utvecklingen av innovativa företag och för att uppnå en ekonomi öppen för ny teknik och tekniska framsteg.

För det fjärde måste de som arbetar i EU bli effektivare och produktivare.

Parallellt med detta måste vi dessutom bekämpa social utslagning genom att garantera tillgång till sysselsättning och utbildning, motverka diskriminering på arbetsmarknaden och vidta både förebyggande och vårdinriktade åtgärder mot narkotikamissbruk.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Jag är mycket förvånad över att de tio mål som kommissionen har fastställt för den nya fasen inte följer Europaparlamentets rekommendation från förra året om bättre integration av transportsektorn, logistik och transeuropeiska nät i Lissabonstrategin.

Eftersom jag inte kan tro att kommissionen är omedveten om hur viktiga dessa aspekter är för konkurrenskraften – inom ramen för globaliseringen utgör logistik en större kostnad för industrin än arbetskostnaderna, för att inte tala om den ytterligare utmaning som klimatförändringen utgör – så förutsätter jag att kommissionen den här gången fullt ut beaktar punkterna 27 och 16, om Galileo och innovation, så att vi dels till fullo kan använda de gynnsamma synergieffekter som Lissabonprocessen har skapat mellan kommissionen och medlemsstaterna, dels göra framsteg i de europeiska planerna för hållbar transport, logistik och transeuropeiska nät, särskilt de gränsöverskridande avsnitt som så lätt förbises.

När det gäller rådet skulle jag dessutom vilja uppmana ordförandeskapet att beakta punkt 27, i vilken medlemsstaterna uppmanas att införliva de grundläggande aspekterna i samband med transporter och logistik i sina nationella planer med lämplig, det vill säga stark, betoning på utvecklingen av transeuropeiska nät.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) I sitt anförande sa Joaquín Almunia att tillväxten har ökat de tre senaste åren och att marknadens funktion, sociala reformer, offentliga finanser, och miljökomponenten har förbättrats. Jag håller med. Jag anser att denna förbättring främst beror på bättre dialog och större deltagande från medlemsstaternas sida, vilket vi uppmärksammade förra veckan vid det gemensamma mötet mellan Europaparlamentet och medlemsstaternas parlament.

Herr kommissionsledamot! Skulle vi inte kunna öka tillväxttakten om vi involverade och uppmuntrade regionerna att delta, eftersom regionerna är de aktörer som ofta använder dessa medel, och detta också hänger ihop med Lissabonstrategins effektivitet? På statsnivå var "Herr Lissabon" positiv och stimulerande. Skulle man inte, trots att ansvaret ligger hos medlemsstaterna, kunna stimulera skapandet av "Herr Lissabon" även på regional nivå?

Žiga Turk, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Herr talman, kommissionsledamot Almunia och kommissionsledamot Verheugen, mina damer och herrar! Tack för denna debatt. Lissabonstrategin är en strategi för reform och modernisering. Den behöver samarbete, stöd och idéer från alla som arbetar för det gemensamma bästa och jag är verkligen glad för era välunderbyggda kommentarer.

För det första skulle jag rent allmänt vilja säga att det har diskuterats hur effektiv Lissabonstrategin är. Vissa Europaparlamentsledamöter, exempelvis Jan Andersson, ansåg att den är effektiv medan andra – och det var ganska många – ansåg att den inte är effektiv. Detta visar spektrumet av politiska åsikter inom EU. Margarita Starkevičiūtė frågade om Lissabonstrategins prioriteringar och om de hade fått tillräckligt med exponering. Svaret kom faktiskt från Malcolm Harbour, som sa att gemenskapens Lissabonprogram var en utmärkt samling prioriteringar.

Många frågor handlade om de integrerade riktlinjerna och huruvida de löser de nuvarande problemen. Som jag har sagt funderade även vi på detta, och vi kom fram till att vi måste fortsätta i samma riktning och bevara kontinuiteten och framför allt tempot i genomförandet av Lissabonstrategin. Det glädde mig att vissa parlamentsgrupper och parlamentsledamöter delade denna uppfattning. Klaus-Heiner Leinen, Malcolm Harbour och Edit Herczog betonade att det behövdes genomförande – inte idéer, särskilt vid en tidpunkt då optimismen för EU-strategin falnade.

Andra bra procedurmässiga idéer har tagits upp, exempelvis utbyte av bästa praxis, den territoriella dimensionen, en utökning av Lissabonstrategin bortom den ram som gemenskapen och medlemsstaterna utgör, eventuellt till lägre nivåer. Lissabonstrategin utvidgas även globalt.

När det gäller forskning och utveckling höll ni med om att det är just här som EU:s framtid ligger. Jag tyckte om Edit Herczogs påpekande om att hjärta och hjärna är lika viktiga som siffror. Jag förstår ert stöd för den femte friheten och Europapatentet i samband med denna. Vi tar varningen om den europeiska talangen på allvar. Det är viktigt att se till att talangfulla personer i Europa ges goda förutsättningar. Nu finns 700 000 av de bästa europeiska forskningsingenjörerna utanför EU. Vi måste försöka få tillbaka dem, för 7 av 10 som beger sig till Förenta staterna blir kvar där. Studier utomlands bör uppmuntras.

När det gäller näringslivsmiljön förespråkade vissa av er en inre marknad utan protektionism, det vill säga att det är en effektiv marknad som ger EU dess konkurrensfördel. Jag gillar tankarna om företagskultur och företagsfrämjande, tanken om att det bästa man kan göra är att främja ett nytt bolag eller skapa ett nytt arbetstillfälle. Vi måste verkligen förbättra en mängd detaljer på detta område, i första hand för att utveckla små och medelstora företag och deras tillgång till finansiering och forskningsstrukturer. Piia-Noora Kauppi och Margarita Starkevičiūtė har rapporterat om detta.

Sysselsättning och hela den sociala dimensionen var huvudämnen för en rad diskussioner. Jag håller inte med om att Lissabonstrategin är nyliberal. Tvärtom utgör EU:s omsorg om människan och miljön två av Lissabonstrategins fyra grundpelare.

”Flexicurity” har också diskuterats i viss mån, på initiativ av Robert Goebbels och Adina Ioana Vălean. Om vi inte inför flexicurity kommer arbetsgivarna, som vissa påpekade, att använda sig av andra anställningsformer som är mycket flexibla men betydligt mindre acceptabla för de anställda. Den ekonomiska miljön har inte konstruerats för att även främja trygghet, men i flexicurity-systemet ingår denna aspekt.

Förslagen om nya indikatorer är intressanta och rör OECD:s livskvalitetsindikatorer. I framtiden måste vi dessutom ha en debatt om hur vi ska utvärdera Lissabonstrategin.

Mycket har sagts om miljön. Jag tror vi är medvetna om att vi, precis som någon påpekade, måste se till att alla i EU blir vinnare. Problemet är hur vi ska få resten av världen att dela våra ansträngningar för att omvandlas till ett utsläppsnålt samhälle. Men vi kan absolut föregå med gott exempel.

Vi har en utmärkt samtalspartner på finansmarknadsområdet och på det finanspolitiska området. Jag ber om ursäkt för att jag inte lade märke till er och hälsade er välkommen redan från början. Jag skulle vilja tacka Margarita Starkevičiūtė för betänkandet och Klaus-Heiner Lehne och Rebecca Harms för förslaget till resolution. Vi har redan studerat det. Men vi kommer även att gå igenom slutversionen noga.

Det ges uttryck för många olika uppfattningar här i parlamentet. Men det verkar som om de pekar i samma riktning som Lissabondokumentet, det vill säga hela paketet. Jag är övertygad om att vi är på rätt spår och framgångsrikt kommer att lansera en ny fas för att möta dagens utmaningar, och att budskapet i denna nya fas inte bara kommer att vara den minsta gemensamma nämnare som vi klarar av att enas kring.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman! Låt mig gör ytterligare några korta kommentarer. Vår strategi för tillväxt och sysselsättning, även känd som Lissabonagendan, är inget annat än ett försök att på bästa möjliga sätt kompensera för att vi saknar en gemensam ekonomisk politik i EU och att vi inte kommer att få en gemensam ekonomisk politik på grundval av det nya fördrag som vi för närvarande håller på att anta heller. Vad Jacques Toubon efterlyste var därför väl tänkt men inte särskilt realistiskt just nu. Vi har inget annat val än att fortsätta med partnerskap som bas för att förmå de 27 medlemsstaterna att arbeta tillsammans med gemenskapinstitutionerna och gemensamt göra vad som krävs för att nå våra gemensamma mål på medlemsstats- och EU-nivå.

Är ett av våra mål verkligen att bli, låt oss säga den mest dynamiska, konkurrenskraftiga och bästa regionen i världen till 2010? Redan 2004 konstaterade rådet, parlamentet och kommissionen att detta Lissabonmål, som fastställdes 2000, inte skulle nås. Att vi inte kommer att nå målet är inte något nytt. Vi har vetat det sedan 2004. Det var därför vi lade fram en komplett reviderad strategi 2005, som inte längre anger något datum. Därför bör vi inte jämföra dagens politik för tillväxt och sysselsättning med de mål som fastställdes 2000, och som vi vet inte kan nås. Jag ger er min personliga åsikt i frågan. Jag tror inte det handlar om huruvida vi klarar oss bättre än någon annan vid en viss tidpunkt. Det jag tycker är viktigt är att vi så snart som möjligt ska vara i ett tillräckligt bra läge för att nå de sociala mål som vi alla vill nå i EU. Dessa mål är en hög levnadsstandard för samtliga våra medborgare, en hög nivå av social trygghet för samtliga våra medborgare, höga miljöstandarder i hela EU och en medvetenhet om vårt globala ansvar. Dessa är våra viktigaste sociala mål. Om vi vill nå dem behöver vi en stark och stabil ekonomisk bas, vilket är exakt vad denna strategi syftar till.

Dariusz Rosati gjorde rätt som frågade om underskotten. Om han tittar noggrant på landrapporterna och på våra rekommendationer kommer han att se var vi har hittat underskott och att vi har hittat dem precis på de områden som han nämnde. Jag ska svara honom. Varför finns det inte livslångt lärande i EU på det sätt som det borde finnas? Varför har vi inte så mycket modern infrastruktur i EU som vi borde ha? Varför har vi inte prioriterat forskning och utveckling, utbildning och yrkesutbildning på det sätt som vi borde ha gjort? Svaret är helt enkelt att i många medlemsstater – och som ni alla vet även i gemenskapen – ligger de finansiella prioriteringarna fortfarande på annat håll. Det vore bra om vi tillsammans kunde försöka få till stånd en ändring av dessa prioriteringar. Detta förutsätter emellertid – och jag säger inte detta bara för att kommissionens makroekonom och store stabilitetspolitiker sitter intill mig utan för att jag verkligen är övertygad om att det är sant – att vi har en stabil och solid makroekonomisk ram. I första hand betyder detta exempelvis konsolidering av statsfinanserna. Utan solida statsfinanser i de enskilda medlemsstaterna kommer det inte vara möjligt att fastställa nya investeringsprioriteringar.

När det gäller riktlinjerna förstår jag behoven här och kommissionen kommer med glädje att fortsätta att diskutera dem med parlamentet. Låt mig bara påpeka en sak. Dessa riktlinjer är inte ett politiskt program som sådant. De är inte något handlingsprogram. Riktlinjerna kan sägas utgöra den intellektuella basen för nationella reformprogram. Och för gemenskapens Lissabonprogram. Jag är helt övertygad om detta. Om riktlinjerna, så som de formulerades i dag, omsätts i praktiken i de nationella reformprogrammen och i gemenskapens Lissabonprogram kommer det att gå att genomföra allt det som olika talare i parlamentet begärde under debatten.

Vi antar med glädje Olle Schmidts utmaning till Joaquín Almunia och mig själv, nämligen att kontrollera en specifik händelse i Sverige. Låt mig bara säga en sak i denna fråga. Kommissionen stöder helhjärtat en politik enligt vilken skattelättnader för företag och entreprenörer också används för att skapa arbetstillfällen. Det är vår politik. Faktum är att vi snart kommer att lägga fram ett förslag om sänkta mervärdesskattesatser för tjänsteintensiva företag. Varken jag eller Joaquín Almunia vet exakt vad som har hänt i Sverige, men vi kommer att undersöka saken. För mig verkar det vara mer ett tekniskt än ett riktigt grundläggande politiskt problem. Men vi kommer att reda ut det och se till att den nödvändiga dialogen äger rum.

Joaquín Almunia, *ledamot av kommissionen*. – (ES) Herr talman! För att fatta mig kort, om ni ber mig jämföra den ekonomiska situationen i dag med den vi hade för tre år sedan när den förnyade Lissabonstrategin inleddes tror jag vi kan lägga fram tillräckligt med information för att kunna säga att vi har en bättre situation i dag än för tre år sedan. Det finns fler arbetstillfällen, större produktivitet, skatteläget är hälsosammare, det finns fler hållbara sociala trygghetssystem och många åtgärder är på gång.

Om ni emellertid ber mig att som kommissionsledamot dra slutsatsen att det inte längre finns behov av att göra något är mitt svar entydigt att det återstår mycket att göra, att många saker måste fortsätta att göras och att tempot måste ökas med tanke på den aktuella ekonomiska situationen med dess finansiella tryck. Det var vad jag sa inledningsvis och jag upprepar samma sak nu.

Jag vill därför inte att någon ska gå härifrån med intrycket att kommissionens och kommissionsledamöternas uppfattning är att vi är nöjda och att inget mer behöver göras. Vi får inte förväxla kontinuerliga framsteg i samma riktning med att inte göra något mer. Att fortsätta att röra sig framåt i samma riktning innebär att det är nödvändigt att fortsätta arbeta enligt gemenskapens Lissabonprogram – som vissa av er har hänvisat till, och för vilket vi är tacksamma – på medlemsstatsnivå och på regional nivå, och i andra organ på lägre nivå än nationell regeringsnivå, som Emanuel Jardim Fernandes påpekade.

Om ni, som avslutning på de många intressanta anföranden som jag har hört i kväll, skulle be mig identifiera tre frågor som framför allt bör prioriteras skulle jag först och främst hålla med alla er som talade om integration av finansiella tjänster. Detta är en central fråga för EU och för den ekonomiska och monetära unionen, inte bara för länderna i euroområdet utan även för de länder som inom en snar framtid vill ingå i detta.

Den andra centrala frågan är klimatförändringen. Jag tänker inte upprepa vad många av er redan har sagt. Den tredje frågan är social integration, som är en av de integrerade riktlinjerna. Vi kommer inte att kunna tala om för medborgarna att det är nödvändigt att hantera globaliseringens utmaningar, att det är nödvändigt att bli mer konkurrenskraftiga och att våra marknader måste fungera bättre, om detta inte motsvaras av en högre grad av social integration i vår politik, vilket också tillhandahålls genom mer konkurrenskraftiga och mer produktiva ekonomier. Om produktiviteten inte ökar kommer det inte att skapas några högkvalificerade arbetstillfällen. Och om det inte finns några högkvalificerade arbetstillfällen, om det inte finns några riktiga karriärmöjligheter, om det inte finns några system för livslångt lärande, kommer vi inte att kunna skapa konkurrenskraftiga ekonomier.

Man skulle kunna säga att detta är kopplingen mellan de ekonomiska och sociala aspekter som Lissabonstrategin rymde redan från början, och detta är ännu mer påtagligt nu än det var 2005 eller 2000.

Avslutningsvis håller jag med vissa av er – Pervenche Berès och andra – när ni talade om behovet av att samordna den ekonomiska politiken. Precis som Günter Verheugen påpekade saknas det kapacitet att utföra många av de reformer och mycket av den politik som ingår i Lissabonstrategin på EU-nivå. Därför måste vi samordna medlemsstaternas ekonomiska politik på ett bättre sätt. EU har verktygen för att göra detta. De ingår i Lissabonstrategin, som är en uppvisning i ekonomipolitisk samordning. Och de ingår utan tvekan i den ekonomiska och monetära unionen.

Jag lovar att diskutera denna aspekt med er, särskilt från maj när kommissionen kommer att lägga fram en rapport och riktlinjer som baseras på vår analys av den ekonomiska och monetära unionens första tio år.

Margarita Starkevičiūtė, föredragande. – (LT) Jag skulle vilja tala om samordning. En rad förslag om hur vi ska uppnå detta har framförts. Om vi skulle tillämpa dem alla tror jag att vi skulle få en stor ekonomisk kris i EU.

Vi bör fatta beslut om prioriterade åtgärder och mål. Vi är inte i ett läge där vi kan utrota fattigdom och social utsatthet till 2010, som anges i Lissabonstrategin. Det skulle inte vara rätt att uppmuntra större efterfrågan i hela EU. Om vi uppmuntrar efterfrågan i de nya medlemsstaterna kommer vi att få en ekonomisk kris och våra ekonomier kommer att bli överhettade.

Påfallande ofta märker vi inte vad grannen gör. Forskare har redan visat att det största problemet inom EU är misslyckandet att uppskatta nationella skillnader och försöken att harmonisera för mycket. För att uppmuntra individuella resultat måste det skapas en gynnsam miljö. Jag håller med Günter Verheugen om att EU:s politik bör präglas av samordning, inte diktatur.

Jag kommer från f.d. Sovjetunionen. Där brukade det finnas många olika indikatorer som var och en var tvungen att uppfyllas. Affärerna var emellertid tomma. Indikatorer är inte ett mål i sig. Jag motsätter mig dessutom planerna på att basera EU:s sociala modell på fördelningen av bidrag, annars kommer vår nästa diskussion enbart att handla om invandring. Hela världen skulle komma hit och kräva bidrag. Vi talar om behovet av att skapa en social miljö i Europa som gör det möjligt för européer att hitta ett arbete, hitta sin plats i livet och uttrycka sig själva. Enligt mig är detta EU:s verkliga syfte, och essensen av den sociala modellen och mänskligt liv.

Talmannen. – Jag har mottagit två resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

(1) Se protokollet.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag den 20 februari 2008.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.00 och återupptogs kl. 21.00.)

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Målet att skapa ett dynamiskt och innovativt samhälle i Europa som ska ge tillväxt och sysselsättning till 2010 kommer endast att kunna nås med hjälp av en strategi som verkligen tar hänsyn till kampen mot fattigdom och den sociala dimensionen.

Samtidigt som man riktar om tillväxt- och sysselsättningsstrategin mot en förbättrad resultatbaserad syn får man absolut inte bortse från social integration och miljöstandarder för att nå ekonomiska mål. Utsikterna att skapa arbetstillfällen i en innovativbaserad ekonomi bör skapa utveckling på utbildnings- och yrkesutbildningsområdet så att en jämlik integration av de mest utsatta och missgynnade befolkningsgrupperna kan förbättras i hela EU. Investeringar i innovation, forskning, transport och energieffektivitet bör inriktas på att skapa konkreta fördelar för de europeiska konsumenterna i en ekonomisk union med fri och rättvis handel. Ekonomisk tillväxt är faktiskt inte ett mål i sig och ekonomiska siffror ska givetvis inte blandas ihop med EU-medborgarnas välbefinnande.

Lissabonstrategins verkliga mål bör när allt kommer omkring fortfarande vara att förbättra livskvaliteten för våra medborgare och kommande generationer. Därför behövs det en stark social dimension.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Vi närmar oss sakta slutet på den tioårsperiod under vilken EU skulle ha blivit det mest konkurrenskraftiga ekonomiska området i världen, med ett ordentligt socialt skyddsnet och exemplariska miljöindikatorer.

Man behöver inte vara särskilt djärv för att förutsäga att vi inte kommer att kunna utföra några mirakler de kommande två åren. Vårt mål var för ambitiöst, och resultaten har varit ganska blygsamma. Om vi emellertid även tar hänsyn till att EU har klarat av en utvidgning av historiska proportioner, återförenat Europa, skapat en gemensam valuta och utarbetat lagstiftning på en mängd områden för 27 länder bör vi på intet sätt vara besvikna över vad vi har uppnått.

När det gäller våra miljöåtaganden fortsätter EU på många sätt att vara ett föredöme för resten av världen när det handlar om grönt tänkande och grön lagstiftning. Vi vet emellertid mycket väl att det finns motsägelser även på detta område. Många lagar är bara tomma ord i vissa medlemsstater, och de tillåtna miljönivåerna är i vissa fall högre än i många länder utanför EU. Lissabonmålen är därför lämpliga. Men att genomföra dem i en tid av konsolidering efter EU:s omfattande utvidgning kommer att kräva mycket större insatser än tidigare.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar ansträngningarna för att nå målen i Lissabonstrategin, men jag är inte så övertygad om att målen verkligen går att nå inom den fastställda fristen.

Därför är det oerhört viktigt att betona det kunskapsdrivna samhället. Det läggs mindre pengar på vetenskap i EU än i Förenta staterna och i dag kan vi inte konkurrera på världsmarknaden på uppfinnings- eller teknikområdet. EU och dess medlemsstater måste anstränga sig mer och anslå större ekonomiska resurser till att utveckla och uppdatera EU:s utbildnings- och forskningspolitik.

Östersjön har blivit ett EU-innanhav och har en stabil och hög ekonomisk tillväxt. Östersjöregionen har potential att bli en av de mest konkurrenskraftiga regionerna i världen.

I strategin för Östersjön förutses hållbar utveckling och tillväxt, och alla områden som kan utvecklas ytterligare identifieras och kartläggs och därför kan detta kanske bli den enda regionen som faktiskt når Lissabonstrategins mål. Jag riktar därför en kraftig uppmaning till EU, och särskilt till medlemsstaterna kring Östersjön, att fullt ut använda denna strategi. Östersjöregionen har potential att bli en framgångssaga inom Lissabonstrategin.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Lissabonstrategins grundläggande mål kan inte nås om vi inte utvecklar konkurrenskraften och samtidigt tar hänsyn till alla aktuella globala utmaningar (globalisering, klimatförändring, fluktuationer på finansmarknaderna och öppenhet på de internationella marknaderna).

För att öka sin konkurrenskraft bör EU därför öka sina insatser för att bygga ett kunskapsbaserat samhälle och kontinuerligt förbättra den administrativa kapaciteten. Utvecklingen av stabila samhällen och konsekvens i industri- och gränsöverskridande industripolitik kan inte nås utan en väl fungerande lokal och regional

potential, en utökning av de lokala och regionala myndigheternas befogenheter, och genom att man fullt ut följer mångfalden och konsolideringen av interregionala och gränsöverskridande förbindelser och utbyten.

Rumänien planerar att följa konvergensprocessen och minska de brister som fanns vid anslutningen. Dessa mänskliga och materiella resurser är en viktig källa till konkurrenskraft för samtliga medlemsstater och är en av de fördelar som vårt lands anslutning har inneburit för unionen.

Den rumänska ekonomins tillväxtpotential, energiresurserna och de samlade naturresurserna, dess attraktionskraft och territoriella tillgänglighet är en fördel för det ömsesidiga beroendet mellan de europeiska ekonomierna. Vi förlitar oss på de gamla medlemsstaternas solidariska stöd så att de rumänska resurserna, oavsett alla konjunktursvängningar och tillfälliga nedgångar, kan visa sin verkliga potential och bli något som EU kan dra nytta av.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) EU har många goda avsikter och till de mer etablerade hör Lissabonstrategin, som vi nu debatterar, medan energipaketet är en av de nyare.

De medel som används för att nå dessa syften ligger inte i linje med målen. Man kan sammanfatta det hela med att Lissabonstrategin inte genomförs som planerat och att medlemsstaterna egentligen inte är tillräckligt engagerade för att förverkliga sina mål. På ett sätt är detta bra, eftersom Lissabonstrategin är konstruerad för att motverka ett socialistiskt Europa.

Att målen inte genomförs kan även bli sant för energimålen. De kommer inte att nås till 2020. Marknaderna rör sig i en annan riktning och EU går inte mot marknadstrenderna.

Därför måste Lissabonstrategin omprövas. Vi måste trotsa marknadernas makt.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

12. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0010/2008).

Följande frågor har ingetts till kommissionen:

Del I

Talmannen – Fråga nr 39 från **Anne E. Jensen** (H-0051/08)

Angående: EASA:s bedömning av luftvärdigheten

Under hösten 2007 havererade tre flygplan av typen Dash8 Q400 i respektive Ålborg, Vilnius och Köpenhamn. Preliminära redogörelser från haverimyndigheterna visar att haverierna den 9 och 12 september berodde på konstruktionsfel, vilket de skandinaviska luftfartsmyndigheterna och Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA) är eniga om. Haveriet den 27 oktober berodde på kombinationen av ett konstruktionsfel och den efterföljande felsökningen. De skandinaviska luftfartsmyndigheterna införde flygförbud för de skandinaviska flygen och har fastställt en serie villkor för fortsatt flygning medan EASA menar att det ifrågavarande konstruktionsfelet bara var av mindre betydelse.

Har EASA inte som uppgift att garantera en hög säkerhetsnivå?

Hur kan EASA och de skandinaviska luftfartsmyndigheterna göra så olika bedömningar när flygbolagets undersökning av 16 utav 18 av deras Dash8 Q400 visar på samma konstruktionsfel eller brister som flyget som nödländade i Köpenhamn?

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Jag besvarar med glädje Anne E. Jensens fråga.

I väntan på utredarnas slutrapport om de tre haverierna med flygplan av typen Dash8 Q400 anser kommissionen att det är för tidigt att spekulera om vilka faktorer som orsakade dessa specifika händelser, liksom eventuella konstruktionsfel eller konstruktionsdefekter.

Europeiska byrån för luftfartssäkerhet har givetvis till uppgift att garantera högsta möjliga säkerhet. Byrån har följt detta ärende mycket noga och fortsätter att göra så, med tanke på att 170 flygplan av just denna typ har levererats runt om i världen och därför är i trafik i dag.

Enligt den detaljerade information som vi har fått från EASA har det förekommit flera kontakter mellan EASA, de civila luftfartsmyndigheterna i Norge och Danmark, de kanadensiska civila luftfartsmyndigheterna och flygplanstillverkaren. Detta har resulterat i en rad olika åtgärder, inklusive EASA:s offentliga uttalande av luftvärdighetsdirektiv i vilka det föreskrivs att förbättringsåtgärder måste vidtas.

Av den detaljerade utvärderingen av landningsställets infällningsmekanism på denna flygplanstyp drog EASA slutsatsen att säkerheten på flygplanet inte var hotad. De skandinaviska myndigheterna rekommenderades därför att flygplanet skulle återfå sitt luftvärdighetsbevis, givetvis efter vidtagna förbättringsåtgärder.

De skandinaviska myndigheterna informerade flygbolaget om vilka villkor som måste uppfyllas för att de berörda flygplanen skulle återfå sina luftvärdighetsbevis. Flygbolaget har emellertid ännu inte kunnat visa att flygplanen har genomgått de inspektioner och modifieringar som begärdes.

Europeiska byrån för luftfartssäkerhet har för närvarande inte informerats om att SAS flotta av Q400-flygplan har återfått luftvärdighetsbevisen av de danska myndigheterna. EASA håller fortsatt kontakt med de danska myndigheterna för att försöka klargöra situationen.

Det var mitt svar till Anne. E. Jensen.

Anne E. Jensen (ALDE). – (DA) Herr talman! Jag vill tacka vice ordförande Jaques Barrot för hans svar. Det är sant att den oenighet som jag redogjorde för delvis har retts ut. Det är emellertid fortfarande så att de danska luftfartsmyndigheterna inte tillåter SAS-planen att lyfta innan de har löst sina tekniska problem, medan andra flygbolag använder plan som har samma tekniska problem. Det grundläggande problemet här - fransett diskrimineringen av SAS Scandinavian Airlines i förhållande till andra flygbolag som Flybe, Augsburg, Tyrolean och Luxair - är att vi medborgare kanske inte kan förvänta oss flygsäkerhet. Vad skulle ni göra, herr Barrot, för att se till att jag kan ha lika stort förtroende för gemenskapens luftfartsmyndighet som för de nationella luftfartsmyndigheterna, eftersom det trots allt är dessa myndigheter vi talar om?

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) EASA har utfärdat definitiva instruktioner som, om de följs, kommer att innebära att dessa flygplan är luftvärdiga. Det finns därför inte något säkerhetsproblem. Det är bara det att de danska myndigheterna inte har underrättat EASA om svaren från flygbolaget i fråga.

Fru Jensen! Faktum är att EASA har utfärdat kompletta instruktioner för att avhjälpa de problem som kan uppkomma vid användningen av dessa flygplan.

För tillfället måste EASA invänta utredningsresultaten innan byrån kan ha en slutlig åsikt i frågan. Men jag vill betona att byrån tydligen har utfärdat kompletta instruktioner för säker användning av dessa flygplan. Flygplanen i fråga har faktiskt inte orsakat olyckor där någon har skadats, men som ni själv påpekade har de varit involverade i haverier. Och det måste vidtas åtgärder för att rätta till problemen.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Paradoxalt nog verkar vi nu ha en situation där en europeisk luftfartsmyndighet förbjuder flygplan från att flyga medan en annan myndighet, den österrikiska luftfartsmyndigheten, anser att de trots allt kan flyga. Kommer EASA, tack vara de utökade befogenheter som vi har beslutat om på detta område, att få det lättare nu med tanke på att - som ni själv har påpekat - det verkar som om det företag som tillverkar dessa flygplan för närvarande ger upphov till vissa problem? Om EASA nu kan göra det som vi har enats om, alltså även utdöma böter och inte genast dra in en licens, kommer det att bli lättare för byrån att agera? Jag anser att de utökade befogenheter som vi har fattat beslut om kommer att göra det lättare för EASA i framtiden.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Låt mig förtydliga att EASA har utfärdat instruktioner, och alla flygbolag är skyldiga att tillämpa de regler som byrån anger.

Er fråga är emellertid mer omfattande än så. Ja, EASA har befogenheter att certifiera flygplan, och det har befogenhet att utfärda typgodkännandecertifikat över hela världen. Men den förlitar sig på inspektioner i EU:s medlemsstater för att övervaka att de gemensamma reglerna följs på ett enhetligt sätt.

Med andra ord har vi, som ni så riktigt påpekade, utökat EASA:s befogenheter, men inte till den grad att medlemsstaternas civila luftfartsmyndigheter inte har några skyldigheter alls. Medlemsstaterna måste fullgöra sina skyldigheter via sina civila luftfartsmyndigheter.

En dag kommer vi kanske att kunna gå ännu längre, men för tillfället har EASA flera svåra uppgifter att utföra och den måste även i fortsättningen kunna övervaka tillämpningen av de gemensamma reglerna mycket noggrant via inspektioner i medlemsstaterna.

I detta specifika fall anser jag att EASA har gjort precis vad som krävs för att garantera säkerheten.

Talmannen. – Fråga nr 40 från **Jörg Leichtfried** (H-1062/07)

Angående: Insyn i företagsledares löner

Överallt i Europa stiger företagsledares löner hela tiden. Som exempel kan nämnas Österrike, där företagsledares grundlöner gått upp med ca 3,7 procent från 2006 till 2007. Det som ökat väsentligt mer är dock de varierande delarna av företagsledares löner. Genom att företagsledares löner stiger kommer också allmänheten att få ett ökat intresse för hur arbetet med att leda företag faktiskt avlönas. Inte minst därför att de varierande delarna av lönerna inte obligatoriskt måste framgå av boksluten vill framför allt aktieägarna veta vart deras pengar går. Följaktligen har folk i Europa klart börjat höja sina röster till förmån för mera insyn i företagsledares löner.

Känner kommissionen till den här utvecklingen? Planeras det någon gemenskapslagstiftning som skulle ge ökad insyn i företagsledares löner eller finns det redan en gemenskapslagstiftning av detta slag?

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Företagsledares löner är ett aktuellt ämne, och har varit det ganska länge. Kommissionen har därför vidtagit åtgärder för att öka insynen i företagsledarnas löner.

I de rekommendationer som kommissionen antog 2004 föreskrivs att bolagen årligen ska lämna ut uppgifter om såväl bolagets politik för direktörsersättningar som enskilda direktörers ersättningar. Kommissionen har också följt upp denna rekommendation genom att kontrollera om medlemsstaterna faktiskt tillämpar den. Vi har nyligen gjort en översikt över detta.

De allra flesta medlemsstater har infört höga standarder i sin nationella bolagslagstiftning eller annan bindande lagstiftning när det gäller att lämna ut uppgifter om ersättningar till enskilda företagsledare. Endast omkring 60 procent av medlemsstaterna har emellertid följt rekommendationerna om insyn i ersättningspolicyn. Endast ett fåtal rekommenderar att detta ska vara föremål för omröstning på bolagsstämmorna. Här finns det utrymme för förbättringar.

Kommissionen kommer dessutom att utvärdera i vilken utsträckning bolagen följer de rekommenderade insynsstandarderna i praktiken. Ersättningar är ett område där vissa bolag högst ovilligt lämnar ut information, trots rekommendationer i den nationella koden för bolagsstyrning. Vi kommer att undersöka frågan närmare.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Ni sa själv att 60 procent av företagen planerar att inte göra någonting alls. Vad planerar kommissionen att göra?

Min andra fråga är denna: Vi har nu via ett konkret fall i Tyskland fått veta att dessa gentlemän – för det är oftast män – inte bara tjänar bra med pengar utan att de dessutom inte vill betala skatt på sina inkomster. Därför beger de sig till Liechtenstein och andra skatteparadis. Vad planerar kommissionen att göra i framtiden för att få stopp på denna praxis?

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Som svar på ledamotens två frågor kan jag säga att detta är frågor som bör hanteras på medlemsstatsnivå. Som svar på frågan vad kommissionen tänker göra har kommissionen redan gjort det.

Min företrädare beslutade att utföra en rekommendation på just detta område. Varför valde han en rekommendation i stället för något annat instrument? Det berodde säkert på flera orsaker, men främst för att det inte finns någon överenskommelse om en universell kod för företagsstyrning eller ett bolagsrättsligt system i EU. Vi skulle aldrig kunna få till stånd ett sådant system.

Det finns stora kulturella skillnader på hela detta område. Och det var förmodligen ett av skälen till varför min företrädare valde att utfärda just en rekommendation.

När det gäller rekommendationen visar vår studie att de flesta medlemsstater i sina koder för företagsstyrning har infört höga standarder för utlämning av uppgifter om ersättning till enskilda direktörer. Och vissa har infört dem i bindande lagstiftning. Majoriteten av medlemsstaterna har också tagit åtgärdat rekommendationen om insyn i ersättningspolicyn.

Den andra frågan om skatter är utan tvekan något som varje enskild medlemsstat måste få fatta beslut om på det sätt som den finner lämpligt och i överensstämmelse med sin nationella lagstiftning.

Talmannen. – Fråga nr 41 från **Cristina Gutiérrez-Cortines** (H-1041/07)

Angående: Nedgrävning av spåren för höghastighetståget (AVE) i närheten av basilikan La Sagrada Familia

Det är allmänt känt att nedgrävningen av spåren för det spanska höghastighetståget (AVE) under Barcelona har medfört många ras och håligheter som äventyrar de bostäder och byggnader som befinner sig på ytan, däribland basilikan La Sagrada Familia och många andra historiska monument.

Då det rör sig om ett EU-subventionerat projekt skulle vi vilja veta vilka miljökonsekvensbedömningar som är prioriterade (direktiv 85/337/EEG⁽²⁾1), och om man i dessa bedömningar har uppskattat riskerna för La Sagrada Familia och andra historiska byggnader?

Vi skulle även vilja veta om de handlingar som EU har erhållit omfattar den bedömning som har gjorts av universitetet Pompeu Fabra, i vilken man avråder från att leda ner spåren i en tunnel på grund av de faror och risker detta innebär för samtliga berörda byggnader?

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Till att börja med skulle jag vilja påminna er om kommissionens fasta föresats om att hur användbart eller nödvändigt ett projekt än är får det aldrig förverkligas på ett sätt som skadar miljön, folkhälsan eller kulturarvet i en medlemsstat.

Medlemsstaterna måste vida alla nödvändiga åtgärder för att skydda och trygga sitt kulturarv. Det gäller framför allt deras historiska stadskärnor, som ibland lider av det ökade tryck som förtätningen av städerna innebär.

När det gäller ledamotens fråga skulle jag vilja påpeka att projekten för att bygga höghastighetsjärnvägslinjen Madrid–Saragossa–Barcelona endast till viss del har finansierats av Sammanhållningsfonden.

Fonden för de transeuropeiska näten medfinansierar förberedande studier av projekt längs hela linjen, inklusive utbyggnaden från Barcelona till Gerona och Figueres.

Trots detta kan det vara så att EU-medel inte har medräknats i eller använts för projekt knutna till det nedgrävda spåravsnittet i Barcelona. Planering och färdigställande av projekt tillhör dessutom medlemsstaternas exklusiva behörighet. Även om de är skyldiga att följa och strikt tillämpa relevanta regler i gemenskapslagstiftningen.

I just det här fallet användes inga gemenskapsmedel för det förberedande arbetet på det avsnitt som kopplar samman Sants- och Sagrega-stationerna, eller för tunneln i närheten av Sagrada Família. Kommissionen underrättades därför inte om, eller mottog någon kopia av, den miljökonsekvensbedömning som de spanska myndigheterna har utfört.

Kommissionen är medveten om att den behöriga spanska myndigheten, det vill säga generalsekretariatet för förhindrande av föroreningar och klimatförändring, har godkänt miljökonsekvensbedömningen i enlighet med sitt beslut av den 30 maj 2007. Godkännandebeslutet offentliggjordes i den spanska statens officiella tidning i juni 2007. I texten hänvisas det till de effekter projektet kommer att få för kulturarvet, exempelvis Sagrada Família.

Avslutningsvis har kommissionen inte underrättats om den studie som har gjorts av universitetet Pompeu Fabra. De spanska myndigheterna är skyldiga att ta hänsyn till både innehållet i studier, som i detta fall, och till den allmänna opinionen.

Kommissionen kommer att fortsätta att följa upp situationen. Vi hoppas att detta historiska monument som tillhör staden Barcelonas kulturarv inte ska skadas.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag betvivlar inte att de rättsliga förfarandena har följts på ett korrekt sätt, där man bara har gjort precis så mycket som har varit nödvändigt. Jag har kontaktat kommissionen för att få dess hjälp, som fördragens väktare, och jag vädjar till dess samvete och ber den att avvisa åtgärderna och strikt tillämpa miljökonsekvensdirektivet för att göra detta.

Att denna del av tunneln inte ska finansieras av EU hör inte hit eftersom vi alla vet att det inte är bra att dela upp projekt i olika avsnitt. Detta är något som EU ofta har kritiserat.

⁽²⁾ 1 EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Med tanke på att den föreslagna sträckningen kommer att gå i ett mycket känsligt område som Pedrera, och framför allt intill Sagrada Família, varför har AVE inte angett detta som ett större projekt som kräver en detaljerad miljökonsekvensbedömning?

Enligt andan i artikel 3 i miljökonsekvensdirektivet måste miljökonsekvensbedömningar göras vid projekt som har potentiell inverkan på kulturarvet. Den 40 meter tjocka skyddsmur som ska uppföras kommer att ligga bara en och en halv meter från Sagrada Familias fasad, som väger 40 000 ton.

Med tanke på terrängens särdrag och det faktum att katedralen är ett mycket intrikat mästerverk är allt jag ber om att alla sidor ska höras och att alla åsikter ska beaktas. Jag är mycket glad att AVE är på väg, men detta är inte en partipolitisk fråga. Det var PP som ändrade sträckningen och jag anser att denna nu bör ändras igen, så att den i stället går längs Valencia-vägen.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Återigen måste jag betona att kommissionen inte har befogenhet att ingripa. Ledamoten har givetvis rätt när hon säger att vi måste vara extra noga med att bevara vårt kulturarv och särskilt våra arkitektoniska mästerverk. Hittills har vi emellertid inte informerats om någon fara. Det förslag till miljökonsekvensbedömning som har lagts fram har inte visat sig innehålla några brister.

Allt som har kommit till kommissionens kännedom är de framställningar som har lämnats in till Europaparlamentets behöriga utskott av sammanslutningen Llave para Litoral, vars medlemmar vill ha en annan sträckning längs kusten än den som går under jord.

Dessa problem måste emellertid de lokala myndigheterna, de regionala myndigheterna och centralregeringen lösa genom att tillämpa miljökonsekvensbedömningsdirektivet. De är skyldiga att göra detta för att bevara vårt kulturarv.

Maria Badia i Cutchet (PSE). – (ES) Herr talman! Jag skulle bara vilja lägga till några detaljer. För att stilla människors oro skulle jag vilja säga att det finns komplett geologisk information om dessa arbeten. Byggnadstekniken är lämplig för markförhållandena, förebyggande åtgärder kommer att vidtas innan arbetet inleds i närheten av befintliga byggnader, det kommer kontinuerligt att göras ljudundersökningar för att omedelbart identifiera minsta rörelse eller markförskjutning, det kommer inte att bli några negativa följder för närliggande byggnader och det kommer att ges garantier för att informationen till allmänheten kommer att präglas av öppenhet och insyn.

Vad jag försöker säga är att jag inte tror att det finns någon som har ett större intresse av att se till att varken detta historiska monument eller människorna i området drabbas av några som helst skador än den spanska regeringen, den katalanska regeringen och de lokala myndigheterna.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Jag tror inte att jag har något att tillägga till den information som ledamoten har gett oss.

Del II

Talmannen. – Fråga nr 42 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-1049/07)**

Angående: Antik grekiska och latin i den europeiska indikatorn för språkkunskaper

Mot bakgrund av kommissionens förslag om att införa en europeisk indikator för språkkunskaper avseende de fem största språken (KOM(2005)0356) vill jag fråga kommissionen i vilken mån den har för avsikt att låta latin och antik grekiska ingå i det program för språkundervisning som planeras, eftersom dessa två språk utgör grundvalarna för de europeiska språken och många ord som används i alla europeiska språk, oberoende av deras härstamning, kommer från dessa?

På basis av betydelsen av de här språken har den europeiska filologföreningen Euroclassica redan fastställt tester och nivåer för kunskaper i latin och står i färd med att utarbeta ett motsvarande program för antik grekiska. Att lära sig de här två klassiska språken innebär medför stora möjligheter att fördjupa sig i den europeiska kulturens grundvalar och stärker ytterligare banden och relationerna mellan de europeiska medborgarna, samtidigt som intyg över kunskaper i dessa språk kommer att utgöra ytterligare en kvalifikation i yrkeslivet.

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) I det kommissionsmeddelande med titeln Europeisk indikator för språkkunskaper som antogs 2005 förslags en detaljerad strategi för att göra en europeisk enkätundersökning om språkkompetens. Tack vare denna kommer man att kunna samla in data för att

förbereda en europeisk indikator på detta område och förbättra kunskaperna om undervisning i främmande språk.

På grundval av detta lade rådet i maj 2006 fram sina slutsatser om en rad grundläggande problem med den europeiska indikatorn för språkkunskaper. När det gäller de främmande språk som ska testas beslutade rådet att den europeiska indikatorn för språkkunskaper ska gälla EU:s officiella språk. Detta innebär att endast levande språk omfattas. Möjligheten att testa latin eller klassisk grekiska har därför inte övervägts

Av praktiska skäl beslutade rådet att under den första fasen av den europeiska enkätundersökningen om språkkunskaper bedöma elevernas språkkunskaper i det första och det andra främmande språket bland de mest studerade officiella språken i EU – det vill säga engelska, franska, tyska, spanska och italienska. Rådet beslutade också att det skulle samlas in uppgifter om de tre färdigheterna läsförståelse, hörförståelse och skriftlig färdighet.

Trots detta kommer alla länder som vill ha ett nationellt alternativ att få tillgång till testinstrumentet så att de förutom dessa fem främmande språk även kan låta testet omfatta andra språk. Kommissionen kommer också att ta initiativ till att nästa steg i undersökningen ska omfatta samtliga officiella språk som studeras i EU.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag ser att undervisning inte ingår i ert ansvarsområde, inte spridning och inte heller bevarandet av det gemensamma arv som har sitt ursprung i de klassiska språken, som jag tog upp i min fråga.

Ligger detta inom ert ansvarsområde eller inte? Det är min första fråga. Tar det europeiska forskningsprogrammet upp forskning om dessa språk eller inte? Det är min andra fråga. Vet ni överhuvudtaget någonting om detta?

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Den fråga som jag fick rörde den europeiska indikatorn för språkkunskaper. Som jag svarade omfattas bara EU:s officiella språk av denna åtgärd. Däremot har kommissionen ingen information om eventuell forskning eller eventuella studier som utförs i medlemsstaterna eller i medlemsstaternas regioner om de nämnda språken.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Herr kommissionsledamot! Som föredragande för den europeiska indikatorn för språkkunskaper skulle jag vilja framhålla att syftet med denna indikator är att regelbundet testa de övergripande kunskaperna i moderna språk i samtliga medlemsstater.

Vi enades om att denna indikator inledningsvis skulle mäta språkkunskaperna i de fem mest använda språken i EU:s utbildningssystem – engelska, franska, tyska, italienska och spanska.

Trots detta har parlamentet uppmanat kommissionen och rådet att vidta de åtgärder som krävs för att så snart som möjligt utvidga detta test till fler av EU:s officiella språk, under förutsättning att detta inte har någon negativ inverkan på de moderna språkens undervisning eller utveckling.

Kan kommissionsledamoten berätta för oss vilket stadium vi har nått och om möjligt vilka språk som kommer att ingå i nästa stadium?

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Det finns ett polsk-tjeckiskt konferenscenter i det före detta klostret Haindorf i norra Böhmen, där alla inskriptioner och skyltar är på latin. Skulle vi inte kunna göra samma sak i EU-institutionernas byggnader?

Skulle vi dessutom inte kunna ta fram en gemensam text på latin till Europahymnen, som alla kan sjunga tillsammans och som medlemsstaterna sedan kan översätta till sina egna språk?

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) När det gäller den europeiska indikatorn för språkkunskaper omfattar denna – som jag påpekade och som ni helt korrekt uppfattade – endast fem språk under den första fasen.

För närvarande ser planeringen ut som följer: Vi håller på att förbereda ett pilotprojekt. 2009 kommer vi att göra alla förberedelser för bedömningen och 2010 kommer vi att ha tydliga resultat för situationen för dessa fem språk. Efter detta vill kommissionen – som jag nämnde i mitt anförande – utöka denna indikator till samtliga officiella språk. Det är emellertid fortfarande för tidigt att ange en exakt tidpunkt för när denna utökning kommer att ske. Givetvis måste vi studera och grundligt undersöka resultaten av bedömningen av indikatorn för de fem språk vi börjar med.

När det gäller er andra fråga är det Europeiska kommissionens mål att försvara den språkliga mångfalden. Därför strävar Europeiska kommissionen, i alla åtgärder som den vidtar, efter att försvara både de officiella språken och de övriga språk som talas i EU. Vi har 23 officiella språk och över 60 regionala språk, minoritetsspråk och mindre använda språk. Därför är de åtgärder vi vidtar framför allt inriktade på dessa språk, som vi kallar levande språk.

När det gäller Europahymnen går åsikterna givetvis isär. Det är inte upp till Europeiska kommissionen att avgöra denna fråga.

Talmannen. – Fråga nr 43 från **Bernd Posselt** (H-0002/08)

Angående: Stödet till språkminoriteter

Vilka språkminoriteter fick stöd från kommissionen under 2007 och vilka möjligheter ser kommissionen till att under 2008 och 2009 öka stödet till tyskspråkiga minoritetsgrupper?

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) I 2007 års inbjudan att lämna förslag valdes ett nätverk och tre projekt som behandlar minoritetsspråk ut för stöd från programmet för livslångt lärande.

Nyckelaktivitet 2: främmande språk. Nätverket är avsett att främja språklig mångfald. Det samordnas av den walesiska språknämnden (Bwrdd yr Iaith Gymraeg) och syftar till att främja följande språk: baskiska, bretonska, katalanska, korniska, östfrisiska, skotsk gäliska, nordfrisiska, walesiska, västfrisiska, slovakiska, ladin, galiciska, friuliska, sardinska, estniska, iriska, lettiska, litauiska, maltesiska, finska och svenska.

Europeiska byrån för mindre använda språk är en av partnerna i detta treåriga projekt, som har till syfte att underlätta utbytet av befintlig god praxis och utvecklingen av nya och innovativa idéer på utbildnings- och språkplaneringsområdet inom ramen för regionala språk, minoritetsspråk, ursprungsbefolkningars språk, gränsöverskridande språk, mindre länders språk och mindre använda språk. De tre fleråriga projekt som mottog stöd 2007 inkluderar minoritets- och världsspråk som katalanska, baskiska, sardinska, sicilianska, iriska, ryska, arabiska och hindi.

För perioden 2008–2010 kommer vi att prioritera projekt som rör mindre använda europeiska språk. Inom ramen för programmet för livslångt lärande 2007–2013 är alla språk berättigade till stöd, således även tyskspråkiga minoriteter.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Om jag förstod er rätt kan tyskspråkiga minoriteter inte motta stöd förrän 2013? Det existerar faktiskt verkliga minoriteter, exempelvis den tyska minoriteten i Tjeckien, den polska minoriteten i Litauen, den polska minoriteten i Tjeckien etc. Om de har medieprojekt eller kulturprojekt kan de inte få något stöd alls just nu. Eller har jag missförstått er?

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Jag var kanske inte tillräckligt tydlig. Jag sa definitivt inte att vissa språk, inklusive tyska, bara kunde få stöd efter 2013. Svaret är kategoriskt. I programmet för livslångt lärande kan alla språk som talas i EU, därför givetvis även tyska, få ekonomiskt stöd. Det enda som har betydelse är kvaliteten på det eller de projekt som lämnas in. Därför svarar jag kategoriskt att sådana språk kan finansieras inom ramen för programmet för livslångt lärande, inklusive under perioden 2008–2013. Jag upprepar, inklusive under denna period.

Talmannen. – Fråga nr 44 från **Seán Ó Neachtain** (H-0010/08)

Angående: Mindre använda språk i Europa

Kan kommissionen ange om den avser att presentera några nya program inom den närmsta framtiden för att främja användandet av mindre använda språk i Europa, och beskriva de program som är aktuella samt ange storleken på det ekonomiska stöd som kan komma att ges till programmen?

Fråga nr 45 kommer att besvaras skriftligen.

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Kommissionen har inte för avsikt att inom den närmaste framtiden lägga fram ett nytt program för att konkret främja mindre använda språk i Europa. I kommissionens nya generation av program för 2007–2013, däribland programmet för livslångt lärande, finns det en rad olika finansieringsmöjligheter för dessa språk. Alla språk är berättigade till stöd från detta program.

Stöd kan fås i alla fyra delprogram inom programmet för livslångt lärande: Comenius, Erasmus, Grundtvig och Leonardo da Vinci. Finansiering är också möjlig i det nyligen skapade transversala avsnittet i programmet

för livslångt lärande, särskilt genom nyckelåtgärden – främmande språk – där finansiering föreslås av projekt och nätverk som inrättas i syfte att främja undervisning i främmande språk och språklig mångfald.

Efter 2007 års allmänna inbjudan att lämna förslag valdes ett nätverk och tre projekt avsedda för mindre använda språk ut för finansiering som en del av nyckelåtgärd 2. För perioden 2008–2010 kommer vi att prioritera projekt som syftar till att främja mindre använda språk i Europa. För 2008 uppgår den tillgängliga budgeten för nyckelåtgärd 2 till 9,9 miljoner euro. Men med tanke på att finansiering av språkrelaterade verksamheter och projekt är del av en dominerande trend har extra medel gjorts tillgängliga i programmet för livslångt lärande.

Seán Ó Neachtain (UEN). — (GA) Herr talman! Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten för hans svar. Men håller han med om att det är viktigt att stödja mindre använda språk i deras egen kontext, och utan att knyta dem allt för hårt till livslångt lärande? Dessa språk är utsatta och om de inte får tillräckligt stöd kommer de att vara ännu mer utsatta i framtiden. Givetvis är ekonomiskt stöd viktigt, men symboliskt stöd är ännu viktigare. Håller kommissionen med om att sådant stöd bör öka?

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. — (RO) Jag kan bara upprepa vad jag precis sa, det vill säga att vid de åtgärder som Europeiska kommissionen vidtar för att stödja den språkliga mångfalden stöds inte bara de 23 officiella språken utan även alla övriga språk som talas i EU, inklusive de regionala språken och de mindre använda språken.

Mairead McGuinness (PPE-DE). — (GA) Herr talman! Min kollega Seán Ó Neachtain talar flytande iriska. Tyvärr kan jag inte det. Jag ber om ursäkt.

Kan jag ställa en fråga till er? Jag håller med om premisserna i ert svar. Pengar är viktiga, men är det inte viktigare att vi vet hur språkundervisningen kan bli bättre? I mitt hemland Irland, där människor som jag själv gärna skulle vilja tala språket bättre men där systemet inte gav oss förmågan att göra detta, måste vi hitta sätt att lära oss att tala vårt hemlands språk, för vi skulle verkligen vilja kunna det.

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. — (RO) Europeiska kommissionen planerar att lägga fram en ny strategi om flerspråkighet under andra halvåret 2008. I denna strategi kommer utbildningskomponenten att ha en mycket framträdande plats. Sammansättningen av och olika sätt att lära sig främmande språk kommer att spela en mycket viktig roll.

När det gäller iriskan kan jag berätta att jag nyligen besökte Dublin. Både vid detta tillfälle och vid senare tillfällen har jag fört diskussioner med de irländska myndigheterna. Jag har framhållit behovet av bredast möjliga utbildning för personer som kan arbeta inom EU, och inte bara som översättare och tolkar. Detta är viktigt för att se till att iriskan ges samma ställning som de övriga officiella språken.

Evgeni Kirilov (PSE). — (EN) Herr talman! Jag förväntade mig verkligen att få ett svar från kommissionsledamoten i kväll. Ordet ges till personer som gör uttalanden och ställer frågor. Jag har en fråga och jag skulle vilja ha ett svar på den frågan. Så enkelt är det. Vi ödslar tid på uttalanden i kväll. Skulle ni kunna vara snäll och be kommissionsledamoten svara mycket kortfattat. Jag tänker inte ställa några särskilda frågor efter det.

Talmannen. — Ärade ledamöter! När personer ber om ordet kan jag inte veta om de tänker göra ett uttalande eller ställa en fråga. Jag har ännu inte den mentala kapaciteten. Jag har inte gudomliga krafter. Vad jag måste göra är att se till att talarna följer de tidsregler och de traditioner som finns här i kammaren, och tyvärr kan jag inte ge er någon tid. Det skulle missgynna de ledamöter som har ställt frågor. Jag måste påpeka att 70 frågor har ingetts till kommissionen enbart till detta sammanträde. Givetvis går det inte att besvara 70 frågor. Vi har regler, och vi måste följa dem. Jag ber verkligen om ursäkt och jag förstår er frustration. Om jag var i er situation – och när jag är i er situation känner jag mig också frustrerad – men jag kan inte ge er ett svar. I vilket fall som helst kommer kommissionsledamoten att ge er ett skriftligt svar och ni kommer därför att få ett svar. Jag hoppas ni har förståelse för det.

Talmannen. — Fråga nr 46 från **Claude Moraes** (H-1047/07)

Angående: De regionala utvecklingsfonderna och minoritetsgrupper

De flesta besluten har fattats om belopp från strukturfonderna för regional utveckling för perioden 2007-2013. Hur kommer kommissionen att garantera att fondmedlen inte används på ett diskriminerande sätt och att etniska minoriteter som i synnerhet romerna också får medel från dessa fonder?

Kommer kommissionen att publicera information om olika etniska minoriteters användning av fondmedlen?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig säga att i processen inför den nya generationen sammanhållningsprogram för 2007–2013 har kommissionen insisterat på att frågan om romerna, som är av särskilt intresse för ledamoten, ska inkluderas i planering och programplanering under förhandlingarna. Jag måste erkänna att medlemsstaterna har reagerat mycket positivt genom att inkludera frågan om romerna som en gränsöverskridande fråga i många nationella strategiska referensramar och även via direkta referenser i befintliga program. Detta är särskilt tydligt för länder som Ungern, Tjeckien, Slovakien, Rumänien, Bulgarien, Estland och Spanien, men även för Polen, Slovenien, Litauen och Finland.

På grund av det decentraliserade sätt som strukturfonderna förvaltas på kan kommissionen inte tydligt identifiera vilka projekt som inriktas på och i framtiden kommer att inriktas på frågan om romerna, och hur mycket pengar som kommer att finnas tillgängliga för denna fråga. Genom vår närvaro i övervakningskommittén för perioden 2000–2006 märker vi emellertid tydligt att det finns många intressanta och kompletterande program och projekt som stödjer integration av romer. I många av programmen i Europeiska socialfonden och Europeiska regionala utvecklingsfonden anges antingen specifika genomförandanslag eller indirekt stöd för integration av romer, genom hänvisning till utsatta grupper. Detta gäller exempelvis för Estland, Finland och Polen.

När det gäller publiceringen av uppgifter måste jag säga att för perioden 2007–2013 är medlemsstaterna, som ni förmodligen vet, skyldiga att publicera detaljer om de olika programmets stödmottagare. Men detta system sträcker sig inte uttryckligen till identifiering av stödmottagarnas etniska härkomst. På grundval av den lista som vi kommer att motta kommer vi trots detta att kunna identifiera de områden där EU för en aktiv politik.

För perioden 2007–2013 har generaldirektoratet för regionalpolitik dessutom tagit fram riktlinjer för kommissionens interna arbete i frågan om romerna. Dessa har använts av de olika tjänsteavdelningarna under programperioden. Det finns en avdelningsöverskridande grupp under ledning av generaldirektoratet för regionalpolitik som arbetar med strukturfonderna.

I många medlemsstater – Ungern är ett bra exempel – har vi dessutom styrmekanismer som är speciellt framtagna för den nya regionalpolitiska processen. I exempelvis Ungern finns det ett nätverk av rådgivare av romsk härkomst som ska bistå romska sökande vid utformningen av de olika stadierna i ett projekt. Kommissionen arbetar dessutom för tillfället med en översikt över alla gemenskapsinstrument och all gemenskapspolitik, inklusive strukturfonderna, och hur de påverkar integrationen av romer. Denna översikt kommer att läggas fram i juni 2008.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Tack, fru kommissionsledamot. Det var ett mycket heltäckande svar. Jag vill också tacka er för era insatser nyligen för att reda ut våra egna strukturfondsproblem i min valkrets i London.

Skulle ni kunna gå in mer i detalj på om man verkligen riktar in sig på etniska minoriteter på ett bra sätt? I december bad Europeiska rådet uttryckligen er och kommissionen att närmare studera denna fråga. Anser ni, utöver det omfattande svar som ni har gett mig, att det finns någon möjlighet att fastställa om man verkligen riktar in sig på romer och andra grupper på ett bra sätt, eller om pengarna filtreras bort till andra ställen? Finns det utrymme att gå vidare i denna fråga?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Det är faktiskt kommissionsledamot Vladimír Špidla som ansvarar för arbetet med att förbereda kommissionens svar på rådets begäran. Genom våra avdelningsöverskridande grupper deltar vi ändå alla i processen.

Som jag sa kommer vi att ha tillgång till informationen från rapporten om slutmottagarna, det vill säga vi kommer att veta vad som görs för romerna och andra minoriteter. Vi kommer inte att ha etniskt segregerade uppgifter om stödmottagarnas härkomst. Det område där programmet kommer att bedrivas kommer trots detta att framgå mycket tydligt. Så på grundval av detta kommer vi att veta mer för perioden 2007–2013 än vi vet så här långt.

Låt mig också påpeka att kommissionen, i dess egenskap av observatör inom förvaltningssystemen i medlemsstaternas kommittéer, också studerar och aktivt deltar i bedömningen av tilldelningen av fondmedel på de områden som är viktiga för etniska minoriteter. Vi har därför olika typer av information. Jag måste emellertid tillstå att vi saknar ett ordentligt instrument för att identifiera hela räckvidden av de politiska ingripandena. Men vi är utan tvekan mycket medvetna om detta och gör allt vi kan.

Vi får se. Vi förbereder vårt bidrag till kommissionens svar till rådet. Vi vill också se var de svarta hålen finns, de områden där vi saknar information, och vilken typ av åtgärd vi fortfarande kan behöva.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag skulle vilja fråga kommissionsledamoten om ensamstående familjer och fattiga familjer med många barn är inkluderade i definitionen av utsatta grupper, om de räknas som minoritetsgrupper eller inte. Dessutom undrar jag om kriterierna kan kombineras och om stödet till dessa grupper kan ökas?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Inget har exkluderats. Vi har utarbetat förordningen med er hjälp. Vi har varit känsliga när det gäller utsatta grupper, och det finns tydliga hänvisningar i den allmänna förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden, till exempelvis politik för lika möjligheter. Så detta är en prioriterad fråga.

Sedan har vi även systemet för rapportering om hur politiken för lika möjligheter genomförs i den nya generationens program inom Sammanhållningsfonden. I vilken utsträckning medlemsstaterna och regionerna använder denna beror på hur starka de partner är som deltar i alla förvaltningsfundsstrukturer i denna process. Det är en gemensam insats.

Kommissionen har skapat den allmänna ramen, för att ta hänsyn till alla utsatta grupper. Hur denna används beror inte bara på kommissionen, utan även på medlemsstaterna. Jag skulle vilja rikta en stark uppmaning till alla på fältet att ta hänsyn till denna fråga.

Medlemsstaterna genomför nu en process där de fattar beslut om urvalskriterierna. Och kommissionen deltar i denna process. Trots detta är det upp till medlemsstaterna och parterna att fatta beslut, eftersom alla samhällsparter ingår i övervakningskommittéerna. Jag hoppas att alla parter tillsammans med kommissionen kommer att uppmärksamma medlemsstaterna på dessa frågor, och att urvalskriterierna kommer att inkludera kriterier som gör det möjligt för alla utsatta grupper att vara representerade i våra program.

Talmannen. – Fråga nr 47 från **Jim Higgins** (H-1057/07)

Angående: EU:s regionalstöd till Irland för perioden 2007-2013

Är kommissionen nöjd med den regionala pariteten när det gäller EU:s nyligen fastställda stöd till Irland för perioden 2007–2013? Oroar sig kommissionen över att siffrorna visar att Irlands två regioner inte närmar sig varandra, utan att BMW-regionen (Border, Midland och Western) fortfarande släpar efter S&E-regionen (Southern och Eastern), som fortfarande mottar den största delen av det statliga stödet?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) När det gäller Irland och tilldelningen för 2007–2013 samt fördelningen mellan de två viktigaste regionerna kan jag säga att BMW-regionen (Border, Midlands och Western), som är en infasningsregion inom mål 2, kommer att motta ett finansiellt stöd per capita som är fyra gånger så stort som stödet till grannregionen, den rikare S&E-regionen (Southern och Eastern).

Av de totalt 901 miljoner euro som har tilldelats Irland kommer 457 miljoner euro att gå till BMW-regionen och 293 miljoner till S&E-regionen.

Vi har även 150 miljoner euro som kommer att gå till samarbetsprogram, vilket innebär en per capita-tilldelning på ungefär 400 euro i BMW-regionen och ungefär 95 euro i S&E-regionen.

Tack vare stödet från strukturfonderna har BMW-regionen dessutom gjort mycket bra i från sig under den senaste programperioden. Regionen hade redan 2004 nått 102,9 procent av genomsnittligt BNP per capita för EU-27. Men jag erkänner att klyftan i regionalt BNP för BMW-regionen och den angränsande regionen fortfarande är en utmaning. Därför hoppas vi att denna klyfta kommer att minska ytterligare i programmen för 2007–2013, både i Europeiska socialfonden och i Europeiska regional utvecklingsfonden.

Jim Higgins (PPE-DE). — (GA) Herr talman! Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten. Jag skulle vilja sätta in de stora vägprojekten – som är mycket viktiga i avlägset belägna områden – i rätt kontext. Under 2006 slutfördes 14 större vägprojekt, men inte ett enda av dem var i BMW-regionen. Samma år inleddes nya vägprojekt, men endast ett av dem var i West – i BMW-regionen.

Samma år inleddes 11 vägprojekt på totalt 222 kilometer. I West finns det emellertid bara två projekt på sammanlagt 25 kilometer. Ni har rätt när ni säger att när man studerar BNP eller bruttoproduktionsvärde står det klart att klyftan ökar och att något måste göras.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag uppskattar verkligen den kommentaren. Låt mig också säga att vi kommer att stödja BMW-regionen i många år framöver. Som ni vet minskade anslagen till Irland extra mycket för 2007–2013, och detta har givetvis inverkat på hur mycket vi kan göra tillsammans de kommande åren.

De goda nyheterna för Irland är dock att Irlands nationella strategi för markanvändning finns. Det är ett nationellt program som uppmärksammar de skilda tillväxtnivåerna, både mellan regioner, men även inom BMW-regionen. Låt oss hoppas att EU:s bidrag och det irländska bidraget tillsammans kommer att göra att BMW-regionen kommer att få snabbare tillväxt.

Låt mig göra en personlig kommentar. Vi vet alla att Irland har använt medel från de europeiska fonderna på ett fantastiskt sätt under årens lopp och följt en mycket klok strategi, och att detta har lett till en stor förbättring av den allmänna utvecklingen mätt i BNP per capita. Men det är sant att man valde att inte satsa på infrastrukturen, som nu är ett problem. På detta område kan vi inte heller hjälpa till eftersom Irland har avslutat mål 1-programmet, där man kan göra ytterligare investeringar i infrastruktur. Man har gjort ett helt annat val än Spanien och Portugal. Men det är inte min sak att döma.

Talmannen. – Fråga nr 48 från **Brian Crowley** (H-0008/08)

Angående: EU:s stöd till fredsprocessen i Irland

Kan kommissionen ange hur mycket ekonomiskt stöd den ger till Nordirland från strukturfonderna under åren 2007–2013, samt hur mycket ekonomiskt stöd kommissionen har gett till Nordirland sedan 1994 inom ramen för EU:s strukturfondsprogram, Interreg-programmet om gränsöverskridande samarbete, EU:s fredsfond och Internationella fonden för Irland?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Alla här i kammaren vet att kommissionen i många år har varit en stark och närvarande partner i freds- och försoningsprocessen i Nordirland.

För perioden 2007–2013 kommer sammanlagt drygt 1,2 miljarder euro att investeras i Nordirland. Dessa pengar kommer från Europeiska socialfonden och Europeiska regionala utvecklingsfonden. Ytterligare 477 miljoner euro kommer att tilldelas Peace III-programmet. Dessutom tillkommer pengar från IFI- och Interreg 4-programmen. Dessa kommer inte bara att investeras i Nordirland utan även i Irlands gränsregioner.

Om vi blickar bakåt, viket också ingick i frågan, och tittar på perioderna 1994–1999 och 2000–2006 kommer EU att ha investerat mer än 2 miljarder euro under perioden 1994–1999 och nästan 1,8 miljarder euro under perioden 2000–2006. Så för hela perioden 1994–2013 kommer vi att ha investerat nästan 5 miljarder euro i Nordirland.

Med den nya insatsstyrkan och Europeiska kommissionens nya strategi och engagemang kommer vi nu att få fler fördelar än bara ekonomiska anslag, eftersom Nordirland kommer att delta mer i den europeiska politiken. Det är det vi arbetar på, tillsammans med Nordirlands regering och andra partner.

Seán Ó Neachtain (UEN), suppleant för frågeställaren. — (GA) Fru kommissionsledamot! Stödet för fredsprocessen i Nordirland och gränsregionerna har varit en stor framgång. Kan ni säga om detta initiativ kommer att fortsätta när utgiftsperioden löper ut 2013?

Jim Higgins (PPE-DE). — (GA) Herr talman! Jag håller helt med min kollega Seán Ó Neachtain och är väldigt tacksam gentemot EU för dess ekonomiska stöd till Nordirland, särskilt till gränsregionerna. Det är fantastiskt vackert där och det är fred där nu och vi vill alla tacka EU för dess bidrag. När man tittar närmare på siffrorna, och jag har nyligen skrivit en rapport om Internationella fonden för Irland, kan vi se att över fem tusen arbetstillfällen har skapats tack vare denna fond. Trots det ställer jag mig helt bakom den fråga som har inletts av min kollega Seán Ó Neachtain.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Som svar på frågan om vi kommer att fortsätta vår närvaro i Nordirland efter 2013 kan jag säga att IFI, som inte är ett gemenskapsprogram som kommissionen och rådet bidrar till, som ni vet, kommer att avslutas 2010. Därför vet vi inte om det internationella samfundet kommer att vilja fortsätta med en andra fas eller en andra upplaga av detta program.

När det gäller EU-program är Nordirland ett mål 2-program. Jag hoppas verkligen att vi kommer att fortsätta med mål 2-programmet eftersom jag inte tror på en regional politik som bara omfattar en del av Europa, och där andra delar utelämnas. Om det inte kommer att finnas något mål 2 kommer Nordirland inte att vara kvalificerat för stöd.

Jag anser emellertid att det gränsöverskridande och nationsöverskridande samarbete som Nordirland deltar i – särskilt det nya gränsöverskridande programmet via "C" – också är mycket viktigt. Vi anser nämligen att detta interregionala samarbete – särskilt med dess gränsöverskridande dimension – också är mycket viktigt för att föra Nordirland närmare Europa och för samarbetet med andra regioner och andra medlemsstater. Så det är en öppen fråga. Kommissionen kommer utan tvekan att stödja tanken på fortsatt närvaro.

Talmannen. – (PT) Fråga nr 49 från **David Martin** (H-1061/07)

Angående: Finansiering via de europeiska strukturfonderna

Känner kommissionen till att projekt enligt de nya operativa riktlinjer som gäller i Skottland måste uppnå en minimibudget på 200 000 £ för att vara berättigade till finansiering via de europeiska strukturfonderna? Anser inte kommissionen att denna bestämmelse är orättvis och diskriminerar mindre men dock värdefulla projekt?

Frågorna 50–54 kommer att besvaras skriftligen.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen känner till den tröskel som de skotska myndigheterna har infört. Låt mig också säga att de skotska myndigheterna under hela förhandlingarna har varit helt öppna om att de tänkte införa tröskeln. Myndigheterna var inte bara öppna i kontakterna med kommissionen, utan även i samrådsprocessen med alla berörda aktörer och partner i Skottland.

Jag skulle vilja betona att den tröskel som har införts absolut inte exkluderar små projekt, men att syftet är att dessa projekt ska uppmuntras att slå sig samman ämnes- eller områdesmässigt för att nå det nödvändiga tröskelvärdet. De skotska myndigheterna har åtagit sig att se till att stöd ges till innehavare av små projekt, så att små projekt som inte når upp till tröskeln när som helst kan lämnas in till det tillfälliga förvaltningsorganet. När det är möjligt kommer detta organ sedan att slå samman projekten för att skapa ett mer strategiskt förslag.

Syftet är faktiskt att minimera de ekonomiska riskerna och revisionsriskerna med att finansiera små projekt. Syftet är dessutom att främja kopplingar mellan mindre projekt och göra dem till en del av en heltäckande strategi. Ett annat syfte är att minska den administrativa bördan, som ofta ses som ett hinder för små projekt. Så avsikterna är goda, och det finns en mekanism för att hjälpa små projekt att bilda större projektpaket som sedan kan ansöka om finansiering.

David Martin (PSE). – (EN) Fru kommissionsledamot! Mycket kort, för jag vet att vi har ont om tid. Om de skotska myndigheterna skulle komma till er och föreslå en lägre tröskel, skulle detta i så fall vara möjligt, och skulle ni se det som positivt?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Ja, absolut. Svaret skulle definitivt bli ja.

Talmannen. – Fråga nr 55 från **Georgios Papastamkos** (H-1044/07)

Angående: Inrättande av en myndighet för den europeiska marknaden för telekommunikationer

Bland de förslag som kommissionen lagt fram om den förestående översynen av regleringsramen för telekommunikationer ingår bland annat ett förslag om inrättande av en myndighet för den europeiska marknaden för telekommunikationer. Den här myndigheten ska bland annat överta den roll som den europeiska gruppen av regleringsmyndigheter (ERG) spelar i dagens läge och samordna de nationella regleringsmyndigheternas verksamhet.

Har kommissionen beaktat de motreaktioner som kommit från alla de nationella regleringsmyndigheterna i EU angående den makt och de befogenheter som den föreslagna gemenskapsmyndigheten skulle få? Var går skiljelinjen i fråga om befogenheter mellan de nationella regleringsmyndigheterna och denna nya europeiska myndighet?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Ledamoten hänvisar till kommissionens förslag om att inrätta en myndighet för den europeiska marknaden för elektroniska kommunikationer. Vi anser att detta bör vara en separat enhet oberoende av kommissionen och ansvarig inför Europaparlamentet. Denna enhet skulle kunna bistå kommissionen i dess arbete med att lösa de återstående problemen med inkonsekvent reglering, som leder till att de europeiska marknaderna fragmenteras.

Jag har kontinuerligt kontakt med de nationella regleringsmyndigheterna och jag beaktar deras åsikter om den föreslagna myndighetens befogenheter och skyldigheter.

Den europeiska gruppen av regleringsmyndigheter (ERG) har uttryckt att den helst stärker sin egen modell, för att förbättra kvaliteten, konsekvensen och samordningen av regleringen i EU. ERG anser att om EU vill spela en ledande roll i den globala ekonomin måste dess 27 medlemsstater ha ett nära samarbete så att näringslivet till fullo kan dra nytta av den europeiska marknaden. Så är det alltså inte i dag och vi måste hitta lösningar för att se till att det blir så i framtiden.

I den konsekvensbedömning som åtföljer förslagen om översyn anges att den europeiska myndigheten skulle bidra till att göra beslutsfattandet effektivare, framför allt vid beslut om gränsöverskridande åtgärder. Vi behöver det för att bygga upp den inre marknaden.

Kommissionens slutsats är därför att det finns ett behov av att inrätta en separat enhet inom gemenskapens befintliga struktur. ERG i dag ligger utanför denna struktur, vilket betyder att det bara är en privat organisation. Inom den institutionella strukturen skulle denna enhet förstärka de nationella regleringsmyndigheternas befogenheter genom att överta ERG:s funktioner och grunda dem på gemenskapsrätten.

När det gäller frågan om fördelningen av befogenheter skulle myndigheten bistå kommissionen i frågor som påverkar den inre marknaden och har en inbyggd gränsöverskridande karaktär, och den skulle givetvis utnyttja de nationella regleringsmyndigheternas expertis och dagliga regleringsarbete. Detta system, baserat på de 27 nationella tillsynsmyndigheternas expertis och den erfarenhet som har byggts upp hos Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet (ENISA), syftar till att stärka enhetligheten och samstämmigheten i EU:s regler, förbättra beslutsprocessen och bidra till en hög och effektiv nivå av nät- och informationssäkerhet.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Fru kommissionsledamot! Om en EU-medborgare påverkas av en administrativ bestämmelse, vilket av de tre organen ska medborgaren vända sig till för att försvara sina rättmätiga intressen: till de nationella regleringsmyndigheterna, till den myndighet för den europeiska marknaden för telekommunikationer som håller på att inrättas eller till kommissionen?

Kommer besluten från den myndighet som håller på att inrättas verkligen att kunna verkställas? Har kommissionen själv för avsikt att stå för de extrakostnader som kommer att uppstå till följd av den föreslagna revideringen av regelverket, med tanke på den nuvarande ojämna utvecklingen av telekommunikationsstrukturer bland nya och gamla medlemsstater?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Varje medborgare har rätt att klaga om någonting inte fungerar. Om jag var en vanlig medborgare skulle jag i första hand vända mig till Europaparlamentets utskott för framställningar, eftersom det är den plats där parlamentet kan göra sin röst hörd. Den andra vägen är genom öppenhet, vilket utgör en mycket viktig del av alla våra regler.

Kommissionen har försökt att få till stånd denna öppenhet. I samband med röstroaming kommer ni kanske ihåg att medborgarna överhuvudtaget inte visste var de kunde få information om prisstrukturer förrän kommissionen inrättade en webbplats med information om roaming. Detta var första gången som öppenhet fungerade.

I den nya reformen gör vi dessutom öppenhet till regel snarare än undantag, inte bara när det gäller prisstrukturer utan även vid exempelvis brott mot säkerheten eller om den personliga integriteten kränks. I sådana fall är operatörerna skyldiga att informera konsumenterna. Men medborgarna kan fortfarande klaga den vanliga vägen, enligt de gamla telekomreglerna.

Talmannen. – Fråga nr 56 från **Giovanna Corda** (H-1045/07)

Angående: Tillgång till bredband för samtliga medborgare i medlemsstaterna

Kommissionen antog den 13 november 2007 flera förslag till en reform av regelverket för elektronisk kommunikation. Kan kommissionen ange i vilken omfattning den avser att effektivt och snabbt ingripa i medlemsstaterna så att bredbandsmarknaderna blir tillgängliga för samtliga medborgare? De stora prisskillnader som råder för närvarande visar att det långt ifrån är så i dag?

Hur kan kommissionen för övrigt garantera att konkurrensen är effektiv och att man straffar tillämpning av otillåtna konkurrensmetoder som hindrar att marknaderna öppnas?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen – (EN) Höghastighetsinternet i form av bredband är Internets framtid och vi vill inte att denna form av Internet bara ska vara tillgängligt för vissa. Därför är ett informationsamhälle för alla en av Lissabonstrategins grundprinciper för öppna och konkurrenskraftiga marknader. Eftersom våra nuvarande regleringsinstrument, även före reformen, gör det möjligt att använda

denna öppna strategi för elektriska kommunikationer – som dessutom gynnas av allmänna konkurrensregler – har marknaderna öppnats för konkurrens, vilket i sin tur har drivit på utbyggnaden av bredbandsnät i Europa.

Vad som bekymrar mig är att samtidigt som det har fungerat bra i vissa länder – de länder där konkurrensen fungerar bra, där man har spridningsnivåer på upp till 37 procent, ja även 40 procent – är spridningsnivåerna i andra länder mycket låga. Jag skulle vilja få ett slut på denna variation. Jag skulle vilja hjälpa dem som är i den lägre kategorin att komma upp några pinnhål. Därför föreslår kommissionen, som en del av reformen, att kommissionen ska ges befogenhet att övervaka de regleringsåtgärder som de nationella regleringsmyndigheterna vidtar, tillsammans med möjligheten för de nationella regleringsmyndigheterna att separera funktioner om de anser att detta behövs för att öppna upp marknaderna.

Parallellt med detta prioriterar kommissionen brott mot konkurrensreglerna. Exempelvis bötfällde vi France Télécom och Deutsche Telekom 2003 för att ha missbrukat sin ställning på bredbandsmarknaden. Och nu nyligen, den 4 juli 2007, bötfällde kommissionen Telefónica för att det hade missbrukat sin dominerande ställning genom att krympa marginalerna på den spanska bredbandsmarknaden.

I mars 2006 lade vi dessutom fram ett meddelande om att minska bredbandsklyftan. Vi behöver verkligen bredband för alla och därför anser jag att vi behöver nationella bredbandsstrategier som speglar regionala och lokala behov.

För att övergå till frågan om öppenhet ska kommissionen snart lansera en webbportal inriktad på bredband och medborgarna, vilken bör börja fungera någon gång i maj–juni 2008.

Sist men inte minst ser kommissionen positivt på användningen av offentliga medel – inklusive EU-fondmedel som strukturfonderna – för att bygga ut bredband i områden där den kommersiella täckningen är otillräcklig. Flera sådana projekt har redan inletts.

Vi stöder dessutom utvecklingen av informationssamhällen genom regionalpolitik. Enligt en preliminär beräkning uppgår denna typ av investering till ca 15 miljarder euro, vilket är 4,4 procent av de totala utgifterna för perioden 2007-2013. Av denna siffra är 2,2 miljarder euro beräknat att gå till bredbandsinfrastrukturer. Genom dessa kombinerade insatser hoppas vi att dagens spridningssiffror – där fyra av våra länder för övrigt är världsledande när det gäller bredbandsutbredning – kommer att göra många fler länder till ledande i världen och särskilt i Europa.

Giovanna Corda (PSE). – (FR) Fru kommissionsledamot! Ni var tvungen att införa maxpriser för roaming och förra veckan sa ni att ni kanske skulle bli tvungen att göra detsamma för e-post.

Kommer ni inte också inom en snar framtid att bli tvungen att kontrollera priserna för Internetåtkomst på EU-nivå?

Jag vet att det finns planer på harmonisering i vissa länder, vilket kommer att minska antalet operatörer. Kommer detta att betyda lägre priser? Jag tvivlar på det.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Som svar på Giovanna Cordas fråga skulle jag vilja påpeka att vi inte påverkar marknadspriserna med lätt sinne. Vi överläter vanligtvis till marknaden att lösa sådana problem. Men om marknaden inte klarar det måste politikerna ta sitt ansvar. Det var det vi gjorde med roaming av röstsamtal, och det är det jag vill göra med sms och dataroaming.

Baserat på min skyldighet enligt förordningen om röstroaming, där parlamentet bad mig lägga fram en analys av läget 2008, har jag därför precis gett branschen en skälig varning. På ett sätt som inte kan misstolkas har jag sagt åt dem att om den inte själv sänker priserna kommer regleringsmyndigheterna, inklusive Europaparlamentet, att bli tvungna att vidta åtgärder. Marknaden måste emellertid alltid först få en chans att själv agera. Det är endast om marknaden inte klarar av att lösa problemet som politikerna bör ingripa.

Vad kommer att hända med bredbandsmarknaden? Jag vet inte. Det enda jag vet just nu är att här i Europa har vi fyra länder som är världsmästare i marknadsutbredning. De ligger långt före Japan och Sydkorea, och ännu längre före Förenta staterna. Vad som utmärker dem är att de är konkurrensutsatta marknader, marknader där det finns flera olika alternativ att välja mellan och där konsumenterna är fria att välja den tjänst som passar dem bäst.

Det är så en marknad bör fungera. Endast om marknaden inte fungerar bör vi reglera. Det är det de nationella regleringsmyndigheterna gör. För att göra det möjligt för dem att göra detta på ett effektivare och mer

praktiskt sätt, genom att föra den inre marknaden ett steg vidare – eftersom detta är EU:s trumfkort i en globaliserad värld, föreslår jag en reform av den lagstiftning som styr telekommunikationerna. Jag gör detta, och parlamentet diskuterar för närvarande frågan, så att konsumenterna får ett verkligt val.

För närvarande är det för många människor – inte bara individer utan även små och medelstora företag – som inte har tillgång till bredband. I framtiden kommer de inte att ha tillgång till den sociala utvecklingen via bredband. Jag finner denna situation ohållbar. Därför måste bredband för alla vara ett politiskt mål. Det kan nås om vi klarar att reformera telekommunikationerna på ett sätt som gör att det skapas verklig konkurrens mellan operatörer, och därmed ett val mellan de tjänster som de erbjuder medborgarna

Talmannen. – Fråga nr 57 från **Gay Mitchell** (H-1051/07)

Angående: Internetsäkerhet

Samtidigt som informations- och kommunikationstekniken gör framsteg som innebär stora fördelar har risken för att våra barn ska utsättas för olämpligt och olagligt material ökat dramatiskt. År 2005 antog EU ett program för ett säkrare internet (Safer Internet Plus-programmet) för att bekämpa innehåll som är olagligt och oönskat, särskilt för barn.

Mot denna bakgrund undrar jag följande:

Kommer kommissionen att rapportera om vilka resultat som har åstadkommit på detta viktiga område, särskilt vilka konkreta förbättringar som kan göras för att förbättra internetsäkerheten i medlemsstaterna?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Detta ämne ligger mig varmt om hjärtat eftersom det handlar om barn och deras säkerhet. Den nya tekniken är underbar för barn, men det finns även faror, och vi måste bekämpa dessa.

Därför har vi inrättat två omfattande europeiska nätverk: INHOPE-nätverket med jourtelefonlinjer dit allmänheten kan rapportera olagligt innehåll och INSAFE-nätverket för att öka medvetenheten, med syfte att sprida kunskap om säkrare användning av onlineteknik till barn, föräldrar, skolor, politiker och medier. Alla dessa ingår i programmet för säkrare Internet och är unika initiativ på EU-nivå.

INHOPE:s jourtelefonlinjer finns i 24 europeiska länder och det finns även internationella avläggare i Asien och Förenta staterna. Antalet rapporter om material där barn utnyttjas, som detta nätverk behandlar och lämnar vidare till de brottsbekämpande myndigheterna, har ökat med 15 procent de senaste åren. Så vi kan verkligen se hur viktiga dessa jourtelefonlinjer är.

Det andra nätverket är INSAFE. Det samordnar informationscentraler i 23 europeiska länder och anordnar dessutom varje år säkert Internet-dagen, som i år var den 12 februari. Vi anordnade ett Europaomfattande ungdomsforum där flera parlamentsledamöter och branschrepresentanter närvarade för att berätta om sina erfarenheter av socialt nätverkande och mobiltelefonanvändning.

EU-nätverket Kids Online samordnar forskare från 21 länder som inriktar sig på barns säkerhet online, och varje år samlas icke-statliga organisationer, forskare inom branschen och politiker för att diskutera hur man effektivt ska kunna bekämpa olagligt innehåll, Web 2.0 och andra relevanta ämnen. Programmet uppmuntrar dessutom den privata sektorns engagemang. Programmet Safer Internet Plus kommer att avslutas i december 2008. Parlamentet kommer därför mycket snart att ha en möjlighet att studera översynen av detta program för perioden 2007-2013. Jag är säker på att parlamentet aktivt kommer att delta i denna beslutsprocess.

Vi har sett goda resultat så här långt och de kan bli ännu bättre. Problemet blir inte mindre, det fortsätter att växa, så jag anser att dessa program ska fortsätta.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Fru kommissionsledamot! Tack för ert svar. Eftersom problemet växer och beräknas växa ännu mer, kan ni bekräfta att ni kommer att rekommendera att budgeten också ska fortsätta att växa? Budgeten för de senaste fem åren var 45 miljoner euro.

Känner ni till att enligt en undersökning från 2003 angav 40 procent av barnen att personer som de hade mött online hade bett att få möta dem personligen. Och 2006 angav 22 procent av barnen att de faktiskt hade mött dessa personer. Av dessa talade 51 procent aldrig om det för sina föräldrar eller lärare. Mot bakgrund av detta, vilka mål har ni själv satt upp, hur ska målen mätas och vilka framsteg kommer ni att kunna rapportera om till parlamentet när vi ska förnya programmet nästa gång för perioden fram till 2013? Jag stöder verkligen detta program och jag uppmanar er att ta fram de resurser som krävs för att föra det framåt.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru kommissionsledamot! Tack för ert svar. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att intensifiera sitt arbete med föräldrar? Detta är det verkliga problemet. Barnen ligger tyvärr långt före oss på detta område. Jag oroas av att detta program kommer att avslutas 2008 och är dessutom medveten om att alla inte känner till det, även om många gör det. Jag hoppas ni kommer att beakta detta, och jag tror att ni behöver vidta fler förebyggande åtgärder för att uppmuntra ökad medvetenhet om denna fråga.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag håller helt med ledamoten. Det är verkligen ett stort problem. För en gångs skull vet barn i vårt samhälle mer än föräldrarna. Det behöver inte vara dåligt, men föräldrarna får problem när de ska hjälpa sina barn att lösa problemet. För övrigt rör detta inte bara föräldrar utan även mor- och farföräldrar. Det är ofta mor- och farföräldrarna som först köper en mobiltelefon till sitt barnbarn, för att hålla kontakten med det. Och det rör naturligtvis även lärare.

Därför planerar vi inte bara att utvidga programmet med en utökad budget på 55 miljoner euro – och jag hoppas att parlamentet kommer att öka denna budget – utan vi arbetar även tillsammans med privata organisationer som SchoolNet. SchoolNet-programmet finns i många europeiska skolor och tar verkligen itu med detta problem för att göra barnen medvetna om vilka problem som finns och visa dem att inte alla som de kommer i kontakt med är personer som de bör ha kontakt med. SchoolNet tillhandahåller även information via jourtelefonlinjer och via verksamheten i programmet Safer Internet, och tillhandahåller informationscentraler för att få föräldrar att förstå vad som pågår. Våldigt ofta har föräldrarna ingen aning om för- och nackdelarna med ny teknik.

Jag är ansvarig för ny teknik och jag anser verkligen att det mesta som sker via ny teknik är positivt. Jag vill inte att ett fåtal negativa aspekter helt ska hindra den unga generationen från att ha kontakt med ny teknik. Därför tror jag starkt på branschens förmåga till självreglering.

För ett år sedan bad jag mobiltelefonoperatörerna att se till att Internetproblemen inte skulle spridas till mobiltelefonerna i den tredje generationens mobiltelefoner. Jag är mycket glad över att kunna säga att mobiltelefonbranschen i år vidtog mycket konkreta åtgärder för att informera föräldrar och barn om de svårigheter de ställs inför och att de i den tredje generationens mobiltelefoner har möjlighet att blockera program som är farliga för barn.

Så det sker framsteg. Jag anser att valet till Europaparlamentet kan vara ett bra tillfälle för Europaparlamentet att uppmärksamma medborgarna på de åtgärder som har vidtagits. Detta är konkreta åtgärder. Ni har rätt när ni säger att inte alla känner till dem. Så varför inte utnyttja valrörelsen inför valet till Europaparlamentet till att förklara för medborgarna vilka konkreta åtgärder Europeiska gemenskapen vidtar för samhällets bästa?

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).
Frågestunden är härmed avslutad.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

13. En EU-strategi för Centralasien (debatt)

Talmannen. – (DE) Nästa punkt är ett betänkande av Cem Özdemir, för utskottet för utrikesfrågor, om en EU-strategi för Centralasien (2007/2102(INI)) (A6-0503/2007).

Cem Özdemir, föredragande. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till att börja med skulle jag vilja utnyttja detta tillfälle till att tacka skuggföredragandena för deras stöd och värdefulla förslag till betänkandet om Centralasien. Jag skulle också vilja passa på att tacka utrikesutskottets sekretariat och naturligtvis även mina gruppkolleger, vilka inte får glömmas bort och utan vars hjälp detta betänkande aldrig hade blivit till. Låt mig bara nämna några av dem: Dag Sourander, Paolo Bergamaschi, Rosemary Opacic, Andrew Woodcock, Margaret François och min kollega Rana Aydın.

Vi i Europaparlamentet debatterar betänkandet om Centralasien för första gången här i kväll. Det är ett speciellt ögonblick för parlamentet eftersom det speglar hur viktiga vi anser att förbindelserna med den centralasiatiska regionen är. Centralasien håller på att bli en allt viktigare strategisk partner för EU. Efter att ha försummat frågan i många år har EU insett att det behövs en konsekvent strategi för de fem centralasiatiska

republikerna Kazakstan, Kirgizistan, Tadzjikistan, Turkmenistan och Uzbekistan. Efter Sovetunionens sammanbrott blev de fem republikerna medlemmar i OSSE. Detta innebär att de även har åtagit sig att acceptera de värderingar, standarder och principer som vi inom OSSE delar.

Under det tyska ordförandeskapet antog Europeiska rådet den 20–21 juni 2007 en gemensam strategi för Centralasien. I strategin erbjuds de fem republikerna att ta del av EU:s erfarenhet och expertis på centrala områden som goda styrelseformer, rättsstatsprincipen, demokratisering, mänskliga rättigheter samt utbildning och yrkesutbildning. EU:s beroende av externa energikällor och dess behov av en diversifierad energipolitik för att garantera trygga energileveranser ligger både i EU:s och de centralasiatiska republikernas intresse. På så sätt har vi gemensamma intressen.

När det gäller energikällor talar vi emellertid egentligen om två länder, Turkmenistan och Kazakstan. Uzbekistan och Tadzjikistan har exempelvis själva energiproblem, vilket vi har fått veta den senaste tiden. Kirgizistan är rikt på vattenenergi och därför tar vi särskilt upp detta. Här följer vi förslagen från kommissionen och ambassaderna på plats om att inrätta en vatten- och energiakademi som kan behandla hela frågan, även ur miljö- och hållbarhetssynvinkel. Det ligger även i de berörda ländernas intresse att diversifiera sina energivägar, eftersom det inte kan ligga i vårt intresse att få ett ökat beroende av Ryssland.

Partnerskaps- och samarbetsavtalen är viktiga instrument för det bilaterala samarbetet med dessa stater. Avtalen med Kazakstan, Kirgizistan och Uzbekistan har redan trätt i kraft, medan avtalet med Tadzjikistan ännu inte har ratificerats av samtliga medlemsstater. Än så länge har vi inte undertecknat något avtal med Turkmenistan. Skälen är välkända. Orsaken är den isoleringspolitik som bedrevs av regimen i Ashgabat fram till slutet av 2006. Vi hoppas – och jag förutsätter att jag talar för alla här – att vi kommer att få se en nystart i Turkmenistan. Och vi hoppas verkligen att landet kommer att fortsätta med sina demokratiska reformer. Samtidigt måste vi också erkänna att det återstår mycket arbete. Vi välkomnar de första steg som har tagits i riktning mot mer öppenhet. Vi hoppas emellertid att detta bara är början. Vi skulle vilja se mer.

I betänkandet anges tydliga mål och prioriteringar för förbindelserna med dessa fem republiker. Vi måste kombinera landsspecifika och regionala strategier. Vi bryr oss om demokrati och rättsstatsprincipen, utan att glömma de mänskliga rättigheterna. Vi vill ha tydliga riktmärken som definierar indikatorer och mål så att våra partner vet vad som gäller. Jag hoppas dessutom att kommissionen och rådet även i fortsättningen kraftfullt kommer att kräva frigivning av politiska fångar och mediefrihet. Jag hoppas också att detta betänkande ska leda till att regeringarna uppmuntras att vidta de åtgärder som krävs på människorättsområdet, och framför allt villkorslöst och omgående frigör alla människorättsaktivister.

En sak är säker. Vi kommer bara att nå långsiktig stabilitet i regionen om detta går hand i hand med det civila samhällets utveckling. Utan aktiva civilsamhällen och rättsstatsprincipen kan vi aldrig få någon långsiktig stabilitet. Även om vi själva vill ha trygga energileveranser får vi inte sälja ut demokratin för att få det.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar, herr Özdemir! Även vi betraktar Centralasien som en allt viktigare region. Jag håller helt med er om att den utgör en bro mellan Europa och Asien, som har stor strategisk betydelse och är en granne till våra grannar – om man tänker på Kaukasien. Som ni påpekade är de centralasiatiska länderna nu medlemmar i OSSE och vill därför även ha starka band till EU. Det är viktigt att vi fortsätter att stödja detta. Vi vill uppfylla denna önskan och vi samarbetade mycket bra med det tyska ordförandeskapet. Kommissionen lade fram förslag som sedan accepterades av alla. Resultatet är att vi nu har en ny och mycket viktig strategi för Centralasien.

Jag är glad att Europaparlamentet och Cem Özdemir har tagit upp just den här frågan i detta utmärkta betänkande. Det är verkligen viktigt att vi lyckas genomföra denna strategi i framtiden.

Givetvis får vi inte glömma att EU har varit aktivt i dessa länder sedan deras självständighet. Men nu har vi fått en ny slags kraft och ägnar dem mer uppmärksamhet. Därför välkomnar jag verkligen det tydliga uttalandet i betänkandet om att Europaparlamentet uppmänskar medlemsstaterna att framför allt ratificera partnerskaps- och samarbetsavtalet med Tadzjikistan. Jag hoppas att samma sak kommer att ske med Turkmenistan, där en bredare avtalsram även skulle göra det möjligt att mer intensivt stödja ramvillkor och reformer.

Som ni vet har vi i många år tillhandahållit bilateralt tekniskt stöd inom ramen för reformprocessen, liksom humanitärt stöd. Så vi börjar inte från noll. Det finns emellertid en enorm potential för att utveckla våra förbindelser ytterligare. Därför angav vi mycket tydligt i den nya strategin vilka mål vi vill uppnå genom detta starkare engagemang, nämligen genuint stöd för reformer på människorättsområdet, demokrati, stöd

till ekonomisk utveckling, investeringsstöd, miljöskydd, hållbar miljö, utvecklingen av energi- och transportnät, liksom åtgärder som kan hantera gemensamma utmaningar som narkotikahandeln.

Till denna strategi kommer även EU:s strategi för regionalt stöd till Centralasien. Det stöder våra politiska mål och hjälper även till att uppnå millennieutvecklingsmålen, särskilt målen om fattigdomsminskning och hälsa.

Jag anser att det är viktigt med framsteg på specifika områden som mänskliga rättigheter, men även på områden som utbildning, rättsstatsprincipen, viktiga regionala projekt i Väst- och Centralasien, vattenindustrin, och att utvidga EIB:s mandat. Ni hänvisade med rätta till dialogen om energipolitik och till att ett avtal bör ingås med Turkmenistan om samarbete på energiområdet. I detta avseende är givetvis både Kazakstan och även Turkmenistan extra viktiga för oss.

Låt mig i samband med detta kort påpeka att EU-huset, EU:s informationscentral, kommer att öppna i Turkmenistans huvudstad Ashgabat till våren. Detta kommer att göra våra åtgärder mycket synligare där. Jag hoppas att jag själv kommer att få möjlighet att inviga det. Avslutningsvis går förberedelserna för att tillsätta en delegation i Uzbekistan och för att uppgradera delegationerna i Tadzjikistan och Kirgizistan enligt planerna.

Låt mig avsluta kort med de senaste nyheterna om den pågående energi- och livsmedelskrisen i Tadzjikistan. Min kollega Louis Michel håller på att studera ECHO:s förslag om att anslå 750 000 euro till en rad akuta stödåtgärder och jag hoppas att förslaget snart ska godkännas.

Jag kunde fortsätta mycket längre, men jag har en begränsad talartid, precis som alla andra.

Josep Borrell Fontelles, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (ES) Fru talman! Som föredraganden påpekade kräver denna region en konsekvent EU-strategi. Konsekvens innebär efterlevnad av det europeiska samförståndet om utveckling och i synnerhet användningen av finansiella instrument för utvecklingssamarbete, som framför allt syftar till att utrota fattigdom och nå millennieutvecklingsmålen.

Men regionen kommer med största sannolikhet inte att nå dessa mål och det är uppenbart att fattigdom fortsätter att vara en av de viktigaste frågorna i länderna i regionen, förutom för de länder som har olja.

I denna strategi nämns emellertid varken utrotandet av fattigdom eller social integration som viktiga prioriteringar, och inte heller betonas folkhälsofrågor eller eliminering av könsdiskriminering.

Utvecklingsutskottet begär att dessa mål ska betonas i varje strategi som syftar till att vara konsekvent gentemot dessa länder och konsekvent med EU:s övriga politiska instrument.

Vi välkomnar att utbildningsfrågor, särskilt grundskoleutbildning, nämns som ett samarbetsområde. Det är nödvändigt eftersom utbildning är det millennieutvecklingsmål som dessa länder har längst kvar till.

Vi välkomnar också hänvisningen till ILO-konventionerna om arbete under anständiga förhållanden och betonar att dessa standarder måste spela en central roll i det ekonomiska samarbetet, investeringar och handelsförbindelser, framför allt för att bekämpa barnarbete, som fortsätter att vara det allvarligaste problemet i dessa länder, särskilt i Tadzjikistan och Uzbekistan.

Alojz Peterle, *för PPE-DE-gruppen*. – (SL) Jag gratulerar föredraganden Cem Özdemir till hans fina arbete och jag skulle vilja tacka honom för hans samarbete om detta betänkande, som ger uttryck för en tydlig vilja hos EU om större strategiskt samarbete mellan EU och länderna i Centralasien, vars demokratiska och ekonomiska framsteg är viktiga för den globala stabiliteten.

I betänkandet välkomnas i realistiska och positiva termer de framsteg som länderna i regionen har gjort på många olika områden. Samtidigt ger det konstruktiv kritik av politiska brister, särskilt på människorättsområdet, och när det gäller demokrati, rättsstatsprincipen, miljöskydd och hälsa.

Betänkandet utarbetades med full vetskap om de stora skillnaderna mellan länderna i Centralasien och med övertygelsen att det är av ömsesidigt intresse att fördjupa samarbetet inte bara på energiområdet, utan även på det politiska området, säkerhetsområdet och andra områden. I förslaget om att bedöma samarbetets framsteg vartannat år, och i förslaget om att Europeiska kommissionen snabbt ska tillsätta delegationer i alla länder i Centralasien, speglas dessutom förhoppningarna om nya dynamiska förbindelser.

Både länderna i Centralasien och samtliga EU-medlemsstater deltar i OSSE:s arbete och har åtagit sig att följa samma värderingar och principer. Kazakstan kommer att ta över som ordförande för OSSE 2010. Landet

åtnjuter följaktligen ett stort förtroende och kommer att bli det första av länderna i Centralasien som övertar ett sådant viktigt ansvar. Jag hoppas att detta också kommer att bidra till ytterligare demokratisering och allmänna framsteg i Kazakstan och resten av länderna i regionen, och starkare band med EU.

Jag är glad att Europeiska kommissionen, rådet och parlamentet har samma syn på Centralasien. Det är dags att ta samarbetet mellan EU och länderna i Centralasien till en högre nivå på grundval av en tydlig och bindande strategi.

Katrin Saks, för PSE-gruppen. – (ET) Fru talman, fru kommissionsledamot! Tyvärr upptäckte EU Centralasien relativt sent och jag är inte helt säker på att vi ens i dag förstår regionens ekonomiska och säkerhetspolitiska betydelse. En titt runt omkring här i kammaren visar att det inte precis är den populäraste platsen. Hur som helst, den strategi för Centralasien som det tyska ordförandeskapet antog förra året och detta betänkande från Europaparlamentet är ett steg i rätt riktning. Jag gratulerar föredraganden och tackar honom för hans trevliga och konstruktiva samarbete.

De viktigaste frågorna som rör Centralasien speglas i detta betänkande, inklusive säkerhetsfrågor, terrorismbekämpning, energi, fattigdomsbekämpning, narkotika- och människohandel, miljöfrågor och utvecklingen av förbindelserna med EU, regionalt samarbete och globaliseringens utmaningar. De viktiga aspekterna är dels att ha en regional syn, dels att bedöma vare land för sig. För även om vi har att göra med en enda region finns det trots allt markanta skillnader mellan länderna.

Den viktigaste aspekten i betänkandet är den goda balansen mellan ekonomiska aspekter och mänskliga rättigheter. Eftersom de berörda länderna är rika på naturtillgångar finns det en risk att ekonomiska intressen får dominera över värderingar i våra förbindelser. Detta kan kompliceras ytterligare av att det saknas tidigare demokratisk erfarenhet i Centralasien, vilket gör det svårt att tillämpa internationella standarder.

Situationen blir ännu mer komplex på grund av de traditionella klanbaserade banden och arvet efter Sovjetunionen. Det kan verka som om vi använder samma vokabulär – vi talar exempelvis om mänskliga rättigheter, yttrandefrihet och pressfrihet. Men det innehåll vi ger dessa fraser skiljer sig åt en hel del. Resultatet blir att det inte är lätt att samarbeta, men att vi måste dra fördel av de intressen som länderna i Centralasien har av EU. Vi är emellertid inte deras enda livlina. De senaste åren har Ryssland arbetat hårt för att på nytt utveckla förbindelser i regionen, och det har även de asiatiska länderna gjort.

Trots detta har EU en bättre möjlighet än någonsin att utveckla sina förbindelser genom att använda de band och erfarenheter som exempelvis de baltiska länderna – som nu är EU-medlemmar – och andra nya medlemsstater tidigare har haft med länderna i Centralasien. Avslutningsvis är det oerhört viktigt att vi ökar vår närvaro i regionen. Men om vi ska gå efter vad kommissionsledamoten sa, och att vi i Centralasien har att göra med länder där majoriteten av befolkningen, till skillnad från i EU, är ung bör våra projekt framför allt inriktas på dem.

Samuli Pohjamo, för ALDE-gruppen. – (FI) Fru talman, fru kommissionsledamot! Till att börja med vill jag tacka föredraganden Cem Özdemir för ett bra betänkande. Han har arbetat hårt med ämnet och tagit upp ett antal grundläggande frågor om en EU-strategi för Centralasien.

Det framgår tydligt av betänkandet att EU ser på Centralasien på två sätt. Unionen vill öka importen av naturgas och olja från regionen och diversifiera transitvägarna. Samtidigt vill man förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna, demokratin och jämställdheten och reformera styrelseskick och rättssystem. Att hitta rätt balans mellan dessa målsättningar blir en utmaning. EU kommer gradvis att behöva påskynda införandet av sin strategi för Centralasien, snabba på genomförandet av projekten och bredda sitt synsätt både på nationell och lokal nivå.

Jag vill betona hur viktigt det är med dialog och samarbete mellan EU och Centralasien. Samtidigt måste unionen också stödja förbindelserna mellan länderna i Centralasien och ge tekniskt stöd till kampen mot människo- och narkotikahandel. EU:s stöd till hälsovård, reformer inom utbildning och det sociala området samt vetenskapligt samarbete kommer att öka antalet kontakter i det civila samhället och stärka de europeiska värderingarna, demokratin, rättsstaten och de mänskliga rättigheterna. Det kommer också att bereda vägen för samarbete inom energipolitiken.

Jag vill också nämna betydelsen av att EU stödjer grundläggande utbildning och fortbildning, vilket leder till bättre möjligheter till studier i EU och till utbyte med studenter från universitet inom EU. Unionen behöver också stödja och uppmuntra länderna i Centralasien att vidta effektivare åtgärder inom miljöskydd och när det gäller deras strävan efter ett hållbart utnyttjande av vatten och andra naturresurser.

Adam Bielan, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Även jag vill tacka Cem Özcevir för ett utmärkt betänkande.

Fru kommissionsledamot! Energisäkerheten är en av århundradets största utmaningar för Europeiska unionen. Den kan endast uppnås genom att vi diversifierar vår energiförsörjning så att EU:s medlemsstater inte längre är beroende av företag som kontrolleras av den ryska säkerhetstjänsten.

Länderna i Centralasien skulle kunna vara den huvudsakliga källan till diversifiering. Det verkar passa båda sidor, såväl EU:s medlemsstater som vill hitta andra källor till energiförsörjning och länderna i Centralasien som vill sälja sina råvaror till högre priser.

Utbyggnaden av pipelinen mellan Odessa och Brody till den polska hamnen i Gdansk har inte genomförts och det verkar ännu mindre troligt att Nabucco-pipelinen, den enda som skulle kunna transportera naturgas till EU:s medlemsstater oberoende av Ryssland, kommer att byggas med tanke på Turkmenistans och Kazakstans avtal med Ryssland förra året om att bygga en pipeline för gas utmed Kaspiska havets kust. Det gäller även avtalet nyligen mellan Ryssland och Bulgarien och privatiseringen av den serbiska oljeindustrin.

På grund av bristande solidaritet inom Europeiska unionen och en ineffektiv EU-diplomati låter vi Ryssland och Kina knuffa ut våra länder från denna viktiga region i världen. Jag vill därför fråga kommissionsledamoten vilka konkreta steg Europeiska unionen avser att ta till förmån för projekt som pipelinen Odessa–Brody–Gdansk samt Nabucco.

Jiří Maštálka, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Till att börja med vill jag tacka föredraganden för att han lagt ned så mycket tid på att utarbeta det här betänkandet. Trots denna positiva inledning måste jag tyvärr påpeka att förslaget i fråga är extremt osammanhängande och illa uppbyggt och många beståndsdelar upprepas genomgående. Min huvudsakliga fråga är: vem vänder det sig egentligen till?

Jag är rädd att de aktuella länderna kommer att känna obehag inför den här texten. Den kommer att bli en huvudvärk för dessa länders diplomater när de ska försöka lotsa sig förbi kritiken i betänkandet. För framtiden tror jag det skulle vara lämpligt att skilja på resolutionen och motiveringen. Jag skulle vilja nämna ett av länderna i fråga, nämligen Kazakstan. I slutet av 2006 kom Kazakstans president Nursultan Nazarbaev till Bryssel. Jag tror att kommissionsledamoten var med oss då. Då var man uppskattande och berömmande. När man nu läser betänkandet är det totala intrycket att bifallet inte var seriöst eller uppriktigt. Är andelen gas- och oljeförsörjning ett mått på vår objektivitet? Vet vi inte att Kazakstan faktiskt har genomfört ett program med titeln "Pass to Europe", som återspeglar republikens uppriktiga vilja att komma närmare EU inom de aktuella områdena? Jag anser att betänkandet inte ger något uppriktigt svar på kazakernas fråga huruvida Kasakstan såväl geografiskt som mer allmänt kan betraktas som en del av Europa. Jag anser också att den traditionellt beskyddande ton som EU använder i betänkandet gentemot sina obildade fattiga släktingar är olämplig.

I texten skiljer man inte alls mellan de olika länderna i regionen, vare sig det handlar om mänskliga rättigheter eller om ekonomisk och social utveckling. Skyldigheten att innefatta länderna i Centralasien och Mongoliet framstår som begriplig endast som en ansträngning för att under ett enda paraply ena stater som föredragandena betraktar som platser med liknande geopolitisk betydelse, antagligen som potentiella plattformar mot Ryssland och Kina. Delar av lydelsen i resolutionsförslaget är diskutabel. Vad innebär skäl R, där man påstår att ett antal olika länder historiskt eller på senare tid har haft ett egenintresse i regionen? Uttrycker det stöd till de koloniala ambitionerna hos vissa av Europas tidigare stormakter eller är det ett uttryck för att man oroar sig för vissa oljebolags intressen? Påståendet att Ryssland och Kina har försökt öka sitt inflytande i Centralasien genom Shanghai Cooperation Organisation verkar dessutom inte rimligt.

Avslutningsvis vill jag säga att de beundransvärda avsikterna att förbättra EU:s förbindelser med länderna i Centralasien och sträva efter att stödja lokal demokratisk och sociopolitisk utveckling i förslaget till resolution har skymts av de högst problematiska intressena hos vissa ambitiösa grupper. Med tanke på de faktiska målsättningarna och behoven i EU är den text detta resulterat i oacceptabel enligt min mening.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Cem Özdemir betonar med rätta i sitt betänkande att Centralasien har stor strategisk betydelse för unionen. Han säger också att avtal med länder utanför unionen måste innehålla villkor när det gäller mänskliga rättigheter i partnerlandet. Dialogen måste vara tydlig och uppriktig.

Turkmenistan är ett av de centralasiatiska länder som föredraganden nämner. Religionsfriheten i det landet är obefintlig. Religionen är helt statskontrollerad. "Ruhnama" – statsreligionen och personkulten kring den tidigare presidenten Saparmurat Niyazov – är fortfarande normen. Resultatet är att icke registrerade

trossamfund har det svårt. De får välja mellan pest och kolera. Hotet från byråkraterna hindrar deras religionsfrihet och de stöter på problem när de ska röra sig fritt och äga egendom. Situationen för de ryska baptistpastorerna Kalatajevski och Potolov, som jag ställde frågor till kommissionen om i höstas, är bara ett exempel på denna skrämmande dagliga verklighet.

Jag vill därför återigen be er att beakta de ändringsförslag jag har lagt fram, nämligen nummer 12 och 13. Turkmenistan är ett land som är viktigt när Europeiska unionen vill diversifiera sina källor till energiförsörjning. Det råder det ingen tvekan om. Men det förtjänar också uppmärksamhet med tanke på situationen för de religiösa grupper jag hänvisade till och för andra minoriteter. Och detsamma gäller våra övriga samarbetspartner i Centralasien. Jag räknar med ert stöd.

Charles Tannock (PPE-DE). (EN) – Fru talman! Ett partnerskap mellan EU och Centralasien har länge behövts och jag gratulerar Cem Özdemir till hans betänkande. Denna stora och strategiskt viktiga region påverkas från tre håll: Kina, Ryssland och Europa. Vi måste göra allt vi kan för att Centralasiens rationella val ska bli ett partnerskap med Europeiska unionen.

Turkmenistans gradvisa väg ut ur isoleringen innebär en avgörande möjlighet till öppning för EU. Genom regelbunden och tillförlitlig försörjning av omfattande kolväteresurser från Turkmenistan minskar Europas nuvarande alltför stora beroende av Ryssland. Det kommer att kräva en ny transkaspisk pipeline som kopplas till Nabuccoprojektet.

Uzbekistan, som med rätta frystes ut efter massakern i Andijan, har inlett en dialog om de mänskliga rättigheterna med EU. Detta är ett viktigt steg framåt. Stora framsteg krävs fortfarande innan Uzbekistan kan betraktas som ett verkligt demokratiskt land. Uzbekistan är emellertid en viktig allierad i kriget mot internationell terrorism, särskilt när det gäller Afghanistan.

För EU borde Kazakstan betraktas som kronjuvelen i Centralasien. Landets omfattande olje-, gas- och mineralresurser, inklusive uran, har en uppenbar dragningskraft. Även om Kazakstan inte är en liberal västdemokrati enligt vårt tradition gör landet avsevärda framsteg som ett mångreligiöst, sekulärt land med muslimsk majoritet. Med tanke på att landet för endast 17 år sedan var en sovjetisk republik kommer Kazakstans ordförandeskap i OSSE under 2010 att ytterligare förstärka rörelsen i riktning mot större politisk frihet och mänskliga rättigheter i landet.

Som föredragande för den östliga dimensionen av den europeiska grannskapspolitiken (ENP) förslög jag en gång att Kazakstan en dag skulle kunna bli medlem i ENP. Jag tror att något i likhet med detta en dag kommer att ske.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Fru talman! Jag vill gratulera föredraganden Cem Özdemir. Det är synd att större delen av Centralasiens befolkning sannolikt har somnat för evigheter sedan.

Europeiska unionen har under lång tid försummat Centralasien. Den strategi som nu planeras är ett välkommet steg för att råda bot på den bristen. Som många talare har nämnt har unionen avsevärda intressen i regionen. Vi uttalar oss till förmån för en realistisk strategi med en enhetlig syn på de olika sidorna av våra förbindelser med Centralasien och utvecklingen där. Som EU:s särskilda representant Pierre Morel vid ett flertal tillfällen har sagt finns det ingen möjlighet att en energidialog kan utvecklas om vi inte hjälper till med att inrätta korrekt fungerande stater. Och korrekt fungerande stater innebär demokratisering. Det finns ingen garanti för att den nya strategin kommer att lyckas. Det kommer i stor utsträckning att bero på hur den genomförs. Vi vänder oss framför allt till Europeiska kommissionen för att sätta kött på strategins ben. Naturligtvis får inte frågan om mänskliga rättigheter förloras ur sikte i allt detta.

När det gäller Uzbekistan vidhåller jag min ståndpunkt att vi måste vara fortsatt orubbliga i vår kontakt med det landet till dess att regimen där tydligt visar att den är genuint beredd att utvecklas i riktning mot demokrati.

Kazakstan är en viktig fråga. Jag instämmer i den gängse uppfattningen att landet spelar en avgörande roll i regionen. Jag instämmer däremot inte i Charles Tannocks uppfattning att det borde införlivas i ENP. Vi borde i stället titta på sätt att förbättra våra förbindelser med Kazakstan. Jag har själv varit där och jag blev imponerad av landets energi – inte bara ekonomiskt utan även socialt. Jag är glad att en överenskommelse har träffats om Kazakstans ordförandeskap i OSSE. Jag är också glad att överenskommelsen också är förbunden med vissa villkor. Vi kan hålla ett öga på Kazakstan under kommande år för att se om landet uppfyller dessa villkor.

En sista kommentar. Det finns mycket vi kan göra i Centralasien. Men bara om vi samtidigt kommer ihåg Rysslands och Kinas roll i regionen. I vår politik gentemot Ryssland och Kina måste vi också tänka på vilken

form vårt stigande intresse i regionen ska ha. När jag var i Kazakstan lärde jag mig att för kazakerna är Kina och Ryssland inte deras enda viktiga samarbetspartner. De vill också knytas närmare Europeiska unionen. Vår nya strategi kan visa sig vara en mycket bra reaktion på detta.

Ona Juknevičienė (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att gratulera Cem Özdemir till att ha utarbetat detta mycket omfattande betänkande.

Som ordförande för delegationen för förbindelserna med länderna i Centralasien och i anslutning till den här resolutionen vill jag gärna ta upp några frågor som jag anser viktiga.

För det första har Centralasien en allt större betydelse för Europeiska unionen och världen som helhet, utan tvekan på grund av sina stora energitillgångar. Vi har många gemensamma intressen när det gäller att främja säkerhet och hantera hot som terrorism och narkotikasmuggling. Jag är glad att man i Europeiska unionens strategi för ett nytt partnerskap med Centralasien tar upp dessa frågor mycket bestämt, precis som i resolutionen.

Regionen har en avgörande geostrategisk ställning, särskilt som den gränsar till Afghanistan, Kina och Ryssland. Vi måste därför tydligt fastställa våra målsättningar och prioriteringar med det i bakhuvudet.

Under 2010 kommer Kazakstan att vara ordförandeland i OSSE, med ansvar för demokrati och grundläggande mänskliga rättigheter. Jag är glad för mina kollegers skull, men orolig för folket i Kazakstan där det nyligen valda parlamentet inte innefattar en enda medlem av oppositionen.

Alla länder i Centralasien har fortfarande långt kvar när det gäller ekonomiska och politiska reformer och uppbyggnaden av ett demokratiskt samhälle. Exemplet med de tidigare Sovjetrepublikerna, inbegripet mitt eget land Litauen, visar att 17 år av självständighet inte är tillräckligt för att fullt ut nå verklig förändring. Vi måste emellertid framföra vårt allt överskuggande budskap, som är att Europa inte kommer att eftersträva materiella vinster på bekostnad av mänskliga värderingar.

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Införandet av självständigheten för närmare 20 år sedan i de centralasiatiska länder som tas upp i Cem Özdemirs betänkande innebar en fullständig kulturell förändring efter år av förslavning.

Uppenbarligen använde dessa länder sin nyvunna frihet i linje med tidigare tillämpningar och vanor. Förändring är svårt att uppnå under en så kort tid. Dessa nationer uthärdade under århundraden tack vare kulturella skillnader som bygger på en lång tradition. Det är något som vi bör och måste respektera. Förändringen måste komma långsamt, så att den inte leder till fientlighet gentemot vår egen kultur och våra förväntningar.

De ekonomiska kopplingarna till Ryska federationen kvarstod efter självständigheten och de är fortfarande starka. Den ryska kulturen, vetenskapen och ekonomin hade ett mycket stort inflytande på det som nu är självständiga stater. Om vi i Europeiska unionen inte bygger upp alternativa förbindelser med dem är vi dömda att misslyckas, trots de förväntningar som dessa länder har på oss.

Vi måste börja med ekonomin: låt oss ersätta ryska pipelines med våra egna, ryska tekniska anläggningar med våra egna och det ryska språket med engelska. Det kommer att leda till en systematisk kulturförändring.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Fru talman! I betänkandet uttrycks oro över att den nya kirgisiska konstitutionen, som man röstade om i en folkomröstning i oktober 2007 utan någon omfattande debatt, skulle kunna påverka maktbalansen. Konstitutionen i Kirgizistan ändrades vid en kontroversiell folkomröstning 1996, och 2003 genomfördes ännu en folkomröstning där ytterligare konstitutionella ändringar godkändes.

I betänkandet tas vidare avstånd från de centralasiatiska republikernas "önskan att bevara den interna kontrollen" som "är typisk för regimer som inte visar något större intresse av att basera sin makt på folkviljan".

Vänta lite här nu, vem är det vi talar om? Konstitutionella förändringar som "kan ändra maktbalansen". "Önskan att bevara den interna kontrollen" och "inte visar något större intresse av att basera sin makt på folkviljan", på vilken den politiska elitens styre kan baseras. Detta låter som ett utdrag ur ett betänkande av UK Independence Party om den europeiska konstitutionen – ursäkta, jag menar Lissabonfördraget.

Jag tvivlar på att fem centralasiatiska republiker är förebilder när det gäller demokrati och rättsstaten, men när politikerna i Kirgizistan ville ändra konstitutionen hade de åtminstone anständigheten att be folket godkänna det i en folkomröstning.

Det är något som Europeiska unionen varken har haft anständigheten eller modet att göra för Europas folk.

Rihards Pīks (PPE-DE), – (LV) Tack, fru talman och fru kommissionsledamot. Till att börja med vill jag tacka föredraganden, skuggföredraganden och deras assistenter, eftersom betänkandet är mycket omfattande och innehåller ett stort antal hänvisningar och efterforskningar om dokument och en separat analys av varje land. Jag vill emellertid uppmärksamma er på några frågor som enligt min uppfattning inte har tagits upp tillräckligt. Ja, jag vill också lägga till att kommissionsledamotens beskrivning av de specifika åtgärder som ska genomföras i dessa länder inom en snar framtid var mycket välkommen. Det förefaller emellertid som om det i betänkandet och i Europeiska unionens strategi i allmänhet inte finns tillräckligt med strategiska beslut eller åtgärder för dessa länder, samtidigt som Ryssland, Kina, Sydkorea och Indien tycks påverka dem högst påtagligt. Jag vill också framhålla något som jag tror min parlamentskollega Adam Bielan redan har nämnt. Den 10 oktober 2007 sammanträdde ledare från flera länder i Vilnius för att diskutera pipelines för energiförsörjning från Kaspiska havet. En vecka tidigare hade Vladimir Putin, som verkligen inte är en ofta förekommande gäst i andra länder, rest till Turkmenistan tillsammans med Nursultan Nazarbajev, och genom att erbjuda ett något högre pris för gasen nådde man en politisk överenskommelse som innebar att all befintlig gas från Turkmenistan och Kazakstan skulle gå via ryska pipelines. Vi kan därmed faktiskt säga att han föregrep beslutet från vår parlamentskollega. På samma sätt tror jag att en viss likhet kan ses när det gäller händelserna i Andijan, där Uzbekistans president efteråt, några månader senare, tvingades kräva att den amerikanska basen skulle stängas. Det verkar som om vi också behöver uppmärksamma dessa aspekter i större utsträckning... Jag vill bara framföra att vi behöver göra noggrannare analyser och ta hänsyn även till dessa strategiska aspekter. Tack.

Józef Pinior (PSE), – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att gratulera Cem Özdemir till hans utmärkta betänkande om en EU-strategi för Centralasien.

Centralasien är en del av den väg som har förbundit de stora euro-asiatiska civilisationerna sedan antiken. I dagens globala sammanhang kan den gamla sidenvägen ses som en symbol för regionens höga politiska, kulturella och handelsmässiga potential. Centralasien är den region där Europeiska unionen, Kina, Indien och Iran möts. Det råder inga tvivel om att länderna i regionen – Kazakstan, Kirgizistan, Turkmenistan och Uzbekistan – kommer att vara ett av de viktigaste områdena för EU:s yttre verksamhet under de närmaste åren.

Centralasien är förresten en region där EU och Turkiet har ett gemensamt intresse. Turkiets kulturella, språkliga och strategiska påverkan i regionen är ett av argumenten för att Turkiet ska bli medlem i EU.

Låt mig påpeka två saker. För det första bör EU stödja dessa länder när det gäller mänskliga rättigheter, demokrati och utbildning. Det behövs EU-stöd till utveckling av det civila samhället, liberal demokratisk förändring och rättsstaten i dessa länder.

För det andra vill jag betona betydelsen av partnerskap inom energipolitiken. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt projekt som förbinder olje- och gasfält och distributionssystem i Centralasien med pipelines som ansluter till Europeiska unionen, inklusive framtida projekt som Nabucco. Ytterligare förstärkt samarbete mellan Centralasien och Svartahavsregionen inom områdena energi och transport är grundläggande för att uppfylla EU:s målsättningar.

Olle Schmidt (ALDE), – Fru talman, fru kommissionär! EU:s strategi för Centralasien är ett stort steg framåt. Att vi stärker vår gemensamma närvaro genom en särskild representant och planerna på att inrätta delegationer i Kirgizistan och Tadzjikistan ger oss bättre möjligheter att föra en intensiv dialog med de enskilda länderna och kommer att förändra hur vi kan arbeta i regionen.

Centralasien kommer att spela en ökande roll, inte minst vad som har sagts här vad gäller tillgången till energi som inte direkt eller indirekt kontrolleras av Ryssland. Regionen består av nya stater som behöver stöd i att utveckla och stärka sin demokrati, stöd i arbetet mot kriminalitet och i att stoppa den genomfart för droger till både Ryssland och EU som vissa länder i regionen utgör. Samtidigt är dessa länder givetvis viktiga partner i att bekämpa en global grogrund för terrorism.

EU har här en möjlighet att visa upp sin utrikespolitiska fördel, genom att använda alla verktyg av *soft policy*, både bistånd och handel. Dessutom kan EU hjälpa till med att bygga upp demokratiska institutioner och en fungerande rättsstat som respekterar mänskliga rättigheter och en yttrande- och pressfrihet värd namnet.

De centralasiatiska länderna har ett starkt intresse av att få till stånd en möjlighet att diversifiera sin export av olja och gas. Här måste vi från EU:s sida komma fram med fungerande och finansierade alternativ till

ryska och kinesiska gasledningar. EU måste ta sitt ansvar för vår gemensamma energisäkerhet. Annars finns risken att alla gemensamma ansträngningar går i sank.

Fler ryskägda olje- och gasledningar från Centralasien är inte vad jag anser vara den självständighet inom energiområdet som vi inom EU bör eftersträva.

Janusz Wojciechowski (UEN). – (PL) Fru talman! Kazakstan är det centralasiatiska land jag känner till bäst. Det är ett stort land som sträcker sig mellan Kina, Sibirien och Europa. Paradoxalt nog räknar vi länderna som centralasiatiska trots att delar av territoriet geografiskt tillhör Europa. Kazakstan med en befolkning på 16 miljoner och över 100 etniska grupper och religioner ligger långt ifrån oss i tradition och historia, och ändå visar landets politik och folkets ambitioner en stark längtan efter att närma sig Europa.

Ur kulturell synvinkel är Kazakstan dessutom mer europeiskt än asiatiskt. Landet brottas med problem, men det är ett stabilt land som har inlett demokratiska reformer, och stabiliteten i regionen är mycket viktig för säkerheten i hela världen. Vi bör stödja processen med stabilisering och tillnärmning till Europa i Kazakstan och de övriga länderna i Centralasien. Vi bör stödja allt som bidrar till att föra de centralasiatiska länderna närmare Europa, särskilt som de kan spela en viktig roll när det gäller en säker energiförsörjning i Europa.

Roberta Alma Anastase (PPE-DE). – (RO) Mina damer och herrar! Som föredragande för Svartahavssamarbetet vill jag betona den stora betydelsen av det interregionala samarbetet mellan Centralasien och Svartahavsregionen. Jag tackar föredraganden för att han beaktat mina förslag i frågan och jag hoppas att både kommissionen och rådet verkligen kommer att anstränga sig för att omsätta dem i praktiken genom att genomföra den nya strategin för Centralasien.

Att stärka samarbetet mellan de två regionerna är en målsättning både för Europeiska unionen och för länderna i Centralasien och Svartahavsregionen. Detta märks tydligast inom områdena energi och transport, eftersom Centralasien är en viktig källa till energiresurser för Europeiska unionen. Jag välkomnar därför att betänkandet är inriktat på två huvudidéer i detta hänseende.

För det första är det nödvändigt att utveckla transportvägar och energiinfrastruktur som förbinder källorna från Centralasien med Svartahavsregionen och så småningom Europeiska unionen, som ett viktigt inslag för att säkerställa energisäkerhet och mångfald i Europeiska unionen. Jag betonar därför den avgörande betydelsen av Nabuccoprojektet och jag instämmer i betänkandets uppmaning att fästa allt större uppmärksamhet vid att det utvecklas framgångsrikt.

För det andra innefattar en stark politik på energiområdet en öppen och konkurrenskraftig energimarknad. Det är viktigt att Europeiska unionen uppmuntrar åtgärder i den riktningen både genom att intensifiera dialogen med länderna i Centralasien och Svartahavsregionen, och genom ytterligare åtgärder såsom att stimulera anslutningen till Världshandelsorganisationen.

Dessa målsättningar bör under alla omständigheter ingå i en global strategi för Centralasien som fokuserar på hållbar stabilitet och utveckling. Av dessa skäl är det, utöver energipolitiken, mycket viktigt att främja reformer i alla fem republikerna, eftersom mänskliga rättigheter och ett gott styrelseskick, utbildning och livslångt lärande bör vara de grundläggande beståndsdelarna.

Vural Öger (PSE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Till att börja med vill jag gratulera Cem Özdemir till ett mycket framgångsrikt betänkande. Europeiska unionen deltog i kapplöpningen om Centralasien med mycket tveksamma steg, intresserade sig sent för regionen och höll sig bakom Ryssland, Kina och USA. Centralasien har hittills inte uppfattat Europeiska unionen som en global aktör. En EU-strategi för Centralasien har behövts länge, särskilt som ett sätt att minska energiberoendet av Ryssland. Det tyska ordförandeskapet inledde det. Det är viktigt att vi nu ser en fortsättning.

Tyvärr agerar EU fortfarande inte samstämmigt i sin externa energipolitik. Vi i Europa bör framför allt inrikta oss på diversifiering, företräda våra gemensamma intressen och visa solidaritet i händelse av kriser. Och i de bilaterala energiavtal som EU:s medlemsstater sluter med tredje land ifrågasätts fortfarande Europeiska unionens förmåga att ha en gemensam ståndpunkt. Men det ligger i Europeiska unionens och dess medborgares intresse att föra en gemensam extern energipolitik.

Vi bör emellertid inte se energiförsörjning, som är extremt viktigt för våra medborgare, som det enda skälet till EU:s förbindelser med regionen. Vi försöker inte att ensidigt utnyttja en strategi för Centralasien. I det hänseendet måste Europa skilja sig från andra aktörer i regionen. Det är i mycket större utsträckning en fråga om att hjälpa de centralasiatiska republikerna att utveckla rättsstaten och demokratiska samhällsformer med en sund ekonomi. Om Europa gör det bör regionens medborgare bli betydligt mer medvetna om det. Samtidigt

måste Europa också röra sig med nödvändig försiktighet, eftersom råd från väst alltför lätt kan uppfattas som beskydd eller intervention.

Världen kommer närmare även utanför EU och vi bör eftersträva ett konstruktivt partnerskap med de centralasiatiska länderna, ett partnerskap som inte ger intryck av att européerna endast är intresserade av sådant de har nytta av, utan ett partnerskap som bygger på ömsesidiga fördelar.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Fru talman, fru kommissionsledamot! För 150 år sedan var en av mina landsmän, Ármin Vámbéry, den första europé som förmedlade nyheter från de slutna samhällena i Centralasien till en större värld, och informerade om den kulturella, administrativa och ekonomiska situationen i regionen innan den ryska erövringen ägde rum. Även på den tiden hade denna region, i likhet med Sidenvägen, i århundraden utgjort en förbindelselänk mellan Europa och Asien landvägen.

Efter en lång period av rysk och sovjetisk dominans kan de fem länderna i Centralasien återigen ta på sig rollen som förbindelselänk mellan Europa och Asien. I många hänseenden sker det tyvärr redan. En stor andel av den olagliga handeln med människor och narkotika till Europa sker via dessa länder, och det gäller även naturgasen.

Det är anledningen till att Europa fortfarande behöver en strategi för att utveckla sina förbindelser med Centralasien. Europa kan emellertid inte förvänta sig att samarbete endast handlar om att förebygga de skador som uppkommer av detta, eller om att få tillgång till energi och råvaror, eller om hur Europa kan lära den här regionen demokrati och mänskliga rättigheter.

Vi måste utveckla ett genuint samarbete med regionen och jag stöder därför Europeiska unionens ansträngningar för att främja medlemskap i WTO för länderna i Centralasien samt deras integration i världshandeln. Europa måste använda alla sätt som står till förfogande för att främja den ekonomiska, sociala och politiska utvecklingen och moderniseringen av den här regionen. Det kan emellertid endast ske på grundval av ömsesidigt förtroende.

Det är därför så viktigt att prioritera miljöskyddet som en del av detta samarbete. Klimatförändringar, ständiga problem med vattenutnyttjande och återställande av tidigare förorenade områden är alla frågor som förtjänar större uppmärksamhet. Parallellt med detta måste Europa definitivt undvika alla projekt som förorenar miljön eller försvårar uppehållet för de människor som lever där.

Jag har redan uppmärksammat kommissionen på kritiken från icke-statliga organisationer i Kirgizistan och Uzbekistan när det gäller guldgruvor som använder cyanidteknik, delvis med finansiering från EBRD. Europa kan inte på något sätt stödja användningen av denna teknik, vare sig inom eller utanför Europa. Tack så mycket.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill börja med att tacka föredraganden Cem Özdemir och alla skuggföredragande som arbetat med betänkandet. Med denna strategi för Centralasien och denna första breda debatt i Europaparlamentet tar vi aktivt ett steg i rätt riktning för att främja dialog och möta alla utmaningar som fortfarande väntar oss och som kommissionsledamoten tog upp. Strategin kommer att innefatta små steg utmed en lång väg. Jag är glad att vi kommer att ha ett närmare samarbete och att detta inte blir enkelriktat, utan består av ett utbyte av uppfattningar baserat på ömsesidigt förtroende.

Dagens debatt visar att det krävs en balansakt när vi talar om Centralasien. De olika centralasiatiska republikerna är i sig mycket olika. Vi ställer mycket olika krav. Vi vill importera energi på ett säkert sätt och vi vill exportera demokrati och mänskliga rättigheter. Vi vill kombinera de båda, vilket inte är lätt. Sedan 1999 har jag varit medlem i delegationen för förbindelserna med de centralasiatiska länderna och jag känner till dem. Jag har lärt mig av människorna där och jag vet att inte heller de vill förlora ansiktet. Vi måste därför gå mycket noggrant och ibland pragmatiskt tillväga.

Det för mig till Uzbekistan. Uzbekistan tar för närvarande stora steg som vi starkt bör välkomna. Dödsstraffet avskaffades den 1 januari. Jag tackar föredraganden för hans muntliga ändringsförslag. Dessutom infördes habeas corpus-principen, dvs. principen att domstolen fastställer huruvida en arrestering är lagenlig. I maj i år kommer vi att hålla en andra dialog om mänskliga rättigheter med kommissionen. Jag är övertygad om att den kommer att äga rum. Det är ett annat bra steg som är en fortsättning på det som vi har inlett.

Låt mig säga här att jag kommer att stödja UEN-gruppens ändringsförslag eftersom jag instämmer i dem och ser dem som ett steg i riktning mot dialog och eftersom vi måste eftersträva dialog och partnerskap.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Europeiska unionen bör vara mer aktiv när det gäller händelser i Centralasien och stöd till ekonomisk och social utveckling i regionen. För närvarande är vårt inflytande klen: det är huvudsakligen Moskva, Peking och Washington som gör affärer där.

För att kunna spela en mer aktiv roll måste vi utveckla en vision för ekonomiskt och politiskt samarbete och delta i projekt, investeringar och program som är utformade för att möta behoven i Kazakstan, Kirgizistan, Tadzjikistan, Turkmenistan och Uzbekistan. Samtidigt bör vi uppmuntra alla dessa länder att delta i ett mer aktivt interregionalt samarbete. Vi måste emellertid komma ihåg att det inte blir en enkel uppgift, eftersom regionen är ett etniskt, språkligt, religiöst, politiskt och socialt lapptäcke som fortfarande står under stark rysk influens.

Europeiska unionen bör prioritera en intensifiering av samarbetet inom områden som energi, handel, utbildning, infrastruktur, säkerhet och regional integration. Vi bör koncentrera oss på att stödja processen med demokratisering, utveckling av utbildning och utrotning av fattigdomen. Det kommer att öka säkerheten och den sociala och ekonomiska stabiliteten i denna strategiska region i världen och göra vårt samarbete effektivare.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Fru talman! Det här är min första punkt: alla fem centralasiatiska länder är medlemmar i OSSE, vilket innebär att de gentemot det internationella samfundet tagit på sig skyldigheter när det gäller respekt för grundläggande frihet, demokrati och mänskliga rättigheter, även om de skiljer sig åt när det gäller i vilken omfattning de uppfyller dessa skyldigheter.

För det andra: mot en bakgrund av regionala brister sticker Kazakstan ut positivt. I augusti 2007 höll landet parlamentsval där jag deltog som observatör. Trots vissa förbehåll erkändes dessa val av det internationella samfundet som demokratiskt.

För det tredje: om Europeiska unionen vill hitta andra källor till råolja och naturgas än Ryssland måste man söka strategiskt samarbete med de centralasiatiska länderna, särskilt Kazakstan. Och det innebär att uppmuntra och stödja Kazakstans europeiska strävanden.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Det här var en mycket intressant debatt. Jag beklagar alltid att den hålls sent på natten och att så få ledamöter är kvar, men tack för att ni stannar. Jag tror att många av er har nämnt det jag personligen också känner, nämligen att det finns en strategi som är absolut nödvändig och som syftar till att uppnå stabilisering och säkerhet i området. Vi inom Europeiska unionen är definitivt mycket positiva till framsteg.

Jag var tjänstgörande ordförande i OSSE under 2000 och lärde känna dessa länder, som är mycket intressanta, precis som andra redan har sagt. De är alla mycket annorlunda. Kazakstan är stjärnan bland dem, men mycket återstår fortfarande att göra.

Vi har frågan om mänskliga rättigheter som alla har nämnt. Vi har frågan om att utrota fattigdomen och framför allt frågan om utbildning, men även den allmänna frågan om mänskliga rättigheter och naturligtvis den stora frågan om energi. Jag vet därför hur mycket det finns att göra och jag är glad att Europeiska unionen äntligen har gjort mycket mer än tidigare tillsammans med det tyska ordförandeskapet. Jag ska nu säga några ord om dessa olika frågor.

Att utrota fattigdomen är mycket viktigt och det är en av de viktigaste delarna som vi fokuserar på i strategierna för länderna. Det policydokument vi har tagit fram för EU:s strategi för Centralasien är mer ett politiskt dokument om politiska prioriteringar, men i strategierna för länderna nämner vi alla krav enligt finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete, som är särskilt inriktat på utbildning, hälsa, landsbygdsutveckling, social trygghet och framför allt utsatta familjer och barn som har det svårt.

När det gäller folkhälsa och smittsamma sjukdomar har vi också en viktig faktor, nämligen den globala fonden för aids, malaria och tuberkulos, där återigen länderna i Centralasien är stödberättigade. Så detta är den ena sidan och vi kommer säkerligen att fortsätta att utveckla den.

Å andra sidan har vi frågan om energi – både Nabuccopipelin och pipelin på sträckan Odessa–Brody–Gdańsk har nämnts liksom energisäkerhet i allmänhet. Jag instämmer helt med er att vi vill ha en diversifiering av vår energipolitik, även om vi ännu inte fullständigt har nått dit vi vill. Men det viktigaste är att vi har fattat detta tydliga beslut.

När det gäller pipelin Odessa–Brody–Gdańsk vill jag säga att kommissionen gör allt den kan för att diversifiera EU:s energiförsörjning, och Centralasien är naturligtvis absolut avgörande här. Den pipeline ni

nämnde är ett viktigt projekt i dessa ansträngningar och för att försörja en sådan pipeline behöver vi först och främst arbeta med den transkaspiska pipeline, så att resurserna från Centralasien når Svarta havet. För bara några dagar sedan hade vi den första regionala konferensen någonsin om Svartahavssynergien, vilket var ett allra första steg för att arbeta med dessa frågor på regional nivå.

Vi tar dessutom upp frågan om energisäkerhet när det gäller Nabuccopipelin. Det är fortfarande en prioriterad fråga för kommissionen och vi kommer att fortsätta att ge vårt stöd. Frågan är inte död som vissa av er kanske tror. Vi har alltså prioriteringar när det gäller energipolitik. Vi börjar förresten få till stånd ett slags samförståndsavtal om energi även med Turkmenistan. Vi har redan ett med Kazakstan och vi kommer definitivt att försöka fortsätta att bygga broar mellan de olika länderna i Kaukasien och Centralasien.

Någon frågade mig om Mongoliet. De fem länderna i den centralasiatiska regionen delar samma förflutna under åren efter Sovjetunionens sammanbrott, och de är naturligtvis alla mycket unga nationer. Det innebär att vi möter liknande utmaningar när det gäller den politiska och ekonomiska omvandlingen av dessa samhällen, men som ni vet är Mongoliets historia helt annorlunda och vi har därför inte inkluderat Mongoliet i strategin. Vi utesluter emellertid inte området söder om de centralasiatiska länderna och vi tittar också på möjligheten att arbeta mer med Mongoliet. I dag är det ett relativt demokratiserat land där vi ser en mängd positiva åtgärder och steg.

Kazakstan kommer att vara ordförande i OSSE under 2010. Jag vill påpeka att jag alltid har varit positiv till det, under förutsättning att Kazakstan fortsätter att ta en mängd viktiga steg som fortfarande krävs. Mer behöver göras när det gäller mediefrihet, vallagar och frågan om registrering av politiska partier, men det går definitivt åt rätt håll.

Avslutningsvis omfattas Kazakstan av den europeiska grannskapspolitiken. Låt oss för allt i världen hålla isär strategin för Centralasien och ENP, även om delar av grannskapspolitiken senare kan ingå i ett särskilt avtal, särskilt med Kazakstan, eftersom vi vet att Kazakstan kan vara det första landet i Centralasien som börjar utstråla en positiv anda. Jag hoppas att andra vill följa efter.

Cem Özdemir, föredragande. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Till att börja med vill jag tacka alla kolleger som deltagit i debatten och även tacka för inlägg från de utskott som ombetts att yttra sig och naturligtvis delegationens ordförande, Ona Juknevičienė. Jag är också tacksam mot dem som lämnat in ändringsförslag. Elisabeth Jeggle har redan hänvisat till ändringsförslaget om att avskaffa dödsstraffet i Uzbekistan, som vi verkligen välkomnar. Jag känner mig ändå tvungen att påpeka att vi med oro konstaterar att oppositionspolitiker och journalister i länder som gränsar till Uzbekistan dör under mystiska förhållanden. Det bör också tas upp detta sammanhang.

Den avgörande frågan är: hur kan vi överföra våra värderingar utan att förneka våra egna intressen i frågan? Det är just där som Europeiska unionen har en möjlighet, eftersom vi helt enkelt har mer att erbjuda än beroende eller till och med exploatering av dessa länder. Den enkla och akuta frågan är hur vi kan kombinera långsiktig stabilitet med demokratisk utveckling. Inom detta område finns det fortfarande stor potential att utveckla ett genuint partnerskap mellan de centralasiatiska republikerna å ena sidan och Europeiska unionen å den andra. Det vi tittar på är inte mindre än ett totalt paket med ekonomisk och demokratisk utveckling, tillsammans med kulturellt och vetenskapligt utbyte, vilket emellertid tydligt prioriterar skydd av miljön och utveckling av det civila samhället.

Låt mig kort ta upp en punkt som jag är säker på att alla känner till, nämligen miljökatastrofen i Aralsjön som har blivit känd utanför regionen och som är en av de största miljökatastroferna i världen. De berörda länderna kommer inte att kunna lösa problemet utan vår hjälp. Även här måste vi visa vår solidaritet och göra vår del för att hjälpa till.

Det finns också goda nyheter när vi kommer ihåg att vi har en viktig partner i Turkiet som är en nära granne. Som ett land som vill bli medlem i Europeiska unionen kan Turkiet bidra med sina expertkunskaper till den gemensamma utvecklingen av en strategi.

Europeiska unionens framgång kan också mätas utifrån i vilken utsträckning vi lyckas utveckla en enhetlig strategi för Centralasien. Om Europeiska unionen vill vara en global aktör måste vi också utveckla en strategi där vi utformar våra gemensamma intressen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag, den 20 februari 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Som en del av arbetet i delegationen för förbindelserna med Centralasien, som jag är ledamot i, har jag haft möjlighet att besöka de länder som omfattas av betänkandet.

Jag har därför kunnat se avsevärda framsteg som dessa länder har gjort inom många områden, från miljön till det sociala området, särskilt som ett resultat av stark påverkan från EU. Jag hoppas att EU kommer att fortsätta det arbete vi har inlett i denna del av världen och komma ihåg att dessa nationer är viktiga allierade i kampen mot internationell terrorism och narkotikahandel, genom att vi fortsätter att öka dialogen med dessa länder.

Rådet och kommissionen uppmanas också att öka sina satsningar på att ge medborgarna större skydd inom nyckelområden i samhällslivet och därför stärka gällande lagstiftning om kvinnors rättigheter och förbättra deras tillämpning, fortsätta den energiska kampen mot utnyttjande av barn, genomföra stora reformer inom utbildning och, med tanke på den stora ökningen av infektionssjukdomar i området, en reform av hälsovården, som betraktas som en huvudprioritet för dessa länder.

14. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet**15. Avslutande av sammanträdet**

(Sammanträdet avslutades kl. 23.55.)